C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Grey-Rytiri_z_pastvin.pdb

PDB Name: Grey_Rytiri_z_pastvin.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.11.2007
Modification Date: 2.11.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ZANE GREY

Rytíři z pastvin
(Knights of the range)

ISBN 80-900369-3-7

Kapitola I.
PLUKOVNÍK LEE RIPPLE seděl na verandě obývacího domu na ranči, který měl ve východním Novém Mexiku. Dí-val se na známé panoráma, položené před ním jako rozevřený vějíř mezi zalesněnými pahrbky, které se prostíralo dolů přes zelené a šedé stupně širých zvlněných plání, jimiž se vinula Stará silnice podél třpytícího se toku Cimarronu do dálky.
"Nuže, plukovníku, slyšel jsem, co jste povídal, chtěl bych však ve vaší řeči rozpoznat to, co jste myslel vážně," řekl Britt, rančerův předák, který seděl na schodech na ve-randě.
"Kape, musíte brát mou řeč vážně," odpověděl Ripple pomalu a důrazně. "Ještě jeden takový srdeční záchvat, jako byl ten poslední, by znamenal můj konec."
"Tomu nevěřím," odpověděl Britt tvrdošíjně, přestože v hlasu a vzhledu jeho zaměstnavatele bylo cosi přesvědči-vého.
Já vím, Kape. Myslel jsem, že tenhle druhý záchvat bude již opravdu poslední. Srdce mne zlobilo již delší čas, ale záchvat, který jsem prodělal v San Antoniu, byl prvně tak zlý. Šel jsem k lékaři. Řekl mi, abych napsal poslední vůli. Ačkoliv mne to vyděsilo, neposlechl jsem. Pokračoval jsem v cestě do Nového Orleansu za Holly a vzal jsem ji s sebou - domů, aniž jsem jí o své nebezpečné nemoci cokoliv řekl. Nebyl jsem prostě s to jí to říct."
"Tomu se nedivím, pane, byla by to jistě pro to děvče krutá rána," odpověděl Britt. "Poslal jste ji do školy, když jí bylo osm let, a za celých devět let, co byla pryč, zajel jste se na ni podívat asi šestkrát. Teď, když jsem ji přivezl na ranč dona Carlose, do jediného domova, který kdy měla, měl jste jí snad říct, že asi brzo umřete? - Ne, to by bylo kruté!"
"Máte pravdu," souhlasil plukovník trpce. "To ráno, když jsem k ní přijel a řekl jí, že ji odvezu domů, byla tak šťastná a rozzářená. Nemohl jsem jí zkazit radost... Ale teď, Britte, jí s to musím přece jen říct."
"Proč, plukovníku? Přece víte, jak je život nejistý. Kdo ví? Možná, že budete žít ještě dlouho."
"Ano. Je to možné. Ne však pravděpodobné. A chci, aby si vybrala, pokud ještě žiji."
"Co si má vybrat, plukovníku? Smím-li být tak smělý a zeptat se."
"Zda chce zůstat zde, nebo odejít k příbuzným své matky do Santonu."
"Holly nikdy neopustí ranč dona Carlose," řekl Britt rychle.
"Řekla to snad?" ptal se Ripple dychtivě a jeho šedé oči byly plné teplého světla.
"Ne. Vsadil bych se však, že by to řekla. Za těch několik dní, co zde Holly je, je do ranče celá blázen. Pane, je jako pták puštěný na svobodu. Má tu vše tak ráda, zejména koně. Do nich je celá pryč. A ještě ani jednou neseděla v sedle. Představte si to, Lee Ripple! Máme zde šestnáctileté děvče, vnučku starého dona Carlose, nej-proslavenějšího ze všech starých mexických šlechticů, kteří pěstovali plnokrevníky - a ještě nikdy neseděla na koni."
"Já vím, Kape. Jen mě to nevyčítejte, Vždyť jsem měl vždy v úmyslu, aby Holly měla vše, co může západ skýtat. Ale v první řadě bylo mým přáním, aby se jí dostalo patřičného vzdělání a výchovy. Čas utekl jako voda. Má dcera má tedy ráda koně! - Co vlastně říkala?"
"Inu, to děvče má vaši krev v žilách právě tak jako krev Valverdeů. Ptala se mne, kolik máme koní, a když jsem jí řekl, že asi čtyři sta těch, o kterých víme, výskala radostí. Zaklínala se, že bude jezdit na každém z nich. Bože co mne to čeká za starosti! Naučím ji však na koni jezdit sám. Ne-dovolím, aby ji učil některý z našich kovbojů."
"Britte, dodáváte mi naději," odpověděl plukovník srdečně a posadil se do velké houpací židle. "Vždy jsem si přál mít syna. Nikdy jsem však proto nemiloval Holly méně. Kdyby se rozhodla, že zde bude žít, a naučila se spravovat za vašeho moudrého dozoru ranč a kdyby se jednoho krás-ného dne provdala za některého mladíka z tohoto kraje -mohl bych zemřít šťasten."
"Můj Bože, veliteli!" zvolal Britt srdečně. "Pak opravdu nevím, proč jste poslal Holly pryč, aby se z ní stala uh-lazená dáma, když chcete, aby se provdala za jednoho z těch zdejších bouřliváků."
"Kape, copak by mohla Holly udělat něco lepšího? Mám ovšem na mysli nějakého šťastného kovboje z některého rodu, kterého tak dobře známe. Nechtěl bych, aby to byl Texasan. Holly je napůl Španělka. Musí být z dobré rodiny a musí být alespoň trochu vzdělaný. Na ostatním mi ani tak nezáleží. Holly má schopnosti přimět snad každého kovboje,

aby zaujal své místo při budování západu... Jsou solí země, tito divocí jezdci kraje. Bez nich by nemohl vzkvétat chov dobytka tak závratně rychle. Jsou určeni k tomu, aby zkrotili naše divoké pohraničí. Vy, Britte, to víte přece skoro lépe než já. Již pět let ovládáte ty těžce pracu-jící, a přesně střílející ďábly, které zaměstnávám. Vím, že je máte rád."
"Možná, že jsem ji ani neměl tak rád, jak bych býval měl mít," odpověděl Britt s lítostí v hlase a zřejmě dojat. "Ale, plukovníku, stydne mi krev v žilách, pomyslím-li, že má žít Holly na tom ohromném ranči sama."
"Stydne vám krev! - Krev však má právě naopak proudit v žilách prudčeji, když na to pomyslíte. Bude to báječné. Holly vypadá jako Španělka, je však Američankou. Po matce je krásná, povahu má však po mně. Já se o ni nebo-jím, Britte... Jen jestli se rozhodne zůstat zde! Vycvičíte-li Holly vy a naučíte-li ji jak se spravuje ranč, budete-li na ni dávat pozor - nebude nikdy sama. Nebojím se toho odvá-žit."
"Já se toho však bojím, veliteli," prohlásil Britt tragicky. "Skoro si přeji, abyste ji nebyl přivedl domů."
"To je nesmysl. Moje dcera vás milovala po celý život. Byl jste to vy, kdo jí dal přezdívku Holly. Houpal jste ji na kolenou, učil jste ji chodit. Teď ji nemůžete zradit. Musíte nastoupit na moje místo jako její otec."
"Plukovníku, udělám, co bude v mých silách... Dívám-li se však do budoucnosti a uvážím-li, že toto rozkošné děvče bude žít zde, nelíbí se mně budoucnost vůbec."
Plukovník Ripple máchl prudce rukou, jako by chtěl potlačit silnou vůlí výbuch vášně.
"Ani mně se budoucnost nelíbí. Je to něco, co jsem stále odkládal, ale právě tak jako o všem ostatním musíme si nyní o tom promluvit. Příčina je jednoduchá... Podívejte se k jihu, je to nejkrásnější výhled na západě, ne-li na celém světě. Kit Carson seděl právě na tomto místě a řekl to. Lucien Maxwell řekl totéž, a přece víte, jak byl pyšný na krásu svého čtyři tisíce akrů velkého ranče. St. Vrain se pokoušel koupit ranč dona Carlose. Podívejte se támhle dolů přes Starou silnici a přes Cimarron. Je to klidný a opuštěný kraj, ne? Kiowové a Komančové jsou moji přátelé. Podívejte se na bizony. Veškeré ty černé skvrny tam dole jsou bizoni... A nyní se ohlédněte k západu, Britte. Takový kraj nenajdete v celém širém Mexiku. Podívejte se ha náš dobytek. Pamatujete se ještě, když jsme,sem poprvé přišli? Zdá se mi to již dávno. Je to však pouhých sedm let. Byl to ráj na zemi v porovnání s válečnými léty a s dlouhými léty před tím... Znáte přece běh mého života, Britte. Jak jsem tudy táhl v roce 1855 s karavanou na cestě do Santa Fé. Jak jsem si získal lásku Carlotty Valvardeové a vzal ji s sebou zpět do Texasu. Jak se jí don Carlos zřekl a neodpustil jí mnoho let... Říkáte, že mám padesát tisíc kusů dobytka a pět set ' koní. Mohl bych prodat deset tisíc kusů - dvacet tisíc kusů a odejít jako boháč. Co se vám zdá špatného na přítomné době?"
"Ještě jste to všecko nedopověděl. Povídejte dál."
"Však já dobře vím, nač narážíte... Musíte však uvážit následující, Kape. Válka již dávno skončila. Texas ji vydržel a dobytek se stal základem bohatství této říše. Právě tak jako měl lovec svůj čas, tak ho měl zlatokop a forman. Už tudy neprojíždí tolik karavan jako dříve, Britte, a ty, které je-dou po Staré silnici, jsou přeplněny průkopníky".
"To všecko je jisté, avšak proklatě mnoho se může přihodit za jeden den, plukovníku. Vaše naděje je otcem vaší víry... Toto léto se vám, plukovníku, zdá krásné a klidné, poněvadž bílí usedlíci a rudoši, právě tak jako psanci a lupiči, všichni lidé v kraji jsou vašimi přáteli. Právě tak jako dům dona Carlose hostil každého, kdo přišel, tak hostí nyní každého dům váš... Tvrdím však, že nadejdou pro vás, budete-li živ a zdráv, a pro nás všechny, co zde ži-jeme, nejtěžší a nekrvavější časy. Nejtěžší doba teprve přijde."
"Kit Carson to řekl již před lety. Nevěřil jsem mu však. Jeho proroctví se nepotvrdilo."
"Ano, Kit přísahal a seděl právě na tomhle místě, co sedím teď já.... Plukovníku, předpokládám, že muži jako vy, Maxwell a Chisum se vyznají lépe v dobytkářství než v čemkoliv jiném. Lidé jako já a Carson jsme nebyli nikdy zaslepeni velkým majetkem pozemských statků."
"Britte," odpověděl Ripple vážně, "vždy jsem měl obavy, zaháněl jsem však strach ze své mysli. Vezměme proto za předpoklad, že přijdou horší doby v pohraničí. Řekněte mi, jaké asi budou a jak se celkově projeví."
"Inu, je to zcela jednoduché, právě tak, jako když to prohlédl Carson. Zdá se však, že nenadchází jaksi dlouho obrat... Zaprvé zde máme bizony. Začalo střílení bizonů pro jejich kůži. My, staří Texasané, jsme se toho vždycky obávali. Znamená to takovou válku s Indiány, jakou toto pohraničí ještě nikdy nezažilo. Vaši přátelé Jutové, Kiowové, Komančové, Čejenové, Apačové a Pauníové nastoupí na válečnou stezku a přejdou k boji. To znamená strašlivé, krvavé časy, poněvadž osadníci se hrnou na západ spěšně a ve velkém počtu. V Texasu to bude nejhorší, poněvadž se bizoni pasou ponejvíce na sever a zase obrá-ceně v texaských prériích.
Lovci kůží se soustřeďují v Pan Handlu nebo pod Llanem Estacadem nebo mezi řekou Brazem a Rio Gran-dem. Indiáni žijící na prérii budou bojovat do posledního dechu o své maso. Žijí z bizonů. Bude to boj až do úplného rozhodnutí mezi střelcem bizona a indiánskými kmeny. Ar-máda Yankeů nedovedla porazit rudochy. Ani za milión let to nedokáží! Podívejte se na Custerovo tažení. Osadníci nemohou Indiány porazit. A nedovedou-li jim napráskat lovci bizonů, stane se tento západní kraj- nezdravým proklatě rychle."
"Také to chápu, Britte. Přesto bych však řekl, že lovci kůží zlomí moc spojených kmenů a že je zaženou z prérií."
"To předpokládám také. Jakmile se tato honba za bizoní kůží více rozšíří, bude zde na tisíce střelců. Budou to samí stateční a bojovní lidé, ozbrojení těžkými. kulovnicemi. Předpokládám, že oni Indiány porazí. Bude to však hotové peklo a veškeré možnosti úspěchů nebudou proti In-diánům."
"S tím souhlasím. Nyní se však musíme zabývat bu-doucností, kdy zde již nebude vládnout rudý muž. Co to bude za katastrofu, kterou předpovídáte?" "Inu myslím, že pak přijdou zlaté časy pro zloděje dobytka."
"Zloději dobytka!" zvolal opovržlivě plukovník. Vždyť jsme je měli na krku vždy, Britte. Mexičané i Indiáni již odháněli dobytek. Pak se objevili a rozšířili běloši, kteří kradli dobytek, a začalo se jim říkat "rustleři". Byli zde již, když vy jste honil velká stáda dobytka do Dodge a Abilene. Co však bylo z těch všech krádeží? Nepoškodily stáda o nic" víc než o tolik masa, se kterými počítal každý podnikatel, že ho spotřebují jeho lidé. Ztrácíme i zde trochu.dobytka, jak hoši říkají. Není ta však ani desetina ročního přírůstku."

"Máte pravdu, plukovníku," řekl pomalu předák. "Vyslechněte mne, veliteli, a řeknu vám, jak si to představuji. Během minulého roku přijelo do Nového Mexika mnoho nemluvných, přísně vypadajících cizinců. Možná, že jste si toho ani nepovšiml. Mluvil jsem však s muži, kteří si toho povšimli dobře a kterým se to vůbec nelíbí. Jesse Chisum je jedním z nich. Ten starý Texasan se svým vypáleným znamením zvonku na všem, co mu patří, je velmi prozíravý ve všem, co se týká dobytka. Kdybyste si tak vyjel do San Marcos, do Unionu do Sumeru, přes řeku Pecos do Roswelu nebo Lincolnu, jistě by vás něco napadlo. Wyoming, Nebraska, Kansas, Colorado a samozřejmě Texas vysílají značný počet jezdců na naši stranu. Jsou to jezdci, kteří neříkají, jak se jmenují, nekladou otázky a ne-chovají se přívětivě k zvědavým západňanům!. Někteří z nich jsou snad kovbojové - sůl země -ale většina z nich jsou špatní lidé. Abych tak řekl, zloději koní, zloději dobytka, bandité, pistolníci, zlí muži a opravdoví padouši, psanci jsou všichni, a to nepočítám chátru, která se sem táhne z východu a zničené povstalce, kteří přicházejí od jihu."
"Britte, nejsem tak slepý, jak si myslíte," namítal plukovník Ripple. "Něco z toho, co jste říkal, jsem již po-zoroval sám. Rád bych věděl, co může člověk-očekávat od tohoto pohybu na západ."
"Bude toho asi víc, než by se člověk nadál. Nové Mexiko je divoké. Není tu zákon kromě zákona revolveru. Celý kraj má špatnou pověst. Všimněte si, že většina osadníků stále cestuje. Nové Mexiko bude poslední ze států přiléhajících k velkým prériím, který bude osídlen, a to vše se stane, přestože jsou zde nejlepší pastviny na západě... Nu, a teď vám povím, co se stane, Dobytkáři jako vy a Chisum, kteří následují Maxwella a St. Vraina, se stanou velmi bohatými, pokud jde o dobytek. Za tři léta bude svítit Rippleova značka na kýtách asi osmdesáti tisíc kusů dobytka. Jen si to představte! Nu, a to zavdá příčinu k takovým krádežím dobytka, o jakých se nikdy předtím v těchto krajích nezdálo. Je to nevyhnutelné. Bude to trvat deset let, možná i víc. Přece víte, že vláda kupuje dobytek pro Indiány, kteří jsou uzavřeni v rezervacích; časem bude třeba o tisíce kusů více a to skýtá dobrý trh pro zloděje dobytka, kterému nemohou odolat. Tento obchod nebudou moct dobytkáři překazit ani za mnoho let. Pak zde máme železnice. A to tu máte, Ripple, všecko před sebou na talíři."
"Tak, jako že je Bůh nade mnou, máte pravdu!" zvolal rančer starostlivě. "Zlaté časy pro zloděje dobytka!" Britte, se svou obvyklou prozřetelností jste viděl kupředu. Velmi dobře, pane! Jestliže to tak jasně předvídáte, nebude vám za těžko čelit těm poměrům, jež nastanou. Já se toho nikdy nedočkám. Avšak Holly se dostane do toho nejhoršího -a možná, že se ani neprovdá. Při této myšlence mi přebíhá mráz po zádech. Britte, vy jste byl texaským rangerem, vy jste byl předákem při velkých hnaních dobytka a obě tato povolání, zejména však vaše služba velkému státu Osamělé hvězdy, vás učinila schopným, abyste se vždy vypořádal se špatnými muži ve zlých dobách. Počínal jste si vždy přímo geniálně při zacházení s kovboji... Jak chcete čelit této situaci?"
"Inu, abych se přiznal, dělá mi to velké starosti a ještě ani sám nevím," odpověděl Britt.
Bylo to cosi, o čem uvažoval, když jezdíval často sám mnoho dní krajem, a nač myslel po mnoho hodin na ranči za tmy, když vítr kvílel v korunách stromů.
Britt se díval zamyšleně k daleké stříbrné stuze vinoucí se přes pláně k modrému nekonečnu a věděl, že tento pohled je dobrý, že vždy uklidňuje každého, kdo miluje širý kraj. Miloval toto cedry zarostlé místo, které skýtalo tak skvělý rozhled.
Když vzpomínal na počátky zdejšího dobytkářského panství, byl povzbuzován smíšenými pocity pýchy, úspěchu, strachu, ale především pocitem osudovosti, který vyvolával pohled na nesmírnou rozlohu tohoto krásného kraje. Avšak žádné horské hradby nejsou s to zabránit příchodu příživníků dobytkářského kraje. Na tisíce kusů dobytka tečkovalo nekonečné pastviny. Žlutá silnice se vinula dolů do San Marcos, který tvořil zelený kruh stromoví, ze kterého zářily bílé a šedé domy města ve svitu jarního slunce. Daleko napříč a na mnoho mil byla vzdálena černá skvrna, což byla pevnost Union. Lincoln byla malinká tečka v dálce. Avšak k severu červené místo, které označovalo Santa Fé, zářilo jasně na dálku víc než sto mil. Její barva a skutečnost, že zde stojí již tři sta let a že je ovládána pány a kněžstvem, měla sílu zahalit tento širý kraj vysilujícím ospalým ovzduším Španělů.
To vše na Britta působilo jenom přechodným kouzlem. Svým sokolím zrakem viděl činy a věci, které přinese blízká budoucnost. Osada San Marcos ztratí ospalý nátěr svého denního života. Výčep, tančírna á herna zazní velmi brzo jásavým křikem návštěvníků v den výplaty kovbojů a zemědělských dělníků. Málo oblékaná děvčata s hezkými tvářemi a neklidnýma očima a s prázdným smíchem budou lákat jezdce z kraje při jeho nepravidelných návštěvách města. Pobledlí hráči z povolání budou míchat karty s bá-ječnou rychlostí a zručností, hubenýma bílýma rukama. A skupiny tmavě oblečených jezdců na tmavých koních bu-dou projíždět pohromadě širokou ulicí a bude z nich vyzařovat cosi nepřátelského. Rána z těžkých revolverů se stane něčím tak všedním, že si jí již nikdo nebude všímat, s výjimkou případu, když se seběhne celé městečko, aby pozorovalo, jak některý podnapilý kovboj, který se chce všeobecně proslavit, přinutí některého z pistolníků, aby se chopil revolveru, nebo když dojde k souboji opravdových zápasníků na pistole tváří v tvář.
Britt viděl celou hrubou divokost Hays City, Dodge a Abilene projevující se jen v menším měřítku, avšak se stejnou nezákonností. A nakonec viděl Britt s pocitem krutého a ďábelského humoru tmavé štíhlé siluety mužů, strašlivě důkazné, houpající se na větvích topolů za svitu stříbrného měsíce.
"Inu, plukovníku," řekl nakonec, "počítám, že je tu pouze jeden způsob, jak čelit tomu, co jistě přijde, a to je prohledat celý kraj a shromáždit nejprohnanější partu kovbojů, jakou lze jen vůbec najít."
"Britte, ta společnost, které nyní velíte, je velmi vzdálena toho, aby byla považována za beránky. Mohl bych jmenovat půl tuctu jiných, kteří jsou zlí, ale ani jediný by se z nich nemohl postavit takové zlodějské tlupě, o které myslíte, že se v budoucnosti vyskytne v tomto kraji... Nechápu, co vlastně myslíte slovem "nejprohnanější".
"Já to ale vím velmi dobře, veliteli, a ten nápad mne nechce pustit. Tak si myslím, že jsem se o tom napřemýšlel velmi mnoho. Chci mít jezdce tak tvrdé a tak divoké, že nemohu zůstat v jednom zaměstnání dlouho. Musím vám říct, že jsem nikdy nenajal kovboje, kterého bych nebyl nemohl podržet ve službách, kdybych si byl nechal líbit jeho kousky. Mám

zásadu vybírat si své lidi - mám jich několik na mysli právě teď - a chci jim učinit jejich zaměst-nání tak výhodným, že u nás zůstanou. Rozumí se samosebou, že to bude perný kus práce. Jsem si však jist, že to dokážu".
"Britte, souhlasím s vámi a jsem přesvědčen, že dovedete zacházet s muži i dobytkem. Váš nápad je skvělý, má však jedinou nevýhodu, a to je má dcera. Pomyslete na to mladé děvče, krásné jako rozvíjející se růže, nevinné, plné ohně a radosti, která má být paní nejtvrdší a nejlépe vybavené tlupy kovbojů, kteří kdy byli na západě sebráni... Můj Bože - představte si to jen, Britte!"
"To už jsem si představoval. Bylo by lépe pro nás a pro Holly také, kdyby nechodila těch devět let do školy. To však nemůže být nyní změněno. Jestliže si nezvratně přejete, aby žila Holly zde v pohraničí, aby vedla velký dům Rippleů, pak je to jediný správný a jedině možný způsob."
"Odvážil byste se toho, kdyby byla Holly vaším dítětem?" zeptal se rančer úzkostlivě.
"Jistěže ano. Holly není obyčejné děvče. Přizpůsobí se každé okolnosti a ovládne ji... Bude vládnout, hospodařit s vašimi stády a s vašimi koňmi dobře - aby do toho hrom uhodil! Sázím na ni!"
"Ať si vybere sama," vybuchl plukovník Ripple pln vzrušení. "Řekneme jí pravdu a necháme ji rozhodnout. Trápím se hroznou nejistotou. Chci, aby žila zde. Dává-li však přesto přednost San Antoniu nebo Novému Orleansu, nedám jí najevo své zklamání."
"Veliteli, Holly vás nikdy nezklame. Když vidím, jak jste rozčilen, myslím, že bude nejlépe, když ji sem zavoláme a vyřídíme to. Myslím, že bych však raději stál proti houfu, Komančů na koních."
"Holly!" zvolal plukovník svým silným zvučným hlasem.
Britt vstoupil do obývacího pokoje a zůstal na chvíli stát ve ztlumeném světle. Pak zazněl z verandy veselý altový hlas. Vyšel pomalým váhavým krokem ven.
Holly stála u křesla. Britta zachvátilo opět ono chvějivé vzrušení, které v něm vzbudilo děvče, když ji poprvé viděl po jeho návratu z Nového Orleansu. Byla to podivná touha, aby byl zase mladý, aby byl výkvětem krásné, vznešené mužnosti, vzhledné, nadané, bohaté a důstojné.
"Jak se máte Holly?" řekl protáhle. "Právě jsem se po vás sháněl."
"Vy starý jestřábe! Co jste nasadil tatínkovi do hlavy?"
Britt se zasmál. Holly Rippleová si počínala vznešeně. Vyzařoval z ní její aristokratický španělský původ. Měla po svých kastilských předcích z rodu Valverdes velké černé oči a skvělou bílou pleť. Ale Brittovi stačilo, aby ji jen slyšel, a již věděl, že je Američankou a dcerou Leeho Ripplea a že náleží k západu.
"Děvče, myslím, že to byl váš tatík, který nasadil brouka do mé hlavy," odpověděl Britt a zaujal opět své pohodlné místo.
"Drahá Holly, je jen správné, aby ses ihned dozvěděla o vážné stránce svého návratu domů," odpověděl plukovník.
"O vážné stránce?" zeptala se s překvapeným úsměvem.
"Je to opravdu vážné. Pomozte mi, Britte."
"Nu tak, děvče, myslím, že to není nic, proč byste se měla trápit," řekl Britt, hledaje vhodné výrazy, přičemž se setkal přímo s přesvědčivým pohledem jejích očí. "Jste nyní zde na západě. Jste zde již třetí den a je to jen rozumné, když se vám řekne naráz, co můžete očekávat."
"Ach; já rozumím," odpověděla Holly střízlivě. "Řekněte mně to. Opustila jsem ranč dona Carlose, když jsem byla dítě, a vrátila jsem se jako žena*
"Holly, podívej se tam dolů," promluvil její otec a ukazo-val na rozsáhlé pastviny^ pod nimi. "Ty černé tečky jsou dobytek. Na tisíce kusů dobytka. Je můj. A vše, co mám, abych ten dobytek udržel, je vypálené znamení od plece k boku. Jedna vlnitá čára!... Časy se mění. Očekáváme velmi divoká léta, jaká dosud tato část západu nepoznala. Když jsme se vraceli ze Santonu dostavníkem, viděla jsi In-diány, vojáky, kovboje, průkopníky a mnoho drsných lidí. Viděla jsi milióny bizonů a dobytka i koní skoro stejný počet. Krátce a dobře jela jsi přes Texas a viděla jsi divoký život... To však nebylo nic, mé dítě, v porovnání s tím, co uvidíš zde v Novém Mexiku v příštím desetiletí - jestliže zde zůstaneš."
"Jestliže zde zůstanu?" opakovala s podivným důrazem.
"Ano, poněvadž chci, abys věc rozhodla sama podle vlastní vůle," pokračoval rychle. Rustleři - to je západní jméno pro zloděje dobytka - a hordy zatvrzelých mužů různých typů přijedou na koních z Nového Mexika. Bude se zde bojovat, Holly... Nuže, dejme tomu, že bych byl například zastřelen -"
"Ó, tatínku!" zvolala ostře. "
"Holly, ta možnost je sice vzdálená, ale přece by se to mohlo stát. Dejme tomu, že by mne Rustleři zastřelili. Co bys udělala?"
"Co bych udělala? - Pověsila bych všechny zloděje dobytka v tomto kraji," zvolalo děvče zapáleně.
Brittův pohled se setkal s pronikavým zrakem rančera. Holly Rippleová odpověděla v souladu s přesvědčením Texasana.
"Tak dobře," pokračoval Ripple poněkud zastřeným hlasem. "Dejme tomu, že bych například nebyl zastřelen, nýbrž prostě zemřel... Víš přece, že jsme lidé smrtelní... Poslechni mne, Holly. To se může stát. Je to věc zcela přirozená. Let mi přibývá a žil jsem velmi namáhavý a rušný život... Nu tak, dejme tomu, že by se to stalo... Chtěla bys zůstat zde na ranči dona Carlose?"
"Ano, otče," odpověděla klidné.
"Musíš však uvážit, dceruško, že budeš velmi bohatá. Mohla - mohla bys odjet k příbuzným své matky. Já nemám blízké příbuzné, ovšem ty, které mám, by s láskou uvítali mou dceru... Holly, přišel čas, kdy se musíš rozhodnout."
"Rozhodla jsem se již - dávno. Nenávidím města. Davy lidí mé nelákají a příbuzní teprve ne. Ve škole jsem byla jako pod zámkem. Nyní jsem volná - volná... Byla jsem nešťastná, ale zde jsem, nesmírně ráda... Tatínku, odtud nikdy neodejdu."

Britt viděl, jak se jí víčka s dlouhýma černýma řasama zavřela nad očima plnýma slz. Ripple se sklonil, aby ji polí-bil na lesklé černé vlasy. Bylo vidět, jak jeho osmahlá tvář zbledla a jak se mu třásla brada. Britt se odvrátil a zíral dolů do údolí. Holly prohlédla, že se otec snaží zakrýt pravdu.
"Tak to je tvá volba, Holly?" promluvil za chvilku rančer.
"Tatínku, nešlo tu nikdy o volbu, šlo mi vždy jen o domov. Můj západ! Nikdy jsem nezapomněla na jedinou po-drobnost."
"Milované dítě, stydím se sám před sebou," odpověděl plukovník s pohnutím. "Měl jsem vědět, že budeš jako Carlotta. V duchu jsem si představoval, že bys mohla... Inu, nezáleží na tom dnes, kdy tomu již nikdy nemůže být... Holly, ve dnech, které přijdou, uvidíš, jak spravuji svůj ranč -jak je můj dům každému otevřen. Nikdy jsem nikomu neodepřel pohostinství na ranči dona Carlose. Indiáni, psanci, poutníci, pocestní, všichni zde byli vítanými hosty. Proto proti mně nevystoupil až dosud nikdy ani běloch, ani rudoch... Až se naplní čas, Holly, budeš zachovávat mou štědrost a pohostinnost ke každému?"
"Ano, tatínku."
Ripple ji sevřel pevně do náruče a pak upřel vzrušený pohled a zářící oči na svého předáka.
"Britte, vy znáte mé dítě. A děkuji Bohu, že až budu muset odejít, budete na ni dávat pozor... Nuže, Holly, naše vážná rozmluva je skončena."
"Ještě ne, otče," řekla tiše. "Teď je řada na mně. Je něko-lik otázek, které bych ti ráda položila."
"Ták! - Jen do toho, dceruško," odpověděl vesele.
"Otče, neumím skoro ani slovo španělsky," řekla Holly jemně se sklopenýma očima. "Bylo mi to ve škole zakázáno. Neuvědomovala jsem si to dříve, než jsem se vrátila domů. Vaši Mexičané na mne mluví španělsky. Obývací pokoj, na který jsem se tak dobře pamatovala, byl celý přestavěn a opatřen novým nábytkem. Krásné pokoje, které jsi mi dal, jsou rovněž celé nové a vůbec je to tu celé všecko nové a nákladné. Není zde však ani stopy po španělské pestrosti nebo španělském slohu."
"Holly, to ti mohu lehce vysvětlit," odpověděl otec přímo. "Přál jsem si, aby z tebe byla Američanka, proto jsem tě také držel ve škole tak mnoho let. Kdybych tě vychovával zde, ve španělském prostředí, které zde bylo až donedávna, stal by se z tebe úplný příslušník rodu Valverdes. Nebyl jsem římským katolíkem. Vážil jsem si náboženství tvé matky, ale nepřál jsem si, aby se stalo také náboženstvím tvým. Chtěl jsem, aby ses stala Američankou výchovou, vírou, chová-ním a duchem."
"Otče, má to snad nějaký vztah k donu Carlosovi Valverdemu?" zeptala se Holly a upírala naň hrdé černé oči. Vyzařovalo z ní cosi vášnivého, cosi cizího, co nemohlo být nikdy smazáno. A Britt, který ji miloval jako své vlastní dítě, byl rád, že tomu tak bylo.
"Ne. Velmi jsem si vážil dona Carlose a všech těch španělských rodin, které se sem jako první osadníci přistěhovaly. Jak Kin Carlson, tak Lucien Maxwell se do takových rodin přiženili."
"Styděl jsi se za mou matku?"
"Naprosto ne, mé dítě. Byl jsem hrdý na její krásu a přednosti její povahy."
"Miloval jsi ji?"
"Holly, myslím, že mohu říct na své dobré a svědomí, že ano. Drahé dítě, když jsem se seznámil s Carlottou, byl jsem mladý divoký Texasan a zbláznil jsem se do každé hezké tvářičky, kterou jsem viděl. Je to pro mne těžké přiznávat se ti, že když jsem vzplanul láskou k tvé matce, nešel jsem k donu Carlosovi, abych čestně žádal o její ruku. Věděl jsem přece tuze dobře, že by začal zuřit a že by mne vyhodil. Carlottě nebylo ještě ani patnáct let... Já - já jsem ji tedy une-sl. Oženil jsem se s ní až v San Antoniu. Když jsem se postupem času do ní upřímně zamiloval, litoval jsem toho, že jsem byl příčinou roztržky a úplného odcizení mezi Car-lottou a donem Carlosem. Byla jedináček a časem jí od-pustil. Ty jsi se narodila brzo potom. Pak následovala nejšťastnější léta mého života. Don Carlos zanechal Carlottě tento ranč. Po občanské válce jsem sem zahnal z Texasu stádo dobytka a od té doby se mi zde dobře vedlo."
Objala svého otce.
"Děkuji ti, tatínku," zašeptala. "Vše je nyní v pořádku - nesmíš mne však nikdy již tak polekat."
Tyto chvíle se zdály Brittovi sladce dojemné a přikládal jim značný význam. Vše je dobré, co se dobře skončí. Návrat Holly Rippleové domů byl zatížen jakýmsi zděšením, právě tak jako strachem. Nyní však měl nesmírnou radost z důvěry, kterou skrytě choval k děvčeti, jež znal již takřka od narození a kterému sám dal nové křestní jméno.
"Nikdy jsem vám ještě neřekl, jak to přišlo, že jsem vám začal říkat Holly," řekl, když si děvče opět sedlo s úsměvem v zarosených očích." Měl jsem kdysi milou a ta se tak jme-novala."
"Vy jste měl milou? - Kape, říkal jste mi tak, když jsem byla malá. Jsem strašlivě žárlivá. Jak vypadala? Unesl jste ji také jako tatínek mou maminku? Prosím vás, vypravujte mi o tom."
"Jednoho krásného dne vám to všecko řeknu," odpověděl Britt. Vstal a pohladil její krásné vlasy. "Plukovníku, prožil jsem málo šťastných dnů, jako je tenhle. Bylo jich málo a je tomu již dlouho. Jistě, že s námi budete ještě mnoho let. Jaká to bude pro vás švanda, až budete toto okaté děvče učit zacházet s koňmi, střílet a ovládat laso, dávat rozkazy kovbojům, vládnout v tomto velkém domě a šířit čest a dobrou pověst vašeho jména. A já - za-čnu nyní provádět své plány."
"Jaké plány, Kape?" zeptalo se děvče. "Začal jste mluvit smutně, pak jste se docela rozpovídal a nyní končíte a oči se vám lesknou, když mi říkáte o svých plánech. Mám-li se stát paní na ranči dona Carlose, budu také vaší velitelkou. A jak s vámi budu točit!... Nuže, ven s tím, řekněte mi, oč běží. Je ve vašich plánech zahrnuta slavnost na počest mého návratu?"
"Holly, to bude mým úkolem," přerušil ji v řeči otec. "Uspořádám takovou oslavu, jaká zde v Novém Mexiku ještě nikdy nebyla, a každoročně ve výročí toho dne musíš oslavu opakovat."

"Oh, to je báječné!" vykřikla u vytržení. "Moje první společenská událost."
"Britte, seberte svou divokou partu!" prohlásil plukovník s radostí v očích. "Pozvěte své jezdce, kovboje, psance, desperáty, pistolníky a zabíječe! Ranč dona Carlose bude vzkvétat po mnohá léta!"
"Divokou partu! Kovboje, desperáty - zabíječe?" tázala se Holly okouzlena a její velké černé oči zářily jako hvězdy.
"Holly, Brittův plán spočívá v tom, obklopit tě divokou a nebezpečnou partou mužů, která se kdy sešla na západním ranči," oznámil plukovník.
"Ale proč?"
"Inu, děvče, účelem toho je zachránit vás a váš dobytek, až nastanou zlé doby," poznamenal Britt.
"No to je přímo báječné!... Ranč dona Carlose! Parta Holly Rippleové! To je trest za to, že jsi mne zavřel ve škole s knihami. Devět dlouhých let! A narodila jsem se na ranči!... Kape Britte, ode dneška vám říkám Jestřábí oko. Bude vám třeba vašeho bystrozraku. Přiveďte své divoké kovboje!"
Britt odcházel pomalým krokem dolů po pěšině směrem k obytnému domu kovbojů a jeho ostruhy zvonily. Jen on si uvědomoval, co očekává Holly Rippleovou. Jen ať se těší ze své dívčí volnosti, kterou předtím nikdy neměla. Jen ať se projíždí a směje po dobu, kdy zde má ještě otce, za dnů, které září vší krásou novomexického léta.
Kapitola II.
SKORO NA DEN PO DVOU LETECH, která utekla jako voda a byla plná událostí, seděl Kap Britt na svém koni na vrcholku svahu nad ústím Paso del Muerte a s poch-murným, trpkým odporem v srdci došel k přesvědčení, že zlé doby, které předvídal, již nastaly.
"Přicházely vytrvale od té doby, co plukovník zemřel," mluvil sám k sobě smutně. "Pomalu, ale jistě!" Hrome, nevybral jsem si svou partu ani o den dříve."
Britt se díval dolů přes osm mil mírně zvlněných šedých pastvin a dále vzhůru do mírného svahu k ranči dona Car-lose, který tam stál jako malebná červená a zelená tvrz na vysokém předělu mezi dvěma velkými údolími. Holly Rippleová tam byla na verandě, o tom nepochyboval a dívala se silným polním kukátkem na něho. Právě tato silná skla přivolala stávající kritickou situaci. Měl stádo několika set koní pasoucí se v okolí Paso del Muerte, ve kterém byl také jistý počet vzácných plnokrevníků Rippleova chovu. Den předtím vyslal Britt tři ze svých jezdců, aby mu podali zprávu o tomto stádu koní. Nevrátili se. Pro Britta nebylo žádnou novinkou, když jezdci zůstali přes noc nebo několik dní venku. Avšak tohoto dne si Britt časně ráno prohlížel celý kraj kukátkem a narazil náhle na jednu takovou tmavou, těsně sevřenou skupinu jezdců, která nebyla v kraji vzác-ností. Ztratili se vzhůru k Pasu. Jestliže to nebyli zloději dobytka, byli to zloději koní. Holly Ripleová se ani tak neza-jímala o stále vzrůstající ztráty na dobytku, byla však velmi pohoršena krádeží některých svých plnokrevníků. Brittova velká parta kovbojů byla roztroušena toho dne po celém ranči a šla po různých pracích. Když jel dolů na Hollyin rozkaz, očekával, že vezme s sebou některé ž kovbojů u Bílé tůně. Měli tam být přinejmenším Stinger, Talman a Jim. Nebyli tam však. Poté se Britt vydal k Pasu sám. Skupina jezdců, kteří vzbudili předákovo podezření, nechala vrata otevřená. Za chvíli Britt spatřil mráčky prachu daleko nahoře na vzhůru se vinoucím Pasu a hned nato řadu koní přicházejících krátkým klusem. Britt čekal, dokud se neobjevili malí jezdci na tmavých koních, a od toho dne stanovil počátek války na Rippleově ranči.
"Muselo to přijít, tak proč ne právě teď?" řekl si sám pro sebe střízlivě a vyjel se svým koněm dolů po svahu. Když dojel až k plotu, sesedl z koně a zavřel široká drátěná vrata. Čekal, jak se věci vyvinou. Britt si prohlížel svahy, neuvidí-li některé ze svých jezdců. Bude je co nejdřív potřebovat. Koně a dobytek se pásli dole a pod skalnatými pahorky postupovalo vzhůru od jihu pasoucí se stádo černých huňatých bizonů. Britt byl na velkých rozpacích a stále se nemohl rozhodnout, zda má čekat na loupežné kořistníky v záloze, nebo zda se s nimi má setkat tváří v tvář. V prvním případě bylo skoro jisté, že bude zastřelen někde v roští, když by předtím sám odpravil asi osm nebo deset ke všemu odhodlaných mužů. V druhém případě zde byla možnost, že chytrost a odvaha mu poslouží lépe. Dobeova chata byla příbytkem usedlíka, který byl zavražděn Juty. Pěkný potok bublal dolů od Pasa. Osiky měly právě první svěže zelené jarní listí. Antilopy s bílými zrcátky postupo-valy šikmo do svahu a divocí krocani hudrovali ze za-lesněné rozsáhlé stráně. Britt si vzpomněl na legendu opřádající Paso del Muerte, která vyprávěla o krvavém po-bití jakýchsi Španělů před sto nebo více lety. Možná, že se to stalo právě v tak krásné jitro, jako bylo dnešní. Zmocnila se ho předtucha, že dávno minulé dny starých misionářských řeholníků byly úplně idylické proti tomu, co přijde.
Britt slyšel narážení neokovaných kopyt na kamení za hájem osik. Brzy se objevili koně. Někteří vstoupili do po-toka a pili, zatímco ostatní vyběhli z háje na slunce. Ve-doucí koně napřímili dlouhé uši, zařičeli a zastavili se. Os-tatní, kteří přicházeli zezadu, je nutili k dalšímu postupu. V následujícím okamžiku skupina koní viděla a zároveň tak ucítila Britta. Předák vylezl na vysoký plot a sedl si na kůl. Pronikavé hvízdání hnaných koní jistě upozorní lupiče, že byl postup zaražen. Britt napočítal dva tucty koní, jež vybrali ze stáda muži, kteří koním rozuměli. Byli vesměs mladí, měli známky ušlechtilé krve, neměli skutečně vypálené znamení.
"Máme proklatou smůlu!" bručet si Britt. "Bude to těžká práce. Koně i dobytek, kterému nemůžeme vypálit znamení pro nedostatek času, je prostě ztracen. To bylo asi vše. I kdybych měl dvakrát víc kovbojů, nemohl bych vypálit naše znamení na všechna hříbata a telata, která nám patří."
Koně se zastavili u plotu a chvíli tam stáli; pak se počali klidně pást. Britt viděl jezdce dřív, než ho objevili oni. Viděl jich osm. Byl však spíše přesvědčen, že jich přijede ještě víc. Slyšel jasně hlasy.
"Bille, někdo nám ty pejsky uhnul."
"Vrata jsou zavřena."
"Koukej, tamhle!"
Po ostré přestávce odpověděl jeden z jezdců: "To je Kap Britt. Předák Ripleová podniku."
Britt poznal, že tento mrzutý hlas patří Muggovi Dillonovi, jednomu z jeho kovbojů.
"Jeďte tamhle," nařizoval jeden z tlupy ostře. "Podívejte se do té chaty." Dillon vyjel z osik vzhůru k otevřeným dveřím

chaty. Podíval se dovnitř a volal drsně: "Nikdo tam není."
Potom jezdci postoupili a rozdělili se způsobem, který prozrazoval zkušenému Texasanovi velmi mnoho. A v této formaci jeli až asi na sto kroků k plotu. Dillon jel za nimi. Brittovo rychlé a zkušené oko postřehlo mnoho příznačných znamení. Ti muži seděli na překrásných koních, vesměs černých nebo tmavých hnědácích. Byli těžce ozbrojeni. Nebezpečněji vypadající tlupu Britt neviděl dosud v celém kraji. Ať již bylo jejich povolání jakékoliv, byli to jistě zkušení dobytkáři.
"Pojďte sem, Dillone!" vykřikl vůdce, silný muž, jehož obličej se dal jen nezřetelně rozeznat ve stínu širokého sombrera.
"Představte mne svému náčelníkovi."
"Buďte opatrný, Bille," zazněl úsečný hlas z řady. Ten člověk byl texaským rangerem."
Vůdce líně pobídl svého koně, až dojel asi tak na padesát kroků k plotu. Dillon zajel a postavit se vedle něho. Z této vzdálenosti vyčetl Britt z pobledlého obličeje kovboje, že se Dillon ocitl v nepříjemných rozpacích, ze kterých nebylo úniku. Britt nikdy předtím tohoto Billova muže ne-viděl.. Měl široká ramena a zanedbané vlasy, které mu spadaly hustě na šíji. Předák mohl zachytit jenom lesk vražedných očí.
"Dillone, je tohle váš náčelník?" zeptal se drsně; aniž se podíval na kovboje.
"Ano."
"Počítám, že jste to byl vy, který nám zavřel vrata."
"Inu, jsou to naše vrata."
'Tak je teda zase rychle otevřete."
Předák se krátce zasmál.
"Co máte za lubem, Britte?" pokračoval lupič.
"Viděl jsem skupinu našich koní, jak přicházejí, a nechtěl jsem, aby prošli naším plotem."
"Vaše koně? - Jak to dokážete? Nemají vypálené žádné znamení."
"Tak si myslím, že to nemohu dokázat, ale moji zaměst-nanci je znají a budou zde co nevidět."
"Čerta starýho, odpověděl Bill a rozhlédl se zkušeným okem prérijníma po okolní krajině. "Jenom jeden jezdec je na dohled."
"Muggu, kde jste nechal Stingera a Keena?" dotazoval se Britt chladně.
"Náčelníku, opustili jsme Stingera v domnění, že je mrtev, a Keena jsem viděl naposled, když jel jako čert nahoru k Pasu," odpověděl kovboj rychle.
Dillon byl posledním jezdcem, kterého Britt najal pro Rippleovu partu. Britt věděl, že jeho stanovisko bude v nej-bližší chvíli rozhodnuto s konečnou platností.
"Muggu, jak to přijde, že jezdíte s těmito pány?" řekl zvolna předák.
"Já - on... Náčelníku, musel jsem," vybuchl Dillon nesou-visle. Nebyl ještě dosti starý, aby dovedl čelit smrti z obou stran. Britt věděl, že je vinen.
"Bah!" vykřikl lupič pohrdavě a rozmachem levé ruky v silné rukavici uhodil ze sedla Dillona do tváře. Kovboj sletěl z koně a vyskočil na nohy bez klobouku. Měl vzhled zaskočeného vlka. Jeho kůň odskočil a táhl za sebou otěže. "Britte, ušetřete mne námahy, abych provrtal to žluté štěně."
"Muggu, počítám, že bych vás nestřelil za to, že jste mne podvedl," řekl Britt pomalu a rozvážně. "Ale tohle zde jsou koně slečny Holly - a na některých z nich jí hodně záleží. Co asi podniknou Keen a Jim?"
"Britte", přerušil ho lupič, "chci vám jen říct, že Keen střelil v rychlosti po Dillonovi a škrábl ho, jak můžete vidět, podíváte-li se blíže."
"Kovboji, vyskočte na koně a jeďte," řekl Britt opovržlivě, když se přesvědčil, že lupičův výrok je pravdivý. Dillon se shýbl a sebral sombrero.
"Mně je to jedno," řekl Bill lakonicky. "Ale nejdříve otevřete ta vrata."
Dillon neměl na vybranou a musel uposlechnout. Britt nemohl dělat nic jiného než sedět na plotě a přihlížet to-muto ponižujícímu postupu. Ovládal se dokonale. Jeho život měl daleko větší cenu pro Holly Rippleovou než život tohoto drzého lupiče a všech jeho lidí.
"Ten člověk přijíždí rychle," řekl jeden z lupičů, když Dil-lon otevřel vrata.
Britt se neohlédl, měl však zlou předtuchu. Dozajista by nebyl žádný z jeho jezdců přijížděl tak rychle dolů po svahu k této velmi pochybné skupině. Po těchto slovech se však obrátil tak rychle, že by byl málem spadl z plotu. Jeho náhlá zlá předtucha se potvrdila. Sotva dvě stě kroků od něho přijížděl krásný černý plnokrevník a v jeho sedle byla Holly Rippleová. "Dobrotivé nebe!" zaúpěl předák v náhlém zmatku. Pak přiložil ruce k ústům a křičel velmi hlasitě: "Holly, obraťte! Zloději koní!"
Neslyšela ho však, anebo nedbala jeho varování a rychle přijela. Vypadala pozoruhodně na svém krásném koni.
"Britte, vy nám nelichotíte. Přehlédnu však vaši urážku." poznamenal Bill krátce a důrazně.
Netrvalo to ani okamžik a již zastavoval rychlý vraník u vrat. Britt viděl svou mladou paní již mnohokrát ve vzrušeném stavu, který jí tak slušel. Nezdržovala se, aby se oblékla do jezdeckého obleku. Lehký kabátek zdůrazňoval štíhlost její postavy, právě tak jako červené skvrny bělost její krásné pleti. Nádherné oči černé jako křídlo havrana sršely blesky na muže stojící proti ní. To byl první přímý styk vnučky dona Carlose s vyvrhelem tohoto kraje.
"Ou, Stonewalle, tiše," mluvila na vzpínajícího se koně. "Britte, je toto zde přepadení?" ptala se udýchaně.
"Inu, tento pán popírá naše vlastnictví těchto koní," mluvil předák pomalu.
Holly projela plotem směrem k náčelníkovi lupičů.
"Dillone, zavřete ta vrata," poručila kovbojovi.
"Jsem Holly Rippleová."
Bill smekl nemotorně sombrero a přitom se ukázala jeho hlava s mírně prošedivělými vlasy a vrásčitá tvář; kdyby se

nebyl rozpačitě usmíval, mohl být považován za bronzový odlitek zla.
"Jak se máte, dámo z ranče dona Carlose? Jistě jsem rád, že se s vámi setkávám," odpověděl. Zdálo se, že je omámen strhujícím kouzlem tohoto potomka starých donu.
"Kdo jste?" zeptala se.
"Bill Heaver, k vašim službám, slečno."
"Odháněl jste tyto koně?"
"Jistěže."
'Ty koně patří mně."
"To nemůžete dokázat, dámo. Nemůžete to dokázat u in-ventáře, který nemá vypálené znamení tohoto ranče."
"A to zas mohu. Přinejmenším mohu dokázat, že mě patří někteří z těchto koní... Jezdila jsem na onom šedáku. Znám toho hnědáka. Ten grošovaný je dvouletý. Na jeho levé kyčli je jizva, která tam zůstala, když mu kovbojové, chtěli vypálit znamení, ale já jsem to nedovolila... Tomu strakatému tamhle říkám Štětec. Většina těchto koní byla v mých ohradách na ranči. Znám je. Nikdy nezapomenu na koně, kterého jsem si důkladně prohlédla."
"Inu, dámo, na tom všem nezáleží. Nemají vypálená znamení. To je jediné, s čím počítá obchodník s koňmi."
Heaver si nasadil zase sombrero a zakryl tak prozrazující démonické oči. Nestalo se to však dříve, než Britt zachytil zrození jiskry. Lupič podlehl Hollyině svůdnosti. Pro Britta to nebylo nic neočekávaného, ačkoliv byl tento muž prvním desperátem, který se na Holly díval. Brittova ruka se svezla k jeho revolveru. Kdyby byl dohnán k nejhoršímu, zabil by Heavera a kohokoli z tlupy, kdo by ho ohrožoval, a pak se chtěl spolehnout na zastrašení ostatních. Všichni lupiči přijeli nyní blíže, to právě v tomto okamžiku, kdy Britt si uvědomil přítomnost dvou nových jezdců, z nichž jeden zůstal trochu pozadu, a ten naň zapůsobil, jako by byl nějak pozoruhodný mezi těmi odpuzujícími lidmi. Avšak Britt měl čas jen na letmý pohled, když již Heaver pobízel svého koně k Holly. Co měl asi tento otrlý chvastoun za lubem? Holly si neuvědomovala v tomto okamžiku žádnou hrozbu. Vyjádřila své pohoršení nad opovážlivou krádeží jejich koní, avšak žádné jiné vzrušení. Britt poznal ke svému žalu, že děvče ještě nikdy nepocítilo strach. Tato situace byla však velmi žalostná a mohla lehce vést ke katastrofě. Již nyní se vymkla Brittovi z rukou. Jestliže se Heaver dá unést vlnou vášně, musí se odvážit Britt i té nejzoufalejší náhody.
"Tak vy jste ta proslavená Holly Rippleová?!" zeptal se Heaver s podivným zabarvením hlasu odpovídajícím jeho niterní změně, čemusi intimně osobnímu. Holly to pochopila a přitáhla svého koně tak, že se uhnul stranou, když lupič natáhl dlouhou ruku a chytil její uzdu blízko udidla. "Zadržte, pyšná seňorito! Dejme tomu, že byste zašla tamhle do té chaty, kde bychom si mohli v soukromí trochu o těchto koních pohovořit."
"Vy nestydatý surovče! Pusťte tu uzdu." A Holly doplnila svá ostrá slova prudkou ranou jezdeckým bičíkem.
Ty děvko! Já tě -"
"Heavere, vy blázne! Dejte si pozor "na Britta!" přerušil ti-cho chladný, suchý hlas lupičova podřízeného.
Ten ať jde k čertu! Dávejte na něj pozor vy, Covelle. Jak se hne, tak ho provrtejte."
Dříve než mohla Holly uhnout z jeho dosahu, chytil ji lupič za ruku tak zuřivě, že ji skoro vyrazil ze sedla. Její růžové tváře pobledly. Zdálo se, že Holly náhle pochopila skutečnost surového útoku. Ani sebou nepohnula, aby se osvobodila.
"Ani se nenadáte a naložím si vás k sobě na koně a odjedu s vámi do hor," odpověděl důrazně.
"Toho byste se neodvážil!" zvolala zděšeně Holly,
"U čerta bych se neodvážil!- Ale pustím vás lacino... Trochu se pomilujeme! Ta vaše hrdá bílá tvářička se začer-vená dotykem o strniště vousů. Ha! Ha!... Pojďte. Půjdeme do chaty."
"Ne!" vykřikla.
Jedním mocným trhnutím přitáhl Holly z jejího sedla na svůj bok, ale jedna noha jí zůstala viset v třmenu.
"Britte, ať mne pustí!" vykřikla a bránila se zoufale. Koně se počali vzpínat.
Jedním skokem překonal Britt prostor mezi sebou a Dillonem a vytrhl kovbojův revolver z pouzdra.
"Otevřete vrata," zasyčel a s dvěma namířenými revolvery se obrátil, aby se pokusil o svou jedinou možnost. Heaver byl ve velké nevýhodě, když se pokoušel držet Holly a přitáhnout jejího koně blíž, aby tak mohl uvolnit její nohu ze třmene. Pohyb koní a zuřivý zápas Holly, aby se osvo-bodila, zabraňovaly Brittovi, aby mohl vystřelit hned na počátku této tahanice. Neodvážil se střelit ze dvou příčin. Předně se bál, že by zasáhl Holly, a pak si uvědomoval, že kdyby zabil Heavera, zatímco její noha byla zaklesnuta ve třmeni, Holly by padla a byla by koněm smýkána. Náhle se jí však noha uvolnila. Lupič ji vyzvedl ze sedla. Jelikož měl Britt tři koně mezi sebou a Cowellem, zdálo se, že je v tom okamžiku chráněn před zásahem z té strany.
"Stůjte!"
Tento pronikavý rozkaz zarazil Heavera. Dokonce i Britta odvrátil na okamžik od jeho vražedného úmyslu. Pak za Brittem k jedné -straně vyrazil kůň a zazvonily podkovy. Jezdec seskočil a jediným skokem stál před Heaverem a jeho lidmi. Hvězdičky jeho dlouhých ostruh se rychle otáčely a zvonily. Tento člen Heaverovy tlupy byl onen ná-padný muž, kterého si Britt povšiml letmo v pozadí.
"Frayne!" zvolal lupič se zvláštním zabarvením v hlase, které mělo ohromný význam pro Britta. Znal muže.
"Pusťte ji," přišel ledový, krátký rozkaz.
"Co-o-o?" zakoktal vůdce lupičů a jeho zduřelá tvář zbrunátněla.
"Heavere, vy jste mne neslyšel?" Frayneova hubená postava se snížila, ale daleko významnější byly jeho třesoucí se, jako drápy vyhlížející ruce, které se přibližovaly zřetelně ke dvěma modrým revolverům, visícím nízko pod jeho pasem.
"Můj Bože! Co vás kouše?" křičel Heaver chraptivě a jeho červený obličej byl náhle špinavě bílý. Spustil Holly na zem a pustil uzdu jejího koně. Rychle se jí chopila a odtáhla svého vraníka pryč za vrata, kde na něho nasedla.
Heaver se naklonil kupředu a posunul si sombrero do týla. Tu se ukázala jeho tvrdá šedivá tvář, pokrytá krůpějemi

potu.
"Frayne, vy se stavíte proti mně?"
"Mělo by snad smysl, kdybychom ještě dále mluvili?" zeptal se druhý muž posměšně.
"Ale mluvit se musí, chce-li se vyjednávat," pokračoval lupič chraptivě a jeho hlas se přestal třást. "To je již po-druhé, co jste se mi postavil. Doznám vám, že jste měl příčinu, přinejmenším tentokrát. Já jsem se však jenom pokoušel to děvče postrašit."
"Lháři!"
"Inu, možná, že bych ji byl trošku zlíbal, až by přestala se svými nafoukanými a silnými řečmi... A co vám bylo vůbec do toho? Pozoroval jsem již dříve, že jste nějak choulostivý, když jde o ženy. Ta hezká černooká Holly Rippleová na vás nějak zapůsobila, co?
"Držte hubu, vy špinavý, prašivý pse! Slečna Rippleová je dáma, to je něco, co vy nemůžete pochopit. Vynechte ji v tomto našem sporu."
"Hrom a peklo!... Frayne, odpustím vám vaše chování, jestliže si to tak kvůli tomu děvčeti berete. Nechám ji s po-kojem a vy zas necháte dalších urážlivých řečí."
"Heavere, vy jste zabedněný. Když jsem na vás vykřikl, bylo to již mezi námi přece jasné."
"Aha, tak jsme spolu hotovi, co! To je dobře. To mám proklaté štěstí, že se vás zbavím," bouřil vůdce lupičů.
"Ještě jste se mne nezbavil!"
Nejistota pro Heavera ustala. Opět se změnil; roztržka byla neodvolatelná a něco strašlivého viselo ve vzduchu. Obrátil se ke Covellovi a proklínal jej strašlivě: To je z toho, že přijímáte lidi, kteří jsou jako on samotáři. Říkal jsem vám to..."
Britt odtrhl svůj pohled od rozzuřeného Heavera a pohleděl k muži, který mu tak podivně vzdoroval. Bleskurychle pochopil, kam věci spějí. Tento Frayne zde číhal jako neodvratný osud. Ač byl Britt všemu přivyklý, projela jím jiskra, poněvadž zde byl přítomen tento strašlivý muž. Mezi skupinami západaňanů, desperátů a psanců by ho každý poznal a označil. Představoval neotesaného, di-vokého ducha pohraničí. Jeho rty byly zkřiveny v posmě-šek, jeho bílé zuby se třpytily, jeho oči byly proužky šedého ohně. Celý jeho zevnějšek dal výraz ohromující síle.
"Frayne, já tomu nerozumím," řekl přerývaně náčelník lupičů s nepřekonatelnou vášní. "Proč mne k tomu však nutíte?"
"Nejezdím po téže cestě s lidmi všeho druhu," odpověděl Frayne zcela rozvážně. "Vy jste lhal poprvé právě tak, jako jste mne obelhal při tom druhém podniku... Nelíbilo se mě, jak jste zpracovával Dillona, aby zradil svou tlupu. Jeli jsme sem, abychom ukradli houf koní bez vypáleného znamení. To vše však nestačilo. Když náhodou zkřížila vaši cestu slečna Rippleová, ihned se provalil ten prašivý pes ve vás... Urážel jste ji, strhl jste ji z koně... Byl byste ji unesl... A byl byste tu nechal své lidi, aby s tímto Texasanem bojovali. Byl byste učinil ze svých mužů spoluviníky ve zločinu, který zapadané nikdy neodpouštějí. Byl byste vypálil toto stigma také na mé čelo. Nuže, Bilte Heavere, promluvil jsem naprosto jasně?"
"Naprosto jasně, Frayne," odpověděl Heaver přerývaně. Nabral z hluboká dech. "Covelle! Provrtejte ho, rychle!"
Brittovo oko nebylo dost rychlé, aby zachytilo, kdy Frayne vytáhl revolver. Byly tu však dva velké modré re-volvery a chrlily červený oheň za obláčky kouře, Pak násle-dovaly rány skoro současně. Covellův revolver byl tasen a zpola namířen, když vyšla rána. Jeho tvář byla strašlivě prázdná a kácel se dozadu, kdy jeho revolver spustil. Heaver se zakymácel v sedle, jeho kůň odskočil stranou, shodil ho a tělo dopadlo těžce na zem. Potom spadl z koně Covell. Ani jediný muž nepohnul svalem. Oba byli mrtví dříve, než dopadli k zemi.
Bylo velmi zatěžko ovládnout ostatní koně. Železné ruce třímaly jejich otěže. Frayne měl jezdce na mušce. Snad hrál pohyb koní příznivě Frayneovi do ruky k zastrašení těchto mužů. Žádný z nich netasil zbraň. Za několik vteřin byli koně přinuceni stát klidně. Britt se postavil vedle Fraynea a měl oba revolvery připraveny. Napětí povolilo.
"Vy, chlapi, jeďte. A hezky rychle!" vykřikl Britt, využívaje příznivého okamžiku. Frayneův levý revolver učinil suges-tivní nepatrný pohyb směrem k vratům. Jako jeden muž pobídli lupiči ostruhami své koně a skoro srazili k zemi pobledlého Dillona, jak prudce cválali směrem k San Marcos.
"Vsedněte na koně, Muggu!" zvolal Britt. "Ještě jste se z toho dostal lehce. Tady máte revolver."
Zatímco Dillon vyskočil spěšně na koně, běžel Britt ven z vrat k místu, kde byla Holly shrbená nad hruškou svého sedla. Měla tvář bílou jako z mramoru, ze široka otevřených očí zvolna mizelo zděšení a tlukot srdce prozrazoval otřes, který právě prožila.
"Holly, už je po všem," řekl Britt vřele a vzal ji za ruku v rukavici, která se silně třásla na jejím kolene. "Vzmužte se. Máme dozajista velké štěstí. Možná, že vám ani důrazně nevyčiním, až se vrátíme domů!"
"On zahnal ostatní pryč," řekla přerývaně a zdvihla hla-vu, aby se rychle rozhlédla po okolí.
"Inu, musím se tomu smát pod vousy, jak to provedl", řekl Britt zvolna a bylo zřejmé, že teprve teď se mu uvolňuje stažené hrdlo.
"Zabil je kvůli mě?"
"Holly, jistě to nebylo pro nikoho jiného... Vzpamatujte se, prosím vás. Přece se mi zde nezhroutíte teď, když už máme vše za sebou."
"On mne zachránil - a jen Bůh ví od čeho všeho," zašeptala S posvátnou úctou.
"Ano, to učinil. To bych nikdy nemohl popřít. Nikdy bych neměl tu nejmenší naději, kdyby stál na straně Heavera. Jistě, že bych zabil Heavera a pak ještě několik z jeho lidí. Byl bych však dostal své velmi rychle. A vy byste jim byla vydána na milost a nemilost... Holly, pro živého Boha, vezměte si to k srdci a nechť je vám to poučením."
"Musím mu poděkovat - promluvit s ním... Jděte zpět, Britte, nechtě mne několik minut o samotě a pak ho sem přiveďte."
Britt někdy odporoval Holly, když byla veselá a dala si říct, avšak nikdy, když měla panovačnou náladu nebo když byla vzrušena. Bylo jen přirozené, že byla až do krajnosti vyvedena z míry. Přesto se mu nelíbila její žádost a byl ve

značných rozpacích. Zdálo se mu, že tu není žádné jiné vý-chodisko, a proto potlačil svůj nesouhlas a šel rychle zpátky za plot.
Našel tam Fraynea, jak se opírá o plot. Právě si točil cigaretu. Britt si všiml, jak klidné jsou jeho prsty. Byla to opravdu záhadná tvář. Hladká, bez vrásek, jako přísný obličej bronzové sochy. Frayne měl veškeré příznačné vlastnost kovboje, který pracuje na ranči, až k nejjem-nějšímu sombreru, opasku, obleku a jezdeckým botám, jež by z něho udělaly úplného šviháka, kdyby nebyly tak tmavé a tak prostého střihu.
"Máte sirky, Texe?" zeptal se zdvořile. Podle zabarvení hlasu a výslovnosti bylo ihned vidět, že není jižan.
"Jistě. Zde jsou," odpověděl Texasan a podával mu sirku.
"Skoro jsem vás ani nepotřeboval při tom malém překvapení," řekl, když si zapaloval cigaretu. "Přesto vám srdečně děkuji."
"Rádo se stalo," zabručel Britt s citem. "Byla to zlá mela... Viděl jste mne, jak jsem tancoval okolo a pokoušel se, abych se dostal k ráně na toho Heavera?"
To jsem viděl. Bál jsem se, abyste nezasáhl slečnu Rippleovou. Proto jsem vystoupil na scénu dříve, než bych ji-nak učinil. Byl jsem zvědav, co Heaver podnikne. Neznal jsem ho vůbec, pokud jde o ženy."
"Inu, viděl jsem to a porozuměl jsem vám," odpověděl Britt. "Do vašich důvodů mi však nic není. Jistě jste mne zachránil, že mne neprovrtali, a Holly Rippleovou od něčeho daleko horšího než je smrt... Zdá se mi poněkud mdlé děkovat vám, Frayne."
"O to se nepokoušejte, nestojí to ani za řeč."
"Tak dobře, ale slečna by vám chtěla poděkovat. Pojďte se mnou k ní.
"Děkuji vám Britte, raději bych tam však nešel."
Holly, která jela za plotem po trávě, minula je tak blízko, že nemohla přeslechnout chladnou odpověď lupiče. Projela vraty, a jela k oběma mužům. Zdálo se, že ruměnec mizí zvolna z její tváře. Frayne odstoupil od plotu, smekl své sombrero a sklonil trochu hlavu.
"Mohu se vás zeptat, jak se jmenujete?" zeptala se klidně, ačkoliv k Brittovu úžasu sebevědomí v jejím vystupování úplně pohaslo.
"Frayne. Renn Frayne," odpověděl. Byl zdvořilý, ale zcela chladný. Nezměrnou propast mezi Holly Rippleovou a psan-cem na pastvinách nemohl snad pochopit Heaver, chápal ji však tento muž.
"Pane Frayne, já - já jsem vám nesmírně vděčná za váš -váš - včasný zákrok."
"Nemusíte se o tom ani zmiňovat, slečno Rippleová," odpověděl a odhodil cigaretu. "Nechci, abyste mně děko-vala. Působíte si jen další rozpaky, přicházíte-li sem do ohrady do blízkosti těch mrtvých. Odejděte, prosím vás, a to hned."
"Bylo to odporné, ale to již je překonáno... Děkovat vám v tomto případě by bylo hloupé. Nechtěl byste však přijmout něco hodnotného?"
"Za co?" odpověděl a jeho báječné šedé oči, jasné a zářící jako křišťál a tak nepřítomné se obrátily a upřely na ni.
"Jak se zdá, přikládáte velmi málo váhy službě, kterou jste mi prokázal," odpověděla.
"A vy mně chcete zaplatit za to, že jsem zastřelil tu dvojici psů?"
"Pane Frayne, vy mi velmi ztěžujete mou povinnost... Chci vás však odměnit. Přijmete peníze?"
"Ne!"
Svlékla silnou jezdeckou rukavici a stáhla nádherný prsten španělské práce z prstu a podávala mu jej z přívětivým úsměvem.
"Nevzal byste si tedy tohle?"
"Děkuji vám, nechci to."
"Přijal byste jednoho z mých plnokrevníků?" trvala na svém v naději, že přece něco přijme.
"Slečno Holly Rippleová," řekl, jako by, byl uštknut, "jsem Renn Frayne, psanec, rustler, pistolník. Dnes jsem se stal dokonce i zlodějem koní. Nepatří mi ani dolar, nemám postel ani přítele. Nemohu však přijmout plat nebo dar za to, co jsem učinil. Nemůžete odměnit takovou službu, aniž byste si ji mohla kdy koupit. Ode mne nikdy."
"Odpusťte mi to. Neporozuměla jsem," odpověděla spěšně. "Jak jsem mohla vědět, že desperát - a jak jste se všelijak nazýval - by mohl být džentlmenem? Vy jste rytířem pastvin, pane!" Prosebně se obrátila o radu k Brittovi. "Co mám dělat, Kape? Svým činem si mne nadosmrti zavázal."
"Dívenko, myslím, že při tom bude muset zůstat," odpověděl Britt.
"Slečno Rippleová, jsem hrubý, ale rozumím vám," řekl Frayne. "Jestliže již myslíte, že musíte pro mne něco učinit... Cožpak nemáte dost rozumu, abyste věděla, že není možné, abyste jezdila po tomto kraji sama?"
"Já dělám to, co se mi zlíbí," odpověděla Holly.
"Pak byste měla dostat, za vyučenou. Jezdil jsem po všech divokých končinách, ale ta zde je nejhorší. Jste svéhlavý blázínek."
"Co se to opovažujete?"
"Jste rozmazlená mladá žena. Kdyby vás byl Heaver une-sl do hor, což on a mnoho mužů jeho druhu učinilo s děvčaty mnohokráte, brzo byste poznala, že rod, bohatství ani pýcha by vám nebyly nic platný. Heaver by vás donutil, abyste mu myla nohy."
"Pane!... Nenuťte mne, abych pohrdla službou, kterou jste mi prokázal."
"To pro mne nic neznamená, nemáte snad otce, který by vás zkrotil?"
"Je mrtev a moje matka též." Ač jí to bylo proti mysli, zdálo se, že je Holly nucena odpovídat mu.
"Snadno se uhádne, že nemáte manžela, jistě však mlá-dence -"
"Ne!" Hollyina krásná bledost zmizela pod temným ruměncem.
"Již se ničemu nedivím. Inu, slečno Holly, kdybych byl vaším hochem, napráskal bych vám, co by se do vás vešlo."

V němém okouzlení zírala upřeně na cizince, kterému byla tolik dlužná a který se odvážil ztrhat její jednání tak, jako se toho neodvážil nikdo předtím.
"K tomu ke všemu jste ještě dítě," pokračoval, jako by byl dohnán k lítostnému podivu. "Slibte mi na svou čest, že nebudete již nikdy vyjíždět sama. To uspoří vám a vašim přátelům trpkou bolest. A pro mne to bude znamenat dobrý skutek, který si budu moct připsat k dobru proti všemu, co jsem provedl špatného."
"Já vám to slibuji," odpověděla rozechvěně.
"Děkuji vám, Holly Rippleová. Stiskneme si na to ruku tak jako muž muži... A teď jsme vyrovnáni."
"Vy mi důvěřujete?" zeptala se s podivem. "Jste přesvědčen, že mohu slib dodržet?"
Prohlížel si pozorně krásný obličej a zdálo se, že na něho nepůsobí vůbec její ženství.
"Vy byste nikdy nemohla nedodržet své čestné slovo," řekl na ukončení rozhovoru a obrátil se k Brittovi.
"Doprovoďte ji domů, Texe, a pošlete sem několik hochů, aby zakopali ty dva ztuhlé."
"To udělám, Frayne, raději je prohledejte."
To neudělám a musím vás upozornit při dobré paměti, že ten Stinger by mohl být ještě naživu."
"Jestliže Keen ujel Heaverovi, vrátil se jistě hned zase k Stingerovi. Myslím, že není mnoho kovbojů, kteří by byli statečnější než on."
"Keen. Nemohu si vzpomenout, zda jsem již to jméno slyšel. Dejte pozor na toho hocha, Britte."
"Počkejte - prosím vás, počkejte," volala Holly, když se Frayne obrátil, aby se podíval po svém koni.
"Myslel jsem, že jsme vyrovnáni," řekl pochybovačně.
"Ještě ne. Musím od vás žádat něco víc."
Britt si klel pod vousy.
"Řekněte mi adios, seňorito," řekl Frayne.
"Nemáte peníze, nemáte postel, kam byste ulehl, nemáte přítele na celém světě."
"To jsem vám řekl. Není to ale laskavé mi to připomínat."
"Co podniknete?"
"Totéž, co jsem učinil již mnohokrát předtím. Pojedu dál."
"Nevrátíte se přece k Heaverovým lidem!"
"Ne."
"Budete jezdit sám, až vás osamělost dožene k jiným mužům, jako byli tamti?"
"Pravda je trpká, slečno Rippleová."
"Renne Frayne, vy jistě nepatříte mezi takovou bandu."
"Kdysi jsem nepatřil, teď však patřím."
"Nepatříte mezi ně."
"Proč, smím-li se ptát," vyzvídal unaveně.
"Poněvadž je ve vás něco ušlechtilého. Poněvadž jste zabíjel, abyste uchránil děvče před násilím!"
"Nu, zapamatuji si, jak Holly Rippleová o mně romanticky smýšlela," odpověděl se skoro neznatelným úsměvem.
"Vstoupíte ke mně do práce?" zeptala se.
"Slečno Rippleová!" vykřikl Frayne a byl konečně vyve-den z rovnováhy.
"Vy jste se zbláznila," vybuchl nedůvěřivě, "vy mne žádáte, abych pro vás jezdil?"
"Ano... Britte, nestůjte tam tak hloupě s otevřenou pusou. Řekněte mu, že ho potřebuji a proč."
"Inu, Frayne," vybuchl Tex. "Ani to není tak špatný nápad. Mám pohromadě partu, která je tak divoká, jak si jen kdo může představit. Kdybyste jí stál vy v čele, přestáli bychom lehce příští léta."
"Pane, to děvče vám učarovalo."
To je lehce možné, ale o to tu nejde. Jsem přesvědčen, že to myslí vážně. Obraťte se zády k tlupám, jako byla Heaverova, a přísahejte věrnost ranči dona Carlose."
Frayne se otřásl a touto nepatrnou reakcí se prozradil. Jeho vychloubání nenapravitelnou špatnou pověstí bylo smazáno.
"Můj bože, tohle vše mi nabízíte?" promluvil nejistě a zdvihl ruku, jako by chtěl Holly varovat.
"Já vás o to žádám."
"Ale já jsem zloděj!" vybuchl.
"Ano, ale nenávidíte takové řemeslo," odpověděla věcně.
"Naskýtá se vám zde dobrá příležitost, Frayne," vmísil se do řeči Britt a konečně měl nápad. "Znal jsem hromadu zlých mužů, kteří se stali zase dobrými. To je způsob zá-padu. Máte dost silnou vůli, abyste obstál?
"Mně nezáleží na tom, co jste byl," pokračovala s jistým nadšením. "Hlavní je, co jste právě teď... Pohřběte minulost. Bojujte pro můj ranč, pro můj dobytek, moje koně, pro mne!"
Jako podnapilý se Frayne potácel zpět k plotu.
Britt rychle pochopil nejsložitější a nejdojemnější situaci ze všech svých zkušeností. Kdyby byl tento muž naprosto zkažený, nemohl by takhle reagovat.
"Nikdy vám nepoložím ani jedinou otázku," pokračovala Holly. "Žádám od vás pouze jediný slib."
"Jaký?"
"Pokud budete v mých službách - a doufám, že to bude vždy - bude nepoctivost, ke které jste se přiznal, za-pomenuta tak, jako by nikdy nebyla... Slibujete mi to?"
"Přísahám vám to... Ale jak mi můžete důvěřovat?"
"Sama jsem vám něco slíbila. Řekl jste, že bych nikdy neporušila dané slovo... Mohu učinit méně než věřit vám, Frayne? Zde je má ruka."

Jakoby oslepen vztáhl ruku a naklonil svou tvář nad ní.
Holly se dívala dolů na jeho skloněnou hlavu.
Britt viděl záblesk jejích nádherných očí. Musel přijít vyvrženec širých pastvin, aby nalezl její zbloudilé srdce. Po dva roky dával Britt pozor na její přelétavé zájmy o kovboje na ranči dona Carlose. Zůstala vždy americkým děvčetem Leeho Ripplea, avšak její povrchní a proměnlivé záliby byly španělské. Britt si povzdechl nad tím, co bylo nevyhnutelné, přesto však jeho láska k Holly zahnala jeho předsudky úplně.
Frayne se vzpřímil s chladnou tváří, ze které vypudil každé pohnutí, a pustil její ruku.
"Doprovoďte ji domů, Britte. Budu vás následovat," řekl klidně a odcházel k svému pasoucímu se koni.

Kapitola III.
ŽIVOT HOLLY RIPPLEOVÉ ve škole v Novém Orleansu od jejího sedmého do šestnáctého roku byl pohodlný, přepychový a bezstarostný, takže když přišla do nejdi-vočejšího kraje v pohraničí, aby se brzy nato stala jedinou paní na ranči dona Carlose s jeho velkými stády dobytka a koní, jistě potřebovala hrdost a ducha, který v ní byl.
Britt ji cvičil neúnavně a věrně po celá uplynulá léta. Nezáleželo jí mnoho na dobytku, poněvadž však milovala koně, naučil ji jezdit jako Indiána a naučil ji také znát koně. Tělesně se vyvinula nádherně, byla silná, obratná, vytrvalá a tak odvážná, že to působilo jejímu předáku mnoho starostí a úzkostí. Britt nemohl však dělat zázraky a tvrdý život na ranči nijak nepotlačil jemné ženské vlastnosti, které jí byly vštípeny v době, kdy se tvořila její povaha v dospívání. Snad měl zkušený plukovník v úmyslu právě tuto věc.
Přirozeně, že Holly na ranči viděla mnoho drsného ži-vota. Byla zvědavá, zajímala se o vše a nebylo možno ji zdržovat. Stará cesta karavan ze Santa Fé k Mississippi vedla tímto krajem. Mexická vesnice, jejíž obyvatelé byli u ní na práci, ležela malebně pod velkým domem na ranči. Pobočný závod Hornovy obchodní společnosti tam byl v provozu, traperové sem chodili prodávat a rudoši kupovat a měnit zboží. Oddíly dragounů se zde zastavovaly na cestě, když doprovázely karavany. Od jara až do podzimu tudy projížděly karavany a vždy tábořily mezi topoly podél potoka.
Za dva krátké roky se rozvinulo před jejími bystrými zraky velmi mnoho ze západního života. Přes padesát kovbojů přišlo a odešlo. Mnohý divoký nebo opilý kovboj zaryl své ostruhy do země na jejím ranči. Zápasit bylo solí jejich ži-vota. Holly viděla začátek nebo konec bezpočetných zá-pasů. Bylo o ní známo, že přeruší každý boj. Víc než je-denkrát zajela zcela nečekaně pod tmavé, bezvládné siluety mužů, houpajících se za krky ze stromů. Viděla bitku mezi vojáky a divochy. Viděla dostavníky, které přijely se zakrvá-cenými kočími, kteří volali o pomoc, a s mrtvými cestu-jícími mezi živými. Byla právě v jedné z ulic v San Marcos letos na jaře, když si jeden dobytkář a jeden rustler vyřizovali své účty na pistole a oba zůstali na místě mrtvi.
Drsný strašlivý duch pohraničí se však nikdy nedotkl Holly Rippleové tak mocně, až teprve tohoto jasného májového jitra, kdy psanec zabil dva ze svých druhů, aby ji zachránil.
Holly odjížděla z místa této události krajně rozrušena a s pocitem nevolnosti. Sledovala srážku s naprosto jasnou myslí a nebojácně. Každé slovo a každý čin byl vryt nes-mazatelně do jejího svědomí. Z její mysli nikdy nevymizí zlost nad smělostí zlodějů koní, která pak ustoupila zuřivosti proti jejich vůdci, a konečně dosud nikdy nepoz-naný strach.
Kdyby mohla zachránit životy Heavera a Covella pouhým zvednutím ruky, nebyla by to učinila. Západ, na kterém se zrodila, se v ní toho dne dokonale probudil. Později, když jednala z neodolatelného a nepochopitelného popudu, byla jí nápomocna hrdost v přemlouvání toho psance, aby se stal jedním z jejích jezdců.
Když se obrátila s Brittem k domovu, v její duši na-stoupila chladná zoufalost, když si uvědomila, co jí vlastně hrozilo, a pak rychle následovalo prolití krve a smrt.
"Holly, vždyť jste tak bledá, že by se ve vás krve nedořezal," promluvil Britt krátce potom, když vyjeli. "A nesedíte v sedle tak, jako byste s ním byla srostlá."
"Je mi špatně - Kape. Jeďte těsně vedle mne... Jsem si jista, že to brzy přejde."
"Jistě to přejde. Zatněte zuby a braňte se tomu, Holly."
"Prosím vás, nehubujte mne za to, že jsem přijela sama za vámi, měl jste pravdu."
"Inu, nebudu vás teď hubovat vůbec. Doufám však, že to pro vás bude poučením pro celý život."
"Jistěže bude. Už nikdy nebudu tvrdohlavá... Slíbila jsem - to jemu. Byl nemilosrdný a urážlivý, není to však člověk nízké úrovně!"
"Holly, náš nový zaměstnanec se zdá být mnohostranný - jisté však je, že je rychlý jako blesk. Můj bože, byla to ale rychlost!... Holly, viděl jsem několik velkých texaských pis-tolníků tasit revolver. Frayne by byl dnes zabil každého z nich. Rád bych věděl, kdo to vlastně je."
Holly mlčela. Nechtěla to vůbec vědět. Frayne ji víc odpuzoval než okouzloval. Co ji jen posedlo, že mu učinila tak nerozvážnou a unáhlenou nabídku? Lituje toho snad již? Dala k tomu podnět jen vděčnost a lítost? Za chvíli se obrátila v sedlé, aby se podívala, zdali Frayne jede. Na trav-naté pláni však nikde nebylo jezdce vidět. Ulevilo se jí. Snad za nimi nepojede. Hned po té myšlence rozrušil ji neurčitý a zneklidňující strach, že snad nedodrží slovo. V příštím okamžiku jeho omlouvala a sebe obviňovala. Nebyl by lhal. Chladný, neznající smilování, urážlivý psanec! Žádný muž j si ještě nedovolil takhle ji kritizovat. Holly jela dál a neuvě-domila si, že její nevolnost byla postupně zatlačována silnějšími pocity.
"Kape, jednala jsem nesprávně, že jsem ho vzala do í práce a že jsem mu důvěřovala?" zeptala se po delší přestávce.
"V prvním okamžiku jsem byl strašlivě polekán, ale už jsem se z toho probral, Holly. Pro ranč dona Carlose bude velmi výhodné, že jsme ho získali."
"Odvážíte se mu důvěřovat?" :
"Zdá se to sice nerozumné, ale myslím, že se toho odvážím," odpověděl Britt zamyšleně.
"Jede za námi?" zeptala se rychle.

Britt se ohlédl přes rameno, aby přehlédl vlnící se krajinu. Když ihned neodpověděl, uvědomila si Holly nejasnou a neklidnou směsici úlevy a politování.
Tamhle přijíždí. Právě vyjel na malý pahorek," odpověděl Britt za chvíli. "Ani jsem ho prve neviděl. Přece jsme již mohli poznat, co v tom člověku je."
Holly však už neslyšela ani slova z toho, co Britt říkal. Náhle oněměla i ohluchla ke všemu, co bylo mimo. Její nevolnost a stísněnost zmizely v návalu radostné jistoty, která ji náhle zachvátila. Holly v úžasu hledala záchranu v myšlence, že byla toho dne vyvedena z míry jako dosud nikdy v životě. Ale podivný a nejistý pocit slabosti v ní zůstal.
"Holly, přijela k nám karavana," promluvil Britt horlivě a ukazoval k dlouhému háji topolů, nad které stoupaly sloupy modrého kouře. "Musí to být Buff Belmet a bude mít celé náklady věcí pro nás."
"Ano, opravdu a je již nejvyšší čas, že přijel. Pojedeme tam, abychom ho pozdravili," odpověděla Holly s náhlým zájmem.
Odpolední slunce svítilo na panenskou scénu pastvin, která Holly naplnila vždy pohnutím a radostí. Vysoko nad svahem zářil červeně starý dům. Dovedla si tam představit dona Carlose za dnů španělské vlády, monarchu, který vlastnil vše, co přehlédl. Nyní byl tento nedobytný dům její, byl celý porostlý divokým vínem a ošlehán větrem a deštěm. Byl to pomník přátelství mezi Carlosem a Indiány a také dnů, kdy zde vládl její otec. Žádný nepřítel ještě nezastínil bránu tohoto domu. Žádný člověk jakéhokoliv stavu nebyl ještě nikdy od těchto dveří zahnán. Holly byla věrna tradici děda a otce. Bylo jejím vroucím přáním, aby v ní mohla pokračovat ve zlých dobách, které mají přijít.
Cválající Koně dojeli brzo pod topoly a dále pak k širokému potoku. V dlouhém polokruhu na druhém břehu se utábořila karavana. Stálo zde značné množství ohrom-ných vozů s dlouhými ojemi. Asi sto koní se již páslo, za-tímco mnoho jiných bylo právě vypřaháno. Hořelo tam několik velkých ohňů. Několik mužů v červených zástěrách se nápadně odráželo od velkých skupin jiných a všichni byli pilní jako mravenci. Tábor zářil barvami a hučel činností. Byla to scéna takového druhu, že nikdy nikomu, kdo ji viděl, nevymizela z paměti.
Když Britt a Holly přijížděly k první skupině, přistoupilo k nim několik mužů, aby je pozdravilo. Holly poznala stat-ného vousatého závozníka, který se široce smál na Britta, a pak skvělého Buffa Belmeta, stopaře a prérijníka, přítele jejího otce, který byl proslaven v celém pohraničí.
Pozdravili se jako dlouho odloučení přátelé.
"Jste stále ještě svobodná a volná jako ptáče, slečno Holly?" zeptal se prošedivělý Jones.
"Přinejmenším jsem stále svobodná," odpověděla Holly se smíchem.
"Co je s těmi mladými rančery a jinými mladíky, kteří zde pracují v okolí?"
"Tome, nemůže si žádného vybrat," promluvil zvolna Britt. "Kolik vozů má tahle výprava? Tentokráte jste si pospíšili."
"Odjeli jsme z Las Animas se, třiceti osmi vozy," odpověděl Belmet, "a cestou se k nám přidalo dalších dva-cet. Měli jsme štěstí, neboť jinak by bylo došlo k něčemu horšímu než k šarvátce s několika Kiowy na Suché cestě."
"Už jsem viděl vaše dekorace," odpověděl Britt a ukazo-val na pernaté šípy zabodnuté hrozivě ve vozech, které nasvědčovaly o bojích s Indiány. "Podívejte se tamhle, Holly."
"Již jsem si jich všimla," odpověděla.
"Buffe, jak je to se zásobami pro nás?" zeptal se předák.
"Šest vozů, Kape. Nechám je zde, aby je vaši hoši vy-ložili, a vezmu je zase s sebou, až pojedu ze Santa Fé."
"Tak je to dobře. Zásoby již nutně potřebujeme. A slečna Holly byla velmi nedočkavá."
"Ale, Kape, neprozrazujte přece mou ješitnost." přerušila ho vesele Holly. "I když třeba došly veškeré hezké věci, které jsem si objednala, již nikdy nebudu ješitná."
"Ale, slečno Holly, nevypadáte vůbec tak kvetoucí jako obyčejně," prohodil Jones.
"Není divu, Tome, byla dnes hrozně vystrašena venku v kraji a můžete mi věřit, že i já jsem byl pořádně poděšen," odpověděl Britt vážně.
"Přátelé, já už jsem zažil strachu víc než kdokoliv jiný," řekl Belmet a ukázal prstem na bílé vlasy na spáncích.
"Britte, tohleto Nové Mexiko začínalo být žhavé již loni," prohlásil Jones a kroutil nad tím hlavou. "Buff se mnou také naprosto souhlasil. Budete zde prožívat co nejdříve zlé časy.
"Povím vám, co se vlastně stalo," řekl Britt. Vy přece víte, Buffe, jak se náhle strhne něco zčista jasna. To, co se přihodilo nám, mohlo být strašně zlé, kdyby nedošlo k prapodivnému rozuzlení," načež Britt vyprávěl krátce celý příběh, aniž by se byl zmínil o Frayneovi.
"Slečno Holly, copak nikdy nedostanete rozum?" zeptal se Jones káravě. "Tento kraj již dávno není jistý pro děvčata."
"Obávám se, že jsem to dnes objevila."
Belmet potřásal hlavou. "Už se to na vás valí, Kape. Říkal jsem to plukovníku Rippleovi již před několika lety. Zdejší kraj je nesmírně rozlehlý a divoký. Pase se tu mnoho ve-likých stád dobytka. V dobách, kdy zde pásl svá stáda Maxwell, bylo hovězí laciné. Nebyl ani s to, aby svůj dobytek rozdal. Ale teď přišla jiná doba. Takový kraj, jako je tento, poskytuje rustlerům mnoho příležitostí ke krádežím, tlupy špatných lidí nahrnou se do Nového Mexika."
"S tím jsem počítal a budu tomu čelit s vlastní partou.
"Tak se to dělávalo v Texasu, Kape. Budou se muset pěkně zapotit, aby dostali váš dobytek."
"Buffe, slyšel jste někdy něco o chlapíkovi, který si říká Frayne - Renn Frayne?"
"Frayne? Znám ho. Na toho tak lehce nezapomenu; před několika lety jsem byl při tom, když Frayne donutil vašeho texaského pistolníka Wess Hardina, aby pil vodu."
"To snad ne!" zvolal Britt nedůvěřivě.
"Je to přímo k nevíře, a proto to není všeobecně známo. Viděl jsem to však. Frayne přelstil Hardina. Vyzval ho, aby tasil, a byl by ho také zabil."
"Aby do mne hrom uhodil! - Kdo je ten Frayne"?

"Nevím sice, kdo je, mohu vám však říct, jaký je."
"Jen povídejte. Slečnu Holly a mne to velmi zajímá. Byl to Frayne, který obstaral dnes to střílení."
"Nepovídejte... Seznámil jsem se s Fraynem poprvé hned po válce. Byl to mladý chlapík, nezakotvený a divoký, s rukama velmi zručnýma pro revolvery. Byl pasákem dobytka. Často jsem potom o něm slyšel, viděl jsem ho však zase teprve v Abilene. To už byl ve třídě nejlepších pistolníků a sám víte, že ty jste nemohl spočítat na prstech jedné ruky. Počkejte. To bylo před lety. Potom zabil Stricklandova předáka a musel se skrývat."
"Je snad nepoctivý?"
"Ne. Bylo to právě naopak, jak jsem slyšel."
"Jaké bylo vaše mínění o Frayneovi?"
"Inu, myslím, že bylo jiné než o většině mladíků, s kterými jsem se sešel podle Staré cesty. Většina hochů z dobrých rodin dlouho nevydržela. Angličané - bylo jich zde hodně a stále přicházejí - vypadli brzo ze hry. Nepřizpůsobili se. Brzo se nad nimi zazelenala tráva, avšak Frayne měl v sobě přísné odhodlání" texaského kovboje. Vydržel. A rád slyším, že vám prokázal službu."
"Je Frayne psancem?"
"Myslím, že je v Kansasu a snad i v Nebrasce, Wyomingu a Coloradu. Nenazval bych ho však psancem zde, v Novém Mexiku, protože tady ještě neplatí zákon."
"Víte, my jsem zde zavedli v minulém létě to, čeho se zloději koní a rustleři bojí více než revolveru - provaz," prohlásil Britt důrazně.
"Kape, napadlo vás vůbec, že by Frayne nahradil sám o sobě celou partu, kdybyste ho mohl získat do svých služeb?" zeptal se Belmet zamyšleně. "Myslím však, že by se vám to nepovedlo. A ostatně by ani slečna Holly nechtěla mít zlého člověka, jako je Frayne na svém ranči."
"Že bych nechtěla?" řekla Holly a snažila se zakrýt své nervózní rozpaky. "Hned mne to napadlo a zeptala jsem se ho."
"Výborně! Chápete bezvadně, co váš ranč potřebuje," prohlásil skaut. "Jsou to jistě nebezpeční muži, kteří jsou s to čelit zlým lidem zde v pohraničí."
"Získali jsme ho, Buffe," dodal Britt s uspokojením. "A od té doby, co jsem se s vámi sešel v minulém létě, přibral jsem k našim lidem Keena, Jacka, Texa a Maxe Southarda a dva nebo tři jiné tvrdé oříšky. Nyní, když máme ještě Fraynea, přebije naše tlupa vše, čemu jsem kdy stál v čele. Byl bych vám povděčen, kdybyste rozšířil tuto novinu všude podél Staré cesty."
"Jen se vsaďte, že to udělám," odpověděl Belmet nadšeně. "A povím to barvitě... Slečno Holly, lituji vás. Je to však jediný způsob, jak čelit té vině zlodějů dobytka."
"Britte, vím, že jste byl texaským rangerem a velitelem na Staré cestě. Zvládnete však partu, jako je ta vaše?" zeptal se vousatý muž, jenž stál vedle Jonesa.
"Bude to vrcholný výkon mého života, ale dokážu to."
"Vždyť budou zápasit mezi sebou o slečnu Holly," prohlásil Jones výsměšně.
"Inu, to je její věc," smál se Britt.
"Pánové, vás to snad baví, pro mne to však není nic veselého," vmísila se do hovoru Holly. "Přesto vám děkuji za vaši radu - a přijďte k nám na večeři. Chtěli bychom slyšet, co je nového."
"Skoro jsem zapomněl vám ještě něco říct. Jede s námi jakýsi muž, který tvrdí, že vás zná. Je v té texaské skupině. Slyšeli jsme o něm od žen, které jsou v naší karavaně. To se ví, že ho pomlouvaly. Prý se o vás ucházel, když jste byla ve škole v Orleansu a přichází k vám na návštěvu.
"Nemám žádné osobní přátele nebo známosti na jihu," odpověděla Holly pochybovačně.
"Inu, podle toho, co se v karavaně říkalo, byl tento pán víc než osobní známost," pokračoval Belmet. "Moc jsem tomu nevěřil. Vzpomínám si však, že za vámi údajně chodí tolik všelijakých nápadníků, a tak jsem usoudil, že vám to raději povím."
"Jsem ráda, že jste mne upozornil. Děkuji vám, Belmete."
Když byla Holly na půl cestě k domovu, dohonil ji Britt. "Vypadáte náramně unaveně. Jděte si asi na dvě hodiny odpočinout a zapomeňte na vše, co vám dělá starosti."
"Přála bych si, abych to mohla učinit. Jak se mi však zdá, mám na svém obzoru mrak..."
'Takové mraky přicházejí a zas odletí. Tamhle se vracejí někteří kovbojové a také náš nový zaměstnanec. Holly, jsem opravdu rád, že Belmet dal Frayneovi lepší vysvědčení, než dal on sám sobě."
Také jsem ráda, ačkoliv přesto je dost špatné."
"Holly, máte pravdu. A to Buff ještě neví o Frayneovi nic z posledních let. Myslím si, že se z Fraynea stal nakonec přece jen špatný člověk. Vždy se to stává. Možná, že z toho nic nevzejde. Západ je náramně velký a v těchto dobách nemůžete oddělit dobré od špatného. Můžeme si dovolit dobročinnost.
"Budete tak hodný a řeknete Frayneovi, aby přišel na i večeři?"
"Již jsem vám to chtěl naznačit. Musíme na něho v první řadě učinit velmi vznešený dojem... Mám ho posadit vedle vás?"
"Rozhodně... Britte, mám starosti o Keena."
"Nelamte si s tím hlavu. Ten hoch přijede co nevidět."
"Ale Stinger je mrtev nebo raněn!"
"O tom jsme slyšeli. V každém případě ho Keen dopraví sem... Nuže, Holly, přenechte to všechno na mně. Jděte se na chvíli prospat a zapomeňte na všechen zmatek a pak se pěkně vystrojte."
"Kape! Proč mám být neobvykle hezká?" zeptala se Holly se zvědavým úsměvem.
"Víte, ten Frayne byl tak chladný jako leklá ryba," prohlásil Texasan s opovržením. "Podíval se na vás jednou, ale

vůbec vás neviděl; a pak si vás již ani nevšiml."
"Že by byl příliš dvorný, jsem také nepozorovala," podotkla Holly a uvědomila si, že ji rychleji tluče srdce, "Nesmíme však zapomenout, že právě zastřelil dva ze svých druhů."
To pro Renna Fraynea nic neznamená. Myslel jsem si, že je to jeden ze západaňanů, který nestojí vůbec o ženy. Tu a tam se s takovým člověkem setkáte. Nepamatuji si, že byste již dlouho byla tak laskavá k nějakému muži. A ten proklatý chlapík nejenže si toho vůbec nevšiml, ale ještě vás ke všemu urazil. Dopalovalo mne to nesmírně."
"Kape, to nám udělalo moc dobře. Vy jste mne strašlivě zhýčkal," odpověděla zamyšleně a jela mlčky k ohradám.
Klidný spánek a obraz, který Holly viděla v zrcadle, jí vrátily sebedůvěru, ale nemohly vymýtit z její mysli smutnou vzpomínku na dnešní katastrofu.
Velká jídelna byla stejná jako za dnů plukovníka Ripplea, kdy zasedali k jeho stolu rudoši a běloši nejrůznějších společenských typů. Don Carlos byl muž bohatý a štědrý a tyto vlastnosti se jevily v zařízení jeho domu. V jídelně byl vkusný drahý těžký nábytek a na podlaze z leštěného bílého mramoru ležely staré, již mírně opotřebované koberce nádherné mexické práce. Krb byl vytesán z kamene a obílené stěny z nepálených cihel byly pokryty starými španělskými zbraněmi a lemoval je malovaný vlys. Stropem probíhaly po celé délce hrubě otesané trámy.
Když Holly vstoupila, její hosté vstali. Veškerá místa u stolu, mimo čestné místo po její pravici, byla obsazena.
"Usedněte, přátelé," řekla Holly tak, jako měl ve zvyku říkat její otec. "Jezte, pijte a buďte veselí."
Belmet seděl vedle prázdné židle po Hollyině pravici určené pro Fraynea. Frayneova nepřítomnost na ni působila tak jako jeho drsné jednání na ranči, přestože ho v duchu omlouvala náladou, kterou musí mít muž, jenž nedávno prolil krev bližních svých. Conchita Velasquezová a mexi-cké ženy Hollyiny domácnosti seděly po její levici. Britt seděl na druhém konci dlouhého stolu naproti ní a židle mezi nimi byly obsazeny pozvanými hosty a jinými návštěvníky, kteří využili známé pohostinnosti Rippleova domu. Mezi vousatými závozníky a formany v hrubém oděvu byl pro svůj zcela odlišný úbor nápadný mladý muž; Holly si ho ihned povšimla. Poznala jej a poděkovala na jeho obřadnou poklonu.
Setkání doprovázely rozpaky a jakási nelibost. Tento hezký muž, jehož ostré, chladné souměrné rysy určovaly jeho věk asi na třicet let a jehož černý dlouhý šosatý kabát s pestrou vestou a dlouhé vlasy mu dodávaly příznačný vzhled hráče z povolání, nebyl nikdo jiný než Malcolm Lascelles rodem z Louisiany, s nímž se Holly seznámila v Novém Orleansu v posledním roce školního pobytu. Když ho nyní viděla za stolem v otcov-ském domě, byl to pro ni otřes, který vyvolal vzpomínku na její dívčí nepředloženost.
Seznámila se s ním náhodou a pak trpěna osamělostí a toužíc po útěše, dobrodružství a po lásce, byla tak neopa-trná, že se vykrádala z internátu a že se s ním opětovně scházívala. Když se však dozvěděla, že je Lascelles hráč z povolání a dobrodruh, litoval své hlouposti a známost skončila. Lascelles ji vytrvale obtěžoval pokusy, aby u ní obnovil svou vážnost, přičemž ji zahanbil v očích jejích učitelek. Pro Holly to však mělo dobrou stránku, poněvadž představená ústavu napsala jejímu otci, který pak urychlil její návrat domů. Holly se již o Lascellesovi nedoslechla nic a na tento příběh skoro úplně zapomněla. Zde se však náh-le objevil, dokonce u jejího vlastního stolu, byl to nyní již starší muž, s kterým léta nezacházela nikterak mírně a jehož hladové oči prozrazovaly, že po ní pátral a že měl v úmyslu přinutit ji ke vzpomínkám. Holly zachvátil na okamžik strach. Byla to její vina. Ať probíhalo její myslí cokoliv, představa, že mohla být do Lascellesa zamilovaná, byla dnes naprosto neuvěřitelná.
Večeři podávala Hollyina mexická děvčata v pestrém národním kroji. Pokrmy se skládaly z několika druhů chutně připraveného masa, zeleniny á nádherného ovoce. Na počátku panovalo poměrné ticho, neboť prostí členové kar-avany byli velmi vyhladovělí a měli takovou radost, že byli pozváni, že se nestarali o nic jiného než o jídlo. Když bylo nalito víno, rozprava kolem stolu oživla.
V následující hodině dozvěděla se Holly veškeré novinky z měst na Mississippi, ze středisek dobytkářského obchodu v Kansasu, z táborů a vojenských stanic na prériích a z jed-notlivých pevností.
Nejlepší však byla pro. ni zpráva o tom, že je veliká pop-távka po dobytku, že ceny masa stále stoupají a že se otvírají nové trhy, protože železnice Santa Fé postupuje velmi rychle k západu.
"Doby, kdy měly železnice při svých stavbách nepřekonatelné potíže, již dávno pominuly," řekl Belmet. "Minulého prosince překročila stavba dráhy hranice státu Colorado. Bylo to daleko dřív než ve stanovené lhůtě deseti let, kterou dal stát stavitelům, když jim věnoval zdarma pozemky potřebné k stavbě. Železniční koleje dosáhnou La Junty možná v roce 1873 a snad se bude jezdit do Ratonu po dráze již následujícího roku."
"Holly, to jsou báječné noviny," zvolal Britt. "Až překročí železnice hranice Nového Mexika, musíme zde mít pě-tasedmdesát tisíc kusů dobytka."
"Kape, můžete je vypěstovat, ale udržet je dost dlouho, abyste je mohli prodat - to bude právě ten kámen úrazu!"
Když bylo po večeři a hosté se rozcházeli, stála Holly s Brittem a loučila se s Belmetem. Tu k nim přistoupil Las-celles. Když se na něho nyní dívala zkušenějším pohledem, nehnulo se v ní ani to nejmenší z jejího dřívějšího vznětu.
"Holly Rippleova, opět se setkáváme," řekl s dvornou poklonou. "Dlouho jsem snil o tomto okamžiku. Mohu složit k vašim nohám svou poklonu? Změnila jste se z dívenky, kterou jsem znal tak dobře ve škole v Novém Orleansu. Z hezké dívenky se stala krásná žena!"
Holly mu nepodala ruku a dívala se mu střízlivě do očí.
"Pamatuji si na vás, pane Lascellesi," řekla. "Což nejste ztracen tak daleko od bulvárů Nového Orleansu? Co děláte zde v pohraničí?"
"Holly, nikdy jsem neustal v pátrání po vás," odpověděl směle. "Vy jediná jste mne přivedla na západ."
"Opravdu? Toho lituji. Musel jste přeceňovat hloupé flir-tování ve škole uzavřeného děvčete. Jste ovšem vítán u stolu mého otce. Nemám však nejmenší touhu obnovit bývalou známost."
"Holly, chtěl bych se seznámit s tímto pánem," přerušil jejich rozhovor Britt chladným tónem.
"Pane Lascellesi, to je starý druh mého otce a můj předák kapitán Britt."

Holly pak popošla ke dveřím a vyšla na krytou verandu. Poslední skupina hostí odcházela. Holly se vrátila do obý-vacího pokoje, aby tam zhasla lampy. Cedrová polena hořela rudě v krbu. Opět si vzpomněla na Fraynea. Za malou chvíli vstoupil Britt a oči mu nepříjemně svítily.
"Poslouchejte, Holly, jste zodpovědná za to, že se tady ukázal ten falešný hráč?" otázal se příkře.
"On to říká?"
"Ví snad něco o vás?"
"Slyšel jsem, co jste mu řekla, a stačilo mi to úplně. Děvče, ale podráždil mne nepříjemně. Zdá se mi, že se stávám na stará kolena svárlivý. Saně borové, já jsem přece váš jediný ochránce, kterého máte!"
"Kape, mám vás za to ráda. Nedělejte si však kvůli tomu člověku zbytečné starosti."
Ale pokoušel se zde dát najevo, že mezi vámi něco bylo. Buď něco nestydatě tvrdil, nebo je to sveřepý chlap. Řekl jsem mu, že dostal večeři na ranči dona Carlose a aby šel, odkud přišel. Přesto si však myslím, nemýlím-li se ve svých výpočtech o lidech, že uslyšíte o tomto svém dětském flir-tování co nejdříve víc."
"Kape, přece si nemyslíte, že ten muž bude využívat tehdejší mé nerozvážnosti, aby mne -"
"To si jistě myslím," odpověděl Britt, když Holly zaváhala v pokračování. Ten prokletý blázen si myslí, že jste - nebo že jste byla - do něho zamilovaná. Jsem si jist, že je složený ze samého podvodu. Je to dobrodruh a docela na dně svého štěstí. Odnesl si sem své tlumoky a musel jsem mu vyhradit pokoj. Je to další případ proslaveného pohostin-ství ke každému, jak činíval vždy váš otec. Nemohl jsem ho vyhodit."
"Jistě jste ho nemohl vyhodit... Ale obávám se, že nám bude na obtíž. Já si již nepřeji setkat se s ním."
"Nu, a jak tomu chcete předejít, bude-li zde bydlet? Pa-matujte se přece na toho jezdeckého důstojníka, který vás zde nudil bezmála k smrti?
"Mohl byste proti tomuhle užít téhož prostředku," řekla Holly a zasmála se krátce.
"Holly, musím vám říct, když se vám znechutí muž, o kterém jste si snad myslela, že se vám líbil - inu, pak se ukáže vaše španělská krev. Nikdy by se nevyplatilo, abych Keenovi poskytl nejmenší náznak o povaze tohoto karbaníka."
"Vrátil se již Keen?" zeptala se Holly rychle.
"Ano, před večeří. Byl dopálen jako mokrá slepice, poněvadž musel naložit Stingera na svého koně a jít pěšky deset mil. Ani nevíte, jak ten hoch chůzi nenávidí!"
"Oh-Stinger!"
"Je trochu postřelen, není to však nic, proč byste si měla připouštět starosti... Frayne viděl, jak se Keen vrací, jel mu naproti a přivezl pak Stingera sám, Frayne řekl, že se vyzná ve střelných ranách a tyto že nejsou zlé, jestliže budou správně obvázány. Dal se ihned od práce. Tihle naši kovbojové mne často strašně rozesmějí. Keen řekl: "Jsem unaven jako pes a je mi zcela fuk, jestli natáhne brka; ale je jisté, že provrtám Mugga Dillona!"... Potom se Stinger podívá vzhůru na Fraynea a ptá se ho jaksi nedůvěřivě: "Který vy vlastně jste, cizinče?" a Frayne povídá nedbale a chladně: "Renn Frayne!"... Tu nastalo v noclehárně ticho jako v kostele. Všichni o něm již slyšeli. Kovbojové jsou prazvláštní cháska. Nikdy nepropasou příležitost namluvit spoustu věcí, ať už potkají jezdce, nebo když někam přijedou. A nikdy na nic nezapomenou a vypravují o všem jeden druhému. Někteří z našich nových hochů přišli z Texasu. Slyšeli o Frayneovi a mluvili o něm. Právě tak jako o každém zlém člověku v kraji. Dělá mi to starosti."
"Řekl jste panu Frayneovi, že jsme ho pozvala na večeři?"
To jsem řekl, Holly. Odmítl však krátce a zdvořile. Byl jsem z toho celý pryč a řekl jsem mu, když někoho pozvete, že každý z největší radostí přijde. Potom povídá on: "Poděkujte slečně Rippleové a řekněte jí, že si vážím té cti, že však nechci přijít."
"Mohlo by to být snad proto, že zastřelil své kamarády?"
"Ne. Frayne na to nemyslí o nic víc, než kdyby zastřelil několik zajíců. Holly, to musíte spolknout. Je to psanec, ke kterému jste byla laskavá, a on vás prostě přehlíží. Předpokládám však, že to pro vás snad nic neznamená, mimo ten výstřední zvyk vašeho tatínka, o kterém myslíte, že se musí každý muž podrobit."
"Není to nic výstředního, Britte", namítla Holly horlivě.
"Buďte moudrá. Co prosím vás znamená starý, španělský zákon o pohostinství pro muže žijícího ze dne na den jen věčnou ostražitostí."
"Žijícího ze dne na den? Já vám vůbec nerozumím."
"Renn Frayne je štvanec. Má v patách úředníky zákona, ale hlavně muže, kteří touží po pomstě za zabití přátel nebo příbuzných. Pasou po něm také rádoby pistolníci nebo divocí kovbojové, kteří touží po slávě."
"Oh! - Frayne je vskutku hoden politování," zašeptala Holly.
"Podívejte se na jeho ruce, až se k tomu naskytne příště příležitost. Jsou pečlivě pěstěné, právě jako vaše, Holly, Vsadil bych se, že Frayne nikdy neštípe dříví a nevykopává díry pro kůly u plotu. Udržuje si své ruce ohebné a měkké tak, aby mohl střelhbitě zacházet se svými revolvery."
"Mohu omluvit jeho drsnost," usoudila Holly a dala svému předákovi dobrou noc.
Holly seděla u snídaně ve svém pokoji, když uslyšela známé zvonivé kroky venku na cestičce před domem. Očekával Britta, ale tyhle kroky byly rychlejší a zvonivější než kroky starého Texasana.
"Dobrýtro, Kape," promluvil líný zvučný hlas. "Jak se daří kněžně našeho ranče?"
"Jak se máte, Keene," odpověděl Britt, který zřejmě přišel dříve. "Ještě jsem ji dnes ráno neviděl. Nějak se opozdila. Tak si myslím, zeji včerejšek důrazně vyčerpal."
"Kdo je ten karetní parlamentář s tou květovanou vestou, kterého jsem právě potkal?"
"Jmenuje se Lascelles. Je z Nového Orleansu. Vpadl sem včera s tou karavanou vozů. Znal kdysi Holly, když byla ve škole. Přiznala se mi, že s ním trochu flirtovala dříve, než přišla na to, že je to hráč z povolání. Od té doby ji obtěžo-val. Bylo mi včera večer jasné, že má v úmyslu využívat té skoro ještě dětské známosti."

"Ale jděte, prosím vás," řekl Keen pomalu tónem, při kterém se Holly poněkud otřásla.
"Ano, už to tak bude," odpověděl Britt svéhlavě. "Aby do toho hrom uhodil! Lascelles si sem přinesl svá zavazadla a musel jsem mu dát pokoj. Jestliže se zde bude zdržovat, bude to pro Holly nepříjemné."
"Jak to víte?"
"Řekla mu přímo do očí, že si nepřeje obnovit tu zná-most."
"Holly jistě dovede říct každému své mínění... Co v tom ohledu uděláte?"
"Počítám, že naznačím Lascellesovi, aby odjel s tou ka-ravanou."
"Holly se to jistě nebude líbit. Nesrovnává se to s po-hostinností Rippleů."
"Ale on ten fešný panáček by se nám tu mohl usadit a zů-stat déle. To už se nám také stalo."
"To jistě. Ale jestliže Holly zde nevidí toho habána ráda, nevydrží tu dlouho."
"Rozumím. Vy byste si s ním asi nejspíš zahrál takovou menší hru v karty, co? A pak bychom měli tam vzadu zase o hrobeček víc."
"Koukejte, náčelníku, nezapomněl jste ještě na ten malý spor, který jste se mnou měl, když jste mne přemluvil, abych sem přijel?"
"Ne, Keene. Ale strašně bych zarmoutil Holly. Byla včera statečná. Přesto jí bylo z toho prolití krve špatně... A pak, nechci, abyste měl v tomto kraji ještě horší jméno. Mám vás rád, Keene."
"Nepovídejte. Nikdo si toho dosud nevšiml. Inu, je zde důvodná naděje, že vás budu mít také rád, Kape."
Holly prošla obývacím pokojem ke dveřím. Britt seděl na schodech na krytou verandu a díval se na svého vysokého společníka. Keen byl nejmladší, nejdivočejší a nejnezkrotnější, přesto však nejvíc pomilováníhodný z kovbojů, které Holly měla. Jeho hubená a souměrná postava ztrácela jen velmi málo tím, že byl oblečen ošuměle a že kožené části jeho oděvu byly oblýskány.
"Dobré jitro, Texasané. Pojďte dále," zvala je Holly vesele.
"Dobré jitro, lady," odpověděl Keen a smekl sombrero.
"Jak se vám vede?" zeptal se Britt a povstal zvolna.
"Měla jsem zlé sny, ale cítím se po ránu docela dobře."
"To rád slyším. Šla jste tak pozdě spát... Inu, nemohu již ztrácet víc času. Vozy jsou již zde, Holly. Přivezli plný vůz věcí pro.vás. Jim povídal: "Přece víme, že přišlo jaro!" Kam mají hoši ty věci složit?"
"Do patia. A bedny ať otevřou, Britte."
"Vše pro vás bude připraveno za krátkou hodinku," odpověděl Britt a šel dolů po schodech. "Sbohem, Holly."
"Pojďte dál, Keene. Raději bych se vyhnula tomu pánovi v šosatém kabátě, který tady lelkuje okolo."
"Ta bledá tvář! - Britt mi o něm již vypravoval," řekl Keen a následoval ji do pokoje k jejímu psacímu stolu, přičemž ji vzal za ruku. "Holly, nebyla jste do něho nikdy zamilována?"
"Ne: Nikdy mne to ve snu ani nenapadlo. Toužila jsem však po společnosti - po společnosti muže, k tomu se přiznávám. Dále jsem měla velkou zlost na své učitele. Seznámila jsem se s tím Lascellesem, ale byla jsem ještě hloupé děvče. Bylo to pro mne dobrodružství. Flirtovala jsem s ním - tak trochu."
"Holly, nikdy jsem nedovolil, aby vás políbil?"
"Co vás to napadá! Ani jsem mu nedovolila, aby mne držel za ruku jako právě nyní vy... Keene, slibte mi, že nebu-dete vyhledávat boj s Lascellesem."
Holly cítila, jak se mu chvějí svaly v celé paži a viděla modré plameny v jeho očích.
"Slibte mi to," opakovala panovačně.
"Vaše slovo je jediný zákon, který ctím... Holly, máte vy vůbec o mne nějaký zájem?"
"Si, seňor," odpověděla s úsměvem a jemně se pokoušela uvolnit ruku.
"Když jsem přišel poprvé na tento ranč, měla jste o mne velký zájem, Holly, a ten zájem mne držel na dobré cestě. Jezdila jste se mnou víc než s kterýmkoliv jiným svým jezd-cem. Pro pána krále, jak byli žárliví! A tak moje naděje stoupaly, Holly."
"Jaké naděje, vy pošetilý chlapče?"
"Inu, choval jsem naděje, že se do mne zamilujete - a že si mne jednoho krásného dne vezmete," odpověděl s mírnou upřímností, která v Holly vzbudila trochu kajícnosti.
"Keene, opravdu vás mám velmi ráda. Naplňuje mne za-dostiučiněním, že jsem vás napravila. Nemiluji vás však."
'Toho večera při slavnosti - v minulém létě. Dovolila jste, abych vás políbil!"
"Nikoli, Keene."
"Ale, lady, vždyť jste se ani nerozčilila, a také jste ode mne neutekla a ani jste mne neplácla přes tvář."
"Keene, buďte prosím vás poctivý. Políbil jste mne, ne sice násilím, ale náhle, aniž jsem co tušila."
"Můj ty smutku, děvčata jsou podivná stvoření! - Holly, a jak to bylo, když jsem vás vzal okolo pasu tenkrát v noci, když jsme jeli domů bryčkou ze San Marcos?"
"Ano, to jste učinil. Byla jsem velmi pošetilá, Keene -a bylo mi také velmi chladno."
"Tak to tedy pro vás vůbec nic neznamenalo?" řekl Keen s patosem. "Ani zpočátku?"
"Keene, žádala jsem vás, abyste byl upřímný," odpově-děla Holly vážně. "Ani já nemohu být méně upřímná... Nikdy jsem sama sobě zcela nerozuměla. Chovala jsem k vám takové sladké romantické pocity. Ano, bylo to tak. Ale to ne-mělo dlouhého trvání. Jsem přelétavé ptáče, Keene. Je to asi následkem mé španělské krve. Mám vás však opravdu ráda jako sestra a chci, abyste mě byl bratrem.
"Ale já nechci být vaším bratrem," odpověděl vzdorovitě. "Chci být vaším manželem, Holly, vy ho potřebujete. Nikdy neopustíte ranč dona Carlose. Měla byste se provdat za muže, který rozumí zdejšímu hospodaření. Váš tatínek by si to jistě přál. A jsem právě tak dobrý jako kterýkoli z těchto jezdců pastvin, ba lepší než většina z nich... Kdybyste se za

mne provdala - jednoho dne byste mne také milovala. Dovedl bych se o vás postarat, Holly."
"Drahý Keene, nechápete situaci. Nikdy to tak nebude. Vždyť vám není ještě ani devatenáct roků... Mám pocit, jako bych byla vaše matka. Jste přece jen ještě hoch."
"Hoch! - Holly, jsem právě tak stár jako Britt, pokud se týče ranče, a tento ranč je vaším domovem. A může-li se věřit slovům Texa, Britta nebo Buffa Belmeta, bude tento kraj brzo velmi divoký, Holly, v naší partě není muže, který by nedal život za to, aby vás zachránil tak, jako vás zachránil Frayne. Je to velmi vzhledný mládenec, vzdělaný, Buff Belmet se vyzná v pohraničí. Musím upřímně doznat, že parta si Fraynea oblíbila. Máme z něho strach. Oblíbí-li si nás také on, pak bude pravým mužem na pravém místě."
Keene, doufám, že Frayne a ostatní jsou tak oddaní a stateční jakový," odpověděla Holly s citem. "Pak budu mít partu, o které snil Britt, a ranč dona Carlose bude pro mne novým domovem, jaký si tatínek přál, aby byl."

Kapitola IV.
JEDNOHO POZDNÍHO ODPOLEDNE na počátku června jel Britt unaveně přes údolí k Topolové proláklině, kde očekával, že najde tábořit třetí skupinu svých kovbojů. Již po několik týdnů vypalovali jeho lidé znamení telatům. Toho dne jel Britt k Bílému rybníčku a odtamtud na Jutskou planinu. Ve značné vzdálenosti směrem k San Marcos mířila skupina jezdců k osadě. Možná, že to byli kovbojové. Britt se pak spíše klonil k názoru, že to kovbojové nejsou. Dolů po rozlehlém svahu ujížděl dostavník, zanechávající za sebou oblak prachu. Měl večer dojet k obchodní stanici pod rančem dona Carlose a jeho kočí Bill McClellan nedo-voloval, aby narostla tráva pod kopyty jeho šesti koní. Trať ze Santa Fé do Las Animas se stávala v těchto dnech stále nebezpečnější.
Holly Rippleová s ním jezdila skoro denně a nebylo možno nevidět západ jejíma mladýma živýma očima.
Kraj se zdál nekonečný. Ranč dona Carlose byl jako čer-vená tečka. Střechy a stromy osady San Marcos zářily zlatě v západu slunce.
Poslední záblesky zapadajícího slunce zatápěly údolí, když Britt přijížděl k táboru. Bylo zřejmé, že kovbojové skončili pro ten den své práce. Malé stádo krav a telat po-stupovalo od tábora směrem na černě skvrnité pastviny. Podle břehů potoka se páslo několik houfů koní. Brodili je po kolena v bohaté trávě a květinách. Mexický kuchař José se skláněl nad táborovým ohněm a pářícími hrnci. Kovbo-jové leželi nataženi a opírali se zády o svá zavazadla. Něko-lik jezdců přijíždělo volně z pastvin.
Britt sesedl a pozdravil Jima, který zde měl velení. Byl to vysoký, mírně nahrbený jezdec s knírem pískové barvy, ne-jistého věku.
"Jak se máte veliteli? Přijel jste právě včas k jídlu. Počítám, že přijíždíte z Jutské planiny."
"Ano, a od Bílého rybníčku také."
"Pak asi sotva pojedete dnes večer zpět na ranč?"
"Musím. Nejdřív se však najím a odpočinu si trochu. Dnes byl parný den."
Za přestávky před večeří kovbojové ospale odpočívali. Byli znaveni a tiší. Někteří odešli po pás nazí k potoku, jiní chtěli od Josého horkou vodou.
"Pojďte k jídlu," volal José.
Na to Britt usedl mezi Jimovu tlupu a jedl právě tak s chutí jako všichni ostatní. Britt postrádal Keena a Mugga Dillona. Přirozeně neočekával, že uvidí posledně zmíněného. Kde však byl Keen?
Po nějakou dobu přerušoval hladové ticho jen zvuk stříkajícího loje na železné plotně a syčení čerstvého hově-zího masa při pečení. Dobytek si lehal a telata bečela. Snášela se noc doléhající na kraj opuštěností a smutkem.
Britt nebyl ani zdaleka mezi prvními, kteří skončili večeři, "Inu," řekl konečně, "to jsem se zas jednou dobře najedl. José je nejlepší kuchař na celém ranči."
"Veliteli, jak to vypadá u Bílé tůně a na Jutské planině?" ptal se Jim a konečně si sedl. Kovbojové usedali jeden po druhém kolem Britta a zapalovali si cigarety.
"Vypadá to dobře i špatně. Přišla na svět spousta telat, vyskytují se tam i určité známky vypovídající o krádežích dobytka."
"Veliteli, naspěch bych měl, nejsou to však dobré zprávy."
"Kde je Keen?", zeptal se Britt.
"Měl tu být před soumrakem," odpověděl Jim vyhýbavě.
"Ven s tím," zvolal předák;
"Kapitáne, stalo se to asi takto," odpověděl křivonohý kovboj a poposedl. "Předevčírem jsem náhodou překvapili několik zlodějů dobytka, kteří hnali houf skotu s naší značkou. Bylo to kus cesty od začátku Topolového pásu, počítám tak asi patnáct až dvacet mil odtud. Keen se tvářil velmi zle, a tak předpokládám, že to očekával. Byli tam čtyři rustleři a jedním z. nich byl Mugg Dillon. Vytrhli jsme z pouzder své kulovnice. Viděli nás však a okamžitě ujeli směrem k San Marcos. Za malou chvíli opětně zpomalili. "Počkám zde až do tmy a pak pojedu do města," povídá. Přece znáte Keena. Vše, co jsem řekl, bylo, že pojedu s ním. "Ne, pojedete zpět do ležení a řeknete Jimovi, a kdy-by přijel předák do ležení, řekněte mu, že jsem jel za Dillonem, požádejte ho však, aby to neříkal slečně Holly."
"Čert aby ho vzal!"
"Nemá smyslu Keena proklínat," poznamenal Jim. "On a Stigner pasou po Dillonovi.
"Stigner se mi o tom nikdy ani slovem nezmínil," odpověděl Britt. "Nemohl jsem z něho skoro nic vytáhnout."
"Napadlo mne něco, když jsem zaslechl, co Frayne vy-kládal."
"Frayne?"
"Dojista. Myslí, že Keen a Stigner prohlédli Dillona - že ho nachytali již jednou předtím a nedůvěřovali mu."
"Dobrá!... Kradení koní?"

"Ne. Počítám, že to musel být dobytek, ale Frayne nebyl toho názoru."
"Kdy vám to Frayne říkal:"
"To už je několik neděl. Hned po tom, když začal jezdit u nás."
Britt chvíli přemýšlel a zachmuřeně počítal v mysli, jakému nebezpečí se Keen asi vystavoval při stopování Dillona. Konečně projevil nahlas své starosti: "Jestliže se Keen dnes v noci nevrátí, vypravte se někteří z vás za ním."
"Veliteli," prohlásil Mason chladně, "kdybyste byl viděl Keena, neměl byste starosti. Já tomu muži rozumím. Je to nejodvážnější chlap v kraji."
"Jime, to by bylo tedy v pořádku. Co máte dál?" pokračo-val Britt smutně.
"Jsme zde již sedmnáctý den a přiložili jsme naše železa na značnou řadu telat," odpověděl Jim rozvážně. "Jsme již skoro hotovi. Někdo nám však pomáhá, a to mne nemálo dopaluje. Tlupa Sewalla McCoye se zdržovala v nedalekém ohybu Topolového pásu až do včerejška. Víme zcela určitě, že jeho lidé cejchovali telata, jichž matky měly na kýtě vypáleno znamení Rippleů. Viděli jsme asi sto telat, která měla nově vypálené znamení podtrženého M. Hoši si dávali obzvláště pozor, aby sem nenahnali jiné krávy než naše. McCoyova tlupa nesháněla nikdy houf dobytka tak, jako to děláme my. prostě vyjeli kamkoli a vypalovali znamení na neznačkovaný mladý dobytek cestou. Jistěže jsme také o-značili nějaké to tele, které vlastně nebylo naše. Bylo jich však po čertu málo... Ten dobytkář McCoy se mi vůbec nelíbí, a jeho tlupa tím méně."
"Sewall McCoy? Tak on pase v tomto kraji? Jime, kolik dobytka má na svém ranči?"
'To nemohu říct, ale odpřísáhl bych, že ho není ani pět tisíc kusů."
"Bude dobře, když vy a vaši hoši budete při jízdě ve zdejším okolí počítat McCoyova a jiná znamení. Máme tuze mnoho dobytka a tuze mnoho telat. Navrhnu, abychom pro-dali část vládním nakupovačům masa."
"To je dobrý nápad, veliteli. Získali bychom tak možnost zjistit, co se kupuje a odesílá. Počítám-li letošní přírůstek, paseme asi tak šedesát tisíc kusů."
"Hrom a peklo!" zavrčel Britt. 'Ten dobytek nemůžeme zvládnout. Mohli bychom prodávat obchodním stanicím, indiánským rezervacím a východním trhům, dnes a denně, a přece bychom si neudělali do našeho stáda díru."
"To je jisté. Máme však při dělání této díry pomocníky," poznamenal Jim důrazně. "Zloději dobytka nám odehnali pěkně velké stádo směrem k Očistci minulý týden a můžete na to dát svou hlavu, že většina toho dobytka patřila slečně Holly."
"Je tomu přesně tak, seňore," potvrzoval toto hlášení honák, pokuřuje při tom klidně.
"Není to však ani tak zlé, ale... Co to slyším?"
"Kdosi přijíždí na koni."
"To je Keen. Znám klus jeho koně," dodal Mason.
"Kéž by to dobrý Bůh dal," odpověděl Britt a díval se upřeně do houstnoucí tmy. Konečně se vynořila černá silueta koně na šedém pozadí. Jim přihodil kousky šalvěje na oheň. Vzplanul jasně. Brzo nato vjel jezdec do okruhu světla.
"Kdo přijíždí?" vykřikl Jim.
"Keen", zněla zastřená odpověď.
Potom ve světle plápolajícího ohně poznal Britt nápad-nou postavu svého oblíbeného kovboje. Keen sesedl z koně. Několika rychlými pohyby rozepjal popruhy sedla a rozmachem silné ruky sejmul sedlo a pokrývku pod ním z koně a položil ji na zem. Pak sundal uzdu, poplácal zpocené zvíře a poslal ho cvalem do tmy.
"Parde - jste v pořádku?" zeptal se Mason opatrně. Keen hodil svým sombrerem po Masonovi a stál prostovlasý ve-dle ohně, nad kterým držel hubené opálené ruce, mírně se chvějící. Jeho tvář vypadala příšerně šedá a přivřené lesknoucí oči přehlížely skupinu druhů kolem ohně.
"Ták!... Tak vy jste tady, Kape," vyrazil ze sebe bezbarvým hlasem.
"Jak se máte, Keene?" odpověděl předák.
Mason přistoupil ke Keenovi a položil nesměle ruku na paži svého přítele.
"Nechtě toho!" zvolal Keen.
"Hned jsem si myslel, že vám ta ploutev visí nějak divně. Doufám, že není zlomena."
"Střelná rána. Nic to není. Bolí to však víc než spálený palec."
"Britt se vmísil do hovoru suchou poznámkou: "Což takhle trochu kořalky, Keene?"
"Nikdy ani kapku, náčelníku," odpověděl kovboj divoce.
"Tři dny? To jsem blázen!" prohlašoval Mason starostlivě. "Vždyť musíte umírat hlady."
"Nemohu nic jíst, parde."
"Ale, Keene!... Musíte se nutit. Přinesu vám rychle trošku polévky a vdolek."
"Máte někdo cigarety?" optal se Keen chraptivě.
"Zde. Právě jsem si jednu ukroutil," odpověděl Skřivan a napřímil se vsedě. "Chytejte!"
Hodil cigaretu přesně, ale nervózní Keen ji nechytil. Sehnul se, zvedl ji a zároveň kus oharku, kterým si ji zapálil. Nikdo na něho nemluvil. Mason, který přinesl talíř a hrnek kávy, mu je podal beze slova. Kovboj udělal několik dalších tahů ze své cigarety a pak ji zahodil. Okamžik seděl ne-hybně a díval se do ohně. Pak jakoby si náhle uvědomil jídlo a nápoj, který držel. Za chvíli nabyl hlad vrchu a snědl vše, co mu Mason přinesl.
"Keene, ukážete mi svou paži?" zeptal se Mason.
"Přineste horkou vodu. Je to všechno spečené."
Brittovo srdce zaplálo pro toho divokého mladíka. V tom okamžiku však převládla v jeho citech starost. Britt vstal a odešel zvolna do tmy a v duchu rozvažoval o tom, co by měl Keenovi říct. Vzpomínal si na poslední výměnu názorů, kterou měl s Holly ohledně ovládání těchto kovbojů. Britt cítil, že je čas, aby podrobil její plán zkoušce. Když se vrátil k táborovému ohni, nalezl Keena svlečeného do půl těla. Ošklivá červená dírka po kulce se jevila na hoření části jeho

levé paže. Shýbl se, aby si ránu prohlédl zblízka. Byla to jen povrchová rána.
"Ten průstřel, veliteli, je úplně čistý," řekl Mason klidně a odborně. "Nebude z toho nic." -
Keen seděl, netečný k bolesti, a díval se upřeně do ohně. Britt si sedl zase na své místo. Jako obyčejně kovbojové Britta bavili a rozrušovali. Ze všech typů západanů je obdi-voval nejvíc. Ve své předtuše viděl, že to budou oni, kterým se dostane slávy budovatelů nové říše. S lovci bizonů, kteří podmaní Indiány a zatlačí je na místa více nebo méně neúrodná, stanou se kovbojové se svými stády skotu opravdovými velkými osvoboditeli západu.
"Nuže, Keene, neublíží vám, budete-li mluvit," řekl Britt mírně po dlouhé přestávce mlčení.
"Kape, nyní, když jsem zase zpátky u party, není lehké říct, co jsem měl na mysli," odpověděl Keen střízlivě.
"Tomu samozřejmě rozumím. Odjíždím však za chvíli a myslím, že byste si mohl ulevit a říct nám, co se vlastně seběhlo."
"Řekl vám Mason, že jsem vystoupil ze služby?"
"Ne."
"Jime, řekl vám o tom?"
Vysoký zkušený dobytkář potřásl hlavou, když vzal cigaretu z úst. "Mason toho sice namluvil hodně, o tom se však nezmínil."
"Parde, dal jsem výpověď již několikrát, ale vždycky jste se vrátil. Tak jsem prostě o tom mlčel," vysvětloval Mason.
"Čert aby to vzal! Jezdíval jsem s hochy, na které bylo spolehnutí," stěžoval si Keen trpce.
"Proč vlastně odcházíte ze služby, Keene," zeptal se Britt.
"Protože jsem věděl, že byste mne propustil, kdybych nešel sám."
"To jste vedle. Nepropustil bych vás, ať už jste provedl cokoliv."
"Co to znamená?" dožadoval se Keen rychle odpovědi.
"Inu, od té doby, co jste byl venku při shánění dobytka, dostal, jsem od slečny Holly přísné rozkazy. Přesvědčil jsem ji, že máme nejlepší partu jezdců, jaká kdy byla u jed-noho majitele pohromadě. Největší obtíž však byla udržet je, udělat z nich opravdové přátele. Slečna Holly sejmula zodpovědnost z mých beder."
Všichni kovbojové upřeli oči přímo na Britta ve světle ohně. Z Keenova přísného bledého obličeje vyzařoval němý otazník.
"To se můžete vsadit, hoši, že slečna Holly má ohromnou myšlenku. Vidí zlé časy, které přijdou. Ví, že je závislá na své partě. Všichni víte, že by to zde mohla prodat asi za milión, opustit ten tvrdý kraj a začít žít v přepychu a po-hodlí. Ona to však neudělá, je Rippleovou dcerou a uskuteční jeho sen velkého dobytkářského království. Aby to však mohla vykonat, musí mít takovou partu, kterou jsem sehnal dohromady. Slečna Holly vás má všechny velmi ráda nejen jako kolektiv, nýbrž také každého jednotlivě. Vaše špatná minulost jí nevadí. Co jí však leží hlavně nyní na srdci, není vaše minulost, nýbrž vaše věrnost."
"Co se rozumí slovem věrnost?" zeptal se Keen chrap-tivě.
"Snad vám to objasní to, co vám nyní řeknu. Já vám, hoši, říkám "trhani v sedle". Tak říkal plukovník Ripple své tlupě. Slečně Holly se to však nelíbí. Ona vám říká, že jste její "rytíři z pastvin"... Tedy věrnost znamená, že budete stát při ní v zlých dobách, že budete bojovat, abyste zachránili její ranč, její stáda a bude-li toho třeba, že pro ni dáte třebas i život."
"Můj ty Bože," vybuchl Keen jakoby sám k sobě.
"Slečna Holly je velitelem a vy jste jí zavázáni," pokračo-val Britt, aby tak zdůraznil svou výzvu. "Nemohu žádného z vás propustit. Ona by to také dozajista neudělala. Je jí zcela jedno, co děláte, pokud jste jí věrni."
"Kape, to znamená neokrádat ji a nezastávat se parda, který ji podvádí?" tázal se Keen a hlas se mu vášnivě třásl.
To jste ťal přímo do živého, Keene."
"Kape, já jsem to udělal," vzkřikl Keen pronikavě.
"Co jste udělal, vy bláznivý kovboji?" ptal se Britt zlobně. "Neříkejte mi, že jste okrádal Holly Rippleovou!"
"Okrádal? Já? - probůh, to ne! Avšak Dillon kradl a já ho nachytal. Donutil jsem ho, aby přísahal, že to již nikdy neudělá. Věřil jsem mu, kryl jsem ho. Nikdy jsem vám to neřekl. Ale ten nízký padouch mne podvedl."
"Řekněte to slečně Holly. Ta na to zapomene, Keene. Od-pustí vám. Řekněte jí to však sám."
"Je to horší než vzít utrejch, ale udělám to."
"Výborně!" zvolal Britt a ulehčilo se mu. Věděl nyní, že Keen neodejde. Mason ukončil právě obvaz. Rozhovor vázl. Při všem rozčilení nepadlo ani slovo o Dillonově osudu. Kojoti dělali pekelný hluk v samé blízkosti ležení a rvali se zřejmě o kosti, které odhodil z kuchyně José. Vlci byli venku na pastvině a zděšené bučení krav svědčilo o krutém vraždění, které se tam dělo. Noc byla tmavá a hvězdy svítily. Britt viděl, že se již musí vydat na cestu k domovu. Mezitím pozoroval Keena a pokoušel se číst jeho myšlenky.
"Málem bych zapomněl, Jime," poznamenal náhle Britt. "Pospěšte si s prací tento týden a pak se vraťte domů."
"Již jsem se divil," odpověděl Jim. "Za týden od příští středy je přece výročí velké slavnosti, kterou uspořádal plukovník Ripple pro slečnu Holly před třemi lety. Ještě jsme se nedoslechli, doufáme však, že slavnost bude. Byla by třetí v pořadí."
"Slavnost se bude konat, a to ještě ve větším rozsahu než dříve," ubezpečil Britt Jima. "Někteří z vás byli přítomni minulého roku. Tentokrát se však slečna Holly rozhodla, že pro svou partu uspořádá velkou večeři."
"Ale jděte?!" vykřikl Jim.
Tak vida!" vykřikl Mason náhle. "Říkal jsem vám to. A teďka o tu velkou slavnost přijdete."
"Nepřijdu o nic," zavrčel Keen. "Dozajista opustím službu. Požádám však slečnu Holly, aby mne zase najala... Ani by jistě nechtěla pořádat slavnost beze mne."
"Keene, chcete jet se mnou?" zeptal se Britt.
"Kdepak!... Jistě nepojedu."

"Pojedu tedy sám." Za chvíli, když přistoupil k svému koni, podíval se Britt upřeně na postřeleného kovboje.
"Poslouchejte, Keene, předpokládám, že si mám myslet, že ta střelná rána přiletěla zčistajasna z nebe," řekl suše.
"Kape, nebývám postřelen zčistajasna," odpověděl kovboj.
"Jak tedy?" promluvil Britt ostře. "Střelil vás Mugg Dillon?"
"U čerta ne! - Ten člověk se nedostal ani k tomu, že vytáhl svůj revolver," odpověděl Keen právě tak ostře a po tomto prohlášení odešel rovnou od táborového ohně.
Brittovi se dostalo odpovědi. Jeho pohled na Jima potvrdil výklad Keenovy krátké odpovědi. Chladná vlna do-jetí zalila Britta. Dillon byl výborný jezdec, dobrý chlapec, dokud se ovšem nedal na pití. Kořalka a špatná společnost ho zničily. To bylo v tomto kraji běžné.
"Adios, hoši," řekl. "Mějte oči otevřené a pospěšte si včas domů." Pak vyjel do tmy.
Ke konci týdne před velkou slavností přijela na ranč dona Carlose karavana vozů jedoucí na východ, oddíl dragounů, dva kmeny Indiánů vyměňující zboží a skupina lovců kožešin. Byla to pro Holly smůla a Britt zase jednou viděl, že vše, co potkávalo Holly nečekaně, jen znásobuje jeho starosti.
To vše již samo o sobě by bylo špatnou předzvěstí, avšak skutečnost, že se současně také vraceli všichni Hollyini kovbojové po měsíci práce venku v kraji domů na ranč, činila situaci nezvládnutelnou.
Obchodníci bratři Hornové popírali vždy vlastnické právo Rippleů na pozemky, na kterých stála jejich obchodní stanice. Holly měla ostré námitky proti výčepu a herně, kterou vedli. Nechtěla ji však násilím vypovědět nebo se mísit do jejich obchodních věcí, neboť blízkost obchodní stanice a krámu pro ni měla značné výhody. Vozové karavany a dostavníky zastavovaly vždy přes noc na stanici. Britt jí radil, aby si toho nevšímala; zatím docházelo jen k prostým srážkám a menším pračkám. Teď tomu však bylo jinak a Britt měl velké obavy. Všecky tři skupiny jeho kovbojů přijely pozdě v pátek večer a všichni se dožadovali výplaty. Měl pro ně sice peníze připraveny, bál se však jim je dát. Hollyina slavnost byla přede dveřmi a on byl u konce se svým rozumem, jak čelit situaci.
V sobotu ráno snídal Britt s Holly á měl s ní dlouhou po-radu, po které vyzbrojen jejími jasnými příkazy a penězi pro jezdce - obojí si nechtěl nechat pro sebe, bude-li možno vstoupil odhodlaně do ubytovny kovbojů.
Když Britt vstoupil, zdálo se, že místnost září a volá na něho. Červené pokrývky, všemožné druhy kovbojských pestrých oděvů a řada čistých opálených, nedávno oholených tváří se prudce vynořila před Brittovým zrakem.
"Dobré jitro, chlapci," řekl vesele a rozhlížel se místností, jako by se nic nedělo. Keen byl jako obvykle středem po-zornosti - tentokrát seděl uprostřed pokoje se zkříženýma nohama jako nějaký turecký pasa.
Dříve než Britt mohl přehlédnout polovinu své party, upozornil na sebe Keen nenapodobitelným způsobem.
"Kape, co si myslíte o kovbojovi, který hodí své som-brero na zem, pověsí ostruhy na hřebík a plazí se okolo se dvěma těžkými revolvery, visícími nízko při jeho bocích?"
To byl dokonce i pro Keena dlouhý proslov. V jeho mod-rých očích tančili čerti. Brittovi stačil jen zvuk jeho hlasu a letmý pohled na jeho příjemný uličnický obličej, aby poz-nal, že je v nejšťastnější náladě.
"Inu, předpokládám, že takový kovboj má asi brouka na mozku," odpověděl Britt se smíchem. "Myslím, že by tak mohl jednat nějaký Texasan. Koho tím vlastně myslíte?"
Támhle sedí ten zázrak," odpovědět Keen a ukázal na Renna Fraynea, který se houpal na židli u zdi pod oknem. Byl bez kabátu a slabý úsměv dodal na chvíli jeho jinak přísným rysům něco milého. Celá parta z výjimkou Keena si psance velmi oblíbila, byl po mnoho let kovbojem, měl veškeré vlastnosti, které kovbojové obdivují a které se snaží mít také. Jeho všeobecně známá pověst se zračila v celé jeho osobě. Britt zachytil záblesk v přivřených šedých očích a pocítil znova, že Frayne byl daleko více než tím, kterým předstíral, že je, totiž osamělým vlkem prérie.
"Keene", začal chladně. "Tak, jak jste se ptal Britta, to znělo přátelsky. Vpravdě tomu však není tak. Je to opovržlivá poznámka. Stále do mne rýpáte. Zdá se, že vás hladím proti srsti."
"To taky děláte, Frayne," odpověděl Keen. Frayne konečně prohlásil, že ho prohlédl.
Tak je to správné. To je přímá řeč. A proč já vás hlavně hladím proti srsti? Mohlo by to být snad proto, že nosím dva revolvery - že jsem Renn Frayne - a že vy, jako každý obyčejný bláznivý kovboj, který umí rychle vytasit svou bouchačku, mne chce vyzkoušet? Jste divoký mladík, Keene. Jste však docela správný člověk, mám vás rád. Nikdy jsem vám neublížil, ani jsem se nikdy nedotkl vaší osoby, poněvadž vím, že jste proklatě citlivý. Přiznejte tedy barvu. Co proti mně vlastně máte?"
"Tak tedy, Frayne, když na mne naléháte, musím prohlásit, že vůbec nic," odpověděl Keen a v jeho hlase bylo znát, že se na sebe zlobí, poněvadž byl donucen k tomuto prohlášení.
Britt cítil, že jen on sám rozumí Keenově podivné nechuti k Frayneovi a že kovboj lhal. Příčinou toho byl zřejmý zá-jem, který Holly Rippleová měla o tohoto muže s nejhorší pověstí ze všech zaměstnanců. Frayne o tom neměl přirozeně ani tušení a Keen si myslí, že jeho tajemství je dobře skryto. "Keene, jediné, co nechceme v této tlupě, je rozvratník," pokračoval Frayne vážně. "Vy jste nikdy takový nebyl. Pásl a honil jsem dobytek deset let a znám tu hru. Znám kovboje. Mohu vám klidně říct, že již nikdy nebude na západě taková skupina lidí, jakou zde svedl dohromady Britt, aby jezdila pro slečnu Rippleovou. Přijde den, kdy na to budete hrdý. Právě tak jako Britt vidím, co přijde. My jsme starší, Keene, a hledíme do budoucnosti. V tomto kraji propukne asi nejdřív krvavé peklo. Někteří z nás zastaví let olo-va. Ale naše parta se nesmí rozbít o vnitřní spory. Chápete to?"
Teď to vidím lépe než předtím," řekl Keen. "Je jisté, že se nesmíme rvát mezi sebou... Frayne, chci se očistit před partou. Omlouvám se, že jsem do vás rýpal, ale nevykláde-jte si to špatně. Nikdy jsem nebyl v pokušení vyzkoušet, kdo z nás dovede rychleji vystřelit, Frayne. Já nikdy". Zde je má ruka, chcete-li ji stisknout!"
Toto spřátelení pistolníka a kovboje znamenalo pro Britta něco víc než urovnání jakéhokoliv jiného hrubého rozporu v partě.
Keene - Frayne," zvolal Britt nadšen a vděčen za tuto změnu. Jsem nevýslovně šťasten, že si podáváte ruku na dobré

kamarádství, a chci se vsadit, že celá parta sdílí také mé pocity."
"Náčelníku, dejte nám nějaké prachy a my půjdeme připít na jejich zdraví a na zdraví party, kterou nemůže nyní již nic rozrazit," zvolal kterýsi kovboj, kterého Britt neviděl.
Ten trefil hřebíček na hlavičku, náčelníku."
"Máme tu zadrženou mzdu již celý měsíc, ještě než jsme odjeli..."
"Britte, jsem již úplně ha suchu."
"Obměkčete se, Kape, a buďte trochu lidský. Všichni potřebujeme jezdecké boty a kalhoty.
Křik o peníze stále rostl, až konečně Britt zvedl obě ruce nad hlavou.
"Hoši, mám peníze pro vás připraveny zde s sebou, ale..."
Britt usoudil podle nastalého řevu, že se dopustil nerozvážnosti.
"Počkejte! - Keene, Frayne a Jime, ponechávám rozhod-nutí vám. Je rozumné vyplatit vám vaši mzdu pouhé čtyři dny před slavností slečny Holly?"
"Myslím, že ano, Kape," smál se Keen úlisně.
"Nikoliv," prohlásil Frayne.
"Náčelníku, je mi proti mysli, aby ta smečka, prérijních psů chňapala. Musel bych být však blázen, abych souhlasil s tím, abyste jim vyplatil mzdu před slavností," dodal Jim s důrazem.
Těch několik starších rozvážných mužů nic nezmohlo proti mladé krvi, která se nemohla dočkat utrácení, nákupů, pití a hry. Britt dohnán proti svému lepšímu přesvědčení k povolnosti, přitáhl si židli ke stolu a vytáhl svitek bankovek a hrst zlatých mincí.
"Poslouchejte, vy hlupáci," vykřikl. "Slečna Holly mne donutila, abych si ty peníze vzal. Chtěl jsem je až za týden, trvala však na svém. "Vyplaťte moje kovboje," řekla. "Řekněte jim však, že přijde-li některý na mou slavnost opilý, nepromluvím s ním do smrti ani slova!"
"Chcete ještě nyní svůj plat?"
"A kdo se vůbec chce opít?" zeptal se nezkrotný Keen.
"Postavte se tedy do řady a koukejme, abychom to odbyli," zvolal Britt a udeřil do stolu. "S dvouměsíčním platem, který dostanete, můžete si všichni vyrovnat mezi sebou dluhy."
Keen dostal peníze první a se zářiči tváří odcházel ke dveřím.
"Počkejte, Keene! Jste mi dlužen deset pesos," volal za ním Mašin.
"Pospěšte si za ním, Masone," řekl Britt, když ho vyplá-cel.
Tex a Max Southardové, španělští míšenci, žádali pouze padesát pesos pro každého a hubený Čery s úsměvem na své vyholené tváři řekl: "Já si vezmu deset dolarů." Když všichni vyběhli ven jako chlapci po vyučování ze školy, všiml si Britt Fraynea, jak stojí s nohou na nízkém okně, opřen o koleno. Pozoroval kovboje, jak postupují rychle po svahu k osadě.
"Frayne, pojďte sem a vezměte si své peníze," zavolal ho Britt. "Jaký máte vlastně dostat plat?"
"Slečna Rippleová o žádném platu dosud nemluvila, vyz-vala mne jen, abych u ní jezdil a já jsem s tím souhlasil," odpověděl Frayne a obrátil se.
"Asi na to zapomněla. Bude jí to nepříjemné. Já jí to však neprozradím... Kolik tedy chcete, Frayne? Platím kovbojům čtyřicet. Jim dostává víc a tak si myslím, že vy byste měl dostat víc, poněvadž jste starší."
"Mám peněz dost," odpověděl Frayne chladným hlasem s nehybnou tváří. "Mám jen nepatrné potřeby. Zanechal jsem pití a karet. Tak se o můj plat nestarejte, alespoň v přítomné době."
"Slečně Holly se to nebude líbit," prohlásil Britt rozpačitě.
"Přece jí to neřeknete."
"Ale, Frayne!... Přece nemáte v úmyslu od nás odejít?"
"Dal jsem své slovo."
"Odpusťte mi, zapomněl jsem na to... Není to však ob-vyklé... Budiž, ať je tedy po vašem, Frayne. Já vám vůbec nerozumím. Vážím si vás však velice. Rád bych se s vámi lépe seznámil,"
"Inu, proč se tedy neseznámíte?.. Mám nápad, Britte. Tihle hoši to teďka roztočí. Někteří z nich budou v den slavnosti slečny Rippleové opilí. Sám na slavnost nepůjdu, postarám se však o to, aby byli všichni střízliví. Vezmu si Čeryho na pomoc. V den slavnosti vyhledáme každého pi-jícího kovboje a dáme mu plaváka v potoku. Pak ho přivážeme k jeho palandě."
"Frayne, vy máte ale dobré nápady," řekl Britt zvolna. "Tenhle je znamenitý. Bude mít dobrý výsledek a slečně Holly se do jistě zalíbí... Co to však říkáte o tom, že nepůjdete na slavnost?"
"Raději tam nepůjdu, Britte."
"A proč ne?"
"Nesháním se po tučných radovánkách jako většina kovbojů. Jsem muž, který má nepřátele. Rančer Sewall McCoy je jedním z nich. Učinil ze mne psance a je to nej-nepoctivější dobytkář, kterého jsem kdy poznal."
"Hrome, co to povídáte?" vyrazil ze sebe Britt hluboce rozrušen. "To je náramně zajímavá novina! Co to však má co dělat s tím, že nepřijdete na slavnost slečny Holly?"
"McCoy by mohl přijít také. Každý v celém kraji je po-zván, jak sám víte. Také by se tu mohl objevit některý jiný z mých nepřátel."
"A pak byste musel začít střílet?"
"To bych musel. Dokonce i u stolu slečny Holly."
"Dobře tedy. Toho se můžeme odvážit. Vy přijdete. Nechci, aby Holly byla dotčena."
"Nesmysl, Britte," prohodil Frayne vyrušen ze svého klidu. "Co by jí na tom mohlo, vůbec záležet?"

"Inu, záleží jí na tom. Holly je již beztoho dotčena vaším chováním."
"Jak to můžete vůbec říct?"
"Viděl jsem to ještě dříve, než mi to sama řekla."
"Taková malá ješitná Španělka," prohlásil Frayne se zá-palem. "Britte, jste si jist, že rozumíte své velitelce? Slečna Rippleová je ryzí jako zlato, hrdá jako její matka a statečná, jako byl asi plukovník. Je však rozmazlená. Je tak trochu koketní. Je jako princezna. Chce, aby ji všichni kovbojové zbožňovali, aby se jí klaněli. Nu a já to dělat nebudu. Mohl bych snad říct, že ze mne udělala hrdinu. Já však hrdina nejsem, ba ani romantický kovboj, se kterým by si mohla zahrávat. Zapomněl jsem, kým jsem byl, nezapomenu však nikdy, co jsem. Vyjádřil jsem se dost zřetelně, Britte?"
"Odhadl jste správně, jaká Holly byla, v poslední době se však změnila. Nemohl bych odpříséhnout, že je to změna tr-valá, a také bych na to nemohl vzít jed, že je to vše kvůli vám. Jistě jste na tom měl však zásluhu... A musím vám připomenout, že pokud jde o její úctu k vám, a o moji také, vaše minulost nepadá vůbec na váhu. Připomínám vám, že zde je Nové Mexiko roku 1874 a že se zde strhne co nejdříve horoucí peklo. Co zde potřebujeme, jsou muži. Co bude potřebovat Holly Rippleová dříve "nebo později, je muž. Ode dneška za pár let se tento divoký pohraniční kraj uklidní. Budete-li na živu a bude-li věrný Holly - to zna-mená, že se nadobro obrátíte ke své minulosti zády -budete mít právě tak dobrou možnost ji získat jako Keen nebo kterýkoliv jiný kovboj. A z řad kovbojů si Holly vybere svého'druha na cestu životem!"
Frayne poněkud odvrátil svou pobledlou tvář a sklonil hlavu, aby si zapálil cigaretu.
"Starý brachu, pro mi to všechno povídáte?" zeptal se poněkud hlubším hlasem.
"Víte, moc mi záleží na Hollyině štěstí. Od té doby, co se vrátila ze školy domů, vzplála asi desetkrát pro různé chlapce jako pravá mexická seňorita. Netrvalo to však nikdy dlouho. Ať k vám již cítí cokoliv, je to jiné. Možná, že ji popichuje vaše lhostejnost. Jestliže se vyznáte v ženách, porozumíte tomu."
"Žádný muž jakživ neporozumí ženě. Přesto však máte pravdu. Snad je ještě tuze mladá a dost poblázněná, aby si z toho něco dělala. Pochybuji o tom však. Ať již má pocity jakékoliv, jsem psanec - pistolník s krvavým rejstříkem, který se musí stát ještě krvavějším, dříve než zavládne v tomto západním kraji právní řád. A každá pravděpodob-nost svědčí proti tomu, že budu tak dlouho živ... Chápete už tedy, Britte, můj názor na to, jak to se mnou stojí?"
"Ano, a myslím, že je správný," odpověděl Britt pochmurně. "To však nic neznamená, vy jednoduše přijdete na Hollyinu slavnost, přinejmenším na večeři, kterou poř-dá pro svou partu."
"Díváte-li se na to takto. Přijdu."
Kapitola V.
JEDNOU NEBO DVAKRÁT KAŽDÉHO JARA přicházeli lovci kožešin v posledních letech dolů z hor společně s In-diány, aby prodali své úlovky. Hornova stanice viděla již dny. kdy jich přišlo i tisíc, aby zde prováděli směnný ob-chod. Avšak sláva lovců kožešin již dávno pominula. Tak asi deset bílých mužů a sto Indiánů tvořilo pestrou směs, která navštívila ranč dona Carlose oné soboty počátkem června.
Britt měl vždy soustrast s rudochy. Dovedl si dobře představit romantické dny Carsonovy doby, kdy ohromná poptávka po kloboucích z bobra na východě obohacovala lovce kožešin ve značné míře. Indiáni nikdy nevyplenili zdroje přírody, kdežto běloši, kteří se dali na řemeslo lovců kožešin, byli předními hlídkami hamižné armády dobro-druhů, která pak plenila lesy a vody až do úplného vy-hubení.
Asi půl míle podél Široké cesty od Hornovy stanice byl tábor Indiánů. Pásli se zde koníci, pobíhali psi a procházely indiánské ženy ve svých perličkami pošitých oděvech ze srnčí kůže s třásněmi. Stateční bojovníci se povalovali po pestrých pokrývkách a stálo tu několik indiánských stanů z pomalované kůže. Byly zde hromady balíků kožešin a v táboře plálo několik ohňů.
Když šel Britt dolů k obchodní stanici, potkal armádního seržanta, který ho zastavil jako starého známého. Britt se pamatoval na zarudlý obličej, nevěděl však, kam má tohoto muže zařadit. Chvíli spolu rozmlouvali. Poddůstojník náležel čtvrtému pluku jízdy Spojených států, který pochodoval do pevnosti Union a na jiná místa v jihový-chodním Novém Mexiku a Texasu. Pluk vytyčoval nové cesty a vojáci předpokládali, že v nejbližší budoucnosti dojde k těžkým bojům s Indiány.
"Pochodovali jste západně podél Staré cesty?" zeptal se Britt, který se vždy horlivě sháněl po denních zprávách.
"Ano, pod pevností Lyon," odpověděl poddůstojník.
"A jak je to s pohybem dobytka?"
"Letos se ho honí více než vloni v létě."
"Přijďte k nám dnes na večeři a vypravujte nám vše, co víte nového."
Dříve než došel Britt k okraji vesnice, oslovil ho mladý muž, jehož zevnějšek dával najevo, že není ještě dlouho na západě, a jehož pitím strhaný obličej prozrazoval zřejmě obvyklý osud mnohého nováčka.
"Jste kapitán Britt, předák na Rippleově ranči?"
"Ano. Co pro vás mohu udělat?"
"Jmenuji se Taylor - Lee Taylor. Slečna Rippleová se na mne bude pamatovat. Znala mou sestru. Chodíval jsem na návštěvu do jejich školy."
"Ach tak. Přicházíte ze Santa Fé?" zeptal se Britt jen tak mimochodem a prohlížel si nenápadně mladého muže. Byl již dlouho zvyklý číst ve tvářích a výraz této působil na něj nepříznivě.
"Ano, přicházím z El Pasa."
"Vedlo se vám asi špatně, co? Co ode mne chcete? Chcete práci jako jezdec?"
"Ne. Chtěl bych si vypůjčit nějaké peníze. Nechci uskutečnit návštěvu u slečny Rippleové v těchto hadrech. Časem dostanu nějaké peníze z domova."
"Dobře, zeptám se na vás slečny Holly. Zná-li vás, vypo-mohu vám... Pojďte se mnou tady do výčepu a seznámím vás

se svou partou."
Britt vedl Taylora do Hornova výčepu. Na první pohled myslel, že všichni jeho kovbojové tam jsou seřazeni u výčepního pultu. Keen mu vyšel vstříc. Byl překvapen jeho příchodem a zvědav na jeho společníka.
"Propánakrále, veliteli, zabloudil jste?"
"Prosím vás, cožpak si nemohu také někdy sám vypít skleničku kořalky?,.. Podívejte se, seznamte se tady s Leem Taylorem. Říká, že zná slečnu Holly... Taylore, to je Keen."
Britt vyjádřil pohledem daleko víc než slovy. Nedělal si výčitky svědomí, že odevzdal tohoto cizince Keenovi. Jestliže je Taylor slušný člověk, pochopí to Keen velmi rychle. Britta již unavovalo stále obtěžování a zneužívání Hollyiny velkodušné pohostinnosti. Lascelles byl stále ještě na ranči, což bylo Holly velmi nepříjemné a Britta to nemálo zlobilo.
"Hrom do toho! Zase jeden starý obdivovatel naší lady," řekl zvolna Keen. "Pojďte, pane Taylore, a seznamte se s partou... Kape, dáte si se mnou nalít?"
"Milerád. A napijte se všichni také se mnou."
"Hoši, seznamte se zde s Leem Taylorem," vyzval je Britt a odevzdal cizince na milost a nemilost svým kovbojům.
Frayne měl vždy moc rozčilit, vzrušit a vyvést ho z míry a rozhovor v noclehárně mu tanul stále ještě tíživě na mysli. Jeho city zvítězily nad jeho úsudkem, což se dělo velmi zřídka, s výjimkou toho, týkalo-li se něco Holly. Potřeboval něco, co by ho vzpružilo. Kvůli Frayneovi byl rád, že došlo k'onomu rozhovoru. Osvětlovalo to víc utkvělou představu o tomto psanci. Mohlo to být unáhlené a neomluvitelné prozrazení jeho vlastních domněnek. Jeho láska a starost o Holly ho sváděly k prudkým řečem. Když si však zase naproti tomu lámal hlavu a dělal si výčitky, určité činy a slova Holly ho podporovaly. Kdyby byl uměl zůstat chladný a byl vypočítavý, mohla mu některá slova á činy Holý prozradit daleko víc. Tak jak věci byly, se obával, že má Holly ráda toho lhostejného Reena Fraynea daleko více, než je zdrávo. Vzhledem k Frayneovu chování, o kterém musel Britt uznat, že je čestně a ušlechtilé, bylo by Hollyino beznadějné vzplanutí hodno politování. Britt se ještě jednou pořádně napil a pak si dal ještě jednou nalít.
Britt se zbavil šťastného Keena a odešel, aby vyhledal černocha Jacksona ze své party.
"Veliteli, už vás hledáme hezky dlouho," prohlásil Jackson.
"Nemusíte na mne dorážet," řekl Britt a vytáhl svitek bankovek. "Pojďte sem za roh."
"Náčelníku, nedávejte mi všecky ty peníze," namítal Jackson a jeho černá tvář a oči byly náramně výrazné. "Georg Washington Jefferson Jackson nedovedl nikdy udržet u sebe peníze ani deset minut."
"Dobře, Jacksone. Máte ve své kudrnaté hlavě rozum," prohlásil Britt. "Právě jste přijeli?"
"Zrovna v tomto okamžiku a máme také nějaké novinky."
"Špatné zprávy?"
"Ano, pane. Počítám, že jsou velmi zlé pro slečnu Holly."
Tak tedy se přihlaste v noclehárně asi za půl hodiny."
Britt vyšel a zastavil se několikrát cestou, aby pozoroval nezvyklou scénu. Snad nejzajímavějším místem v pohraničí byla obchodní stanice v některý z velkých dnů. Zvonily zde mexické pesos a americké stříbrné dolary na pultech a od-počítané zlaté mince ve svitcích mizely v promaštěných váčcích lovců kožešin. Hubení, polonazí, pery ozdobení a pomalovaní divoši seděli a povalovali se okolo velké stodoly a čekali, až budou moci prodat své balíky kůží. Asi tucet drsných traperů ovládalo mlat a tahalo se o ceny jako
vyvolávací při dražbách. Bratří Hornové byli vypočítaví nakupovači. Tlusté squaws a Indiánské dívky zkoušely mezi prsty různé látky a dívaly se toužebně po lahvích naplně-ných barevným cukrovím. Na pultech leželo vysoko narovnané zboží a dlouhé řady polic se prohýbaly pod váhou plechových konzerv. Zápach tabáku se mísil s pronikavým pachem sušené kůže.
Britt si v poslední době navykl nevyřizovat věci ihned, nýbrž je často odkládal. Byl si toho vědom a věřil, že to bylo do jisté míry rozvážné jednání. Kdyby byl samoten jen se svou skupinou divokých kovbojů, kdyby ho netížila odpovědnost za Hollyinu budoucnost, snad by ho vyhlídka na blížící se dobytkářskou válku rozjařovala.
Když se vrátil do obývací místnosti kovbojů, začal za-pisovat do výplatní knihy obnosy, které dal svým lidem. Za chvíli vešel tiše a pomalu Renn Frayne. Byl zamyšlen a jeho pohled byl smutný, oči se mu slabě leskly.
"Jak se máte? Kde jste byl?" zeptal se Britt a zavřel svou účetní knihu.
"Což jste mne neviděl, jak jsem vás všude stopoval?" zněla lakonická odpověď.
"Vůbec ne."
"Jde přirozeně o slečnu Rippleovou. Starý texaský ranger jako vy by ani nemrkl, kdyby šlo jen o dobytek, rustlery nebo o nějakou zběsilou tlupu."
"To jistě. Jde mi o Holly. Bůh jí žehnej! Jsem jediný, koho má... Co jste viděl tam dole v obchodní stanici?"
"Začíná to tam být velmi rušné. Dnes v noci tam bude velký provoz, je to však ještě krotké."
"Sešel jste se někdy s Divokým Billem?"
"Viděl jsem Billa, jak střelil pět kovbojů za sebou přes ulici a nebyl ani škrábnut. Byli však opilí a stříleli ještě k tomu z brokovnic s uříznutými hlavněmi."
"Honíval jsem velká stáda dobytka po známých tratích z Texasu. To byly časy. Inu, dnes se všechno táhne na zá-pad. Bude se nám velmi brzy zdát, že jsme zase v Kansasu. Jackson má pro mne špatné zprávy. Už se s nimi asi roztrhl pytel."
"Britte, byl dobrý plán stáhnout všecky jezdce z našeho kraje?"
"Ne. Slečna Holly to nařídila."
"Bude to stát hodně peněz."
"Nejsem si tím tak jist, Frayne. Každý z okruhu sto mil bude zde. Jde tu o všeobecné pozvání, jak víte. Byl to ná-pad starého plukovníka Ripplea."

Přihnal se Jackson a přerušil jejich rozhovor. Zdálo se, že chůze není jeho nejlepším způsobem pohybu. Na jeho lesklé černé tváři se perlil pot.
"Už jste tu, náčelníku."
"Sedněte si, Jacksone, a vysypte, co víte."
"Ano, pane," odpověděl váhavě a koulel očima na Fraynea. "Jak se máte, pane Frayne, jak se vám daří?"
Tak ven s tím, Jacku. Jsem schopen pomáhat Kapovi, snést vaše špatné zprávy."
"Náčelníku, koně jsou pryč."
Britt zaklel pod vousy, ačkoliv neočekával nic lepšího. Nešlo mu tak o ztráty u jistého počtu dobrých koní jako spíše o potvrzení vlastní domněnky, že se sítě kolem ranče dona Carlose zatahují. Od té doby, co podnikl Heaver loupežné přepadení, byli všichni plnokrevníci na Rippleových pastvinách sehnáni do ohrad a na pastviny v samé blízkosti ranče: Toto stádo, jedno z těch, která zůstala ještě venku na prériích, bylo ponecháno v Cedar Draw, což bylo odlehlé, značně vzdálené místo.
"Stopovali jsem je tři dny a potom jsem to vzdali," pokračoval černoch.
"Víte určitě, že to byli zloději koní?"
"Ano, pane. Sami by nebyli nikdy utekli. Zloději jeli na okovaných koních. Vypozoroval jsem, že to byli čtyři oko-vaní koně, jeden z nich byl malý a seděl na něm těžký muž."
"Kterým směrem se dali, Jacksone?"
"Jeli k jihu. Stopovali jsme je, až jsme uviděli Sedm řek. Pak jsme se usnesli, že raději pojedeme domů."
"Tak si myslím, že vaše rozhodnutí bylo správné," odpověděl Britt. "Frayne, znáte kraj kolem Sedmi řek?"
"Ne. Jen podle řečí."
"Víte, to je Chisumův kraj. Největší dobytkář na západě a největší zloděj dobytka k tomu! Směje se tomu, že má takovou pověst, ale žije podle ní, Frayne, počítám, že Chisum má vypáleno své znamení na sto tisíci kusech dobytka."
To snad ne!" zvolal Frayne pochybovačně.
"Dobytka jako much, pane Frayne," potvrzoval černoch. "Jezdil jsem pro Chisuma a vím to. Ještě jsem vám ale skoro nic neřekl... Do prvního ležení, které jsme rozbili, když jsme se vraceli, přijela k nám Chisumova hlavní tlupa. Byli jsme postrašeni, chovali se však přátelsky. Bylo jich celkem dvanáct a byli to nejlepší Chisumovi jezdci. Znal jsem je. Jezdil jsem s nimi. Russ také řekl, že již nepracují pro Chisuma. Chtějí se osamostatnit v dobytkářském podnikání. Russ povídá: "Jacku, proč byste měl jezdit za třicet dolarů měsíčně, když můžete dostat sto?" - Ptal jsem se Russa, jak to udělat, a on povídá, že je v kraji tak asi půl miliónu kusů dobytka a že zde nevládne zákon. Na trzích u železničních stanic se platí čtyřicet dolarů za kus; nakupovači pro vládu platí deset a nekladou žádné otázky... Russ" do nás mluvil, až byl celý červený. Nechtěli jsme se s ním spolčit, byli jsme z toho však celí tumpachoví."
"Jacku, to jste byli v pěkné kaši. Jak jste se z ní dostali?"
"Tak tedy, pane, povídám Russovi: "Vy víte, že jsem se polepšil, a musel by do mne hrom uhodit, kdybych nesetrval na dobré cestě. Slečna Rippleová se ke mně zachovala skvěle a zůstanu v jejích službách... Russ vypadal zle a mluvil ošklivě, to vám však nemohu dobře opakovat. Pak ještě dodal: "Jestliže se vy všichni můžete dvořit té mladé dámě, tak je zde naděje pro kteréhokoli člověka sebrat ten milión."
"Jacksone, co na to řekli Blue a Trin?" zeptal se klidně Frayne.
"Pane Frayne, vy přece znáte Bluea. Tean hoch z Kentucky velmi zbledl, zůstal jako němý. Avšak Trin zčervenal jako rak a vybuchl: To jistě přijedete na ranč dona Carlose a zkusíte tu hru sám, Russe Slaughtere."
Russ se drze zasmál. "Proč by ne?" povídá. "Jestliže mají černoši, Indiáni, psanci a kdekdo jiný možnost dvořit se Holly Rippleové, pak může dozajista zkusit své štěstí také skutečný dobytkář. Přijedeme na vaši slavnost a prohléd-neme si vás tam všecky." Pak jeli dál a Blue měl hroznou práci, aby zadržel Trina, který chtěl střelit po Slaughterovi ze své kulovnice. Pak jsme se sebrali a pospíchali domů. A to je všecko, veliteli."
"Jacksone, držte o tom jazyk za zuby," odpověděl Britt rozkazovačně. "Pospěšte si vyhledat Bluea a Trina a vyřiďte jim můj rozkaz, že se o tom nesmějí nikomu z tlupy zmínit."
"Ano. Už letím, pane," odpověděl malý černoch a vyrazil ze dveří.
"Frayne, co o tom všem soudíte?" ptal se Britt a jeho pohled se setkal s pronikavýma očima psance.
"Zdá se, že v tomto kraji nikdy neprší, nýbrž vždycky lije."
"Slaughterova tlupa přijede tak jistě, jako že Pán Bůh stvořil jablka. Použijí Hollyiny slavnosti za záminku, aby si mohli okouknout, kde se všude pase náš dobytek. Ano, nevím, co horšího by nás mohlo postihnout, než že odešli od Chisuma. Pamatuji se, jak říkal Maxwell plukovníku Rippleovi, proč prodává veškerý svůj dobytek. Věděl dobře, co přijde."
"Britte, nepochopil jste snad význam zpráv toho čer-nocha?" ptal se Frayne rezavě.
"K čertu, to jsem pochopil!" odpověděl Britt podrážděně. To, co hlásil o Holly... Slyšel jsem to již před tím. Ale, Frayne, tito všeho schopní jezdci mají zvrhlé názory á jazyky. Kdyby se jen Holly chtěla provdat! To by rázem zarazilo veškeré to bláznivé dvoření a klepaření... Slaughter přijede a bude tak drzý, že se bude o Holly ucházet. To nám však nemusí dělat žádné starosti. Ta se o sebe dovede již postarat. Jestliže se však Blue nebo Trin opijí, není vy-loučeno, že prozradí, co řekl Russ o Holly. A jestliže se to Keen doslechne, začne střílet po Russovi, jakmile ho spatří!"
"Proč právě Keen?" zeptal se Frayne s chladným nezájmem. "Proč ne Blue? Nebo někdo jiný?"
Britt se na Fraynea ostře podíval.
"Frayne, řekněte mi, jak si to všecko představujete," řekl předák za chvíli. "Po Hollyině slavnosti bych chtěl sehnat všechen náš dobytek na tuto stranu Topolového potoka a chtěl bych jej mít na dohled z ranče. Pak bych z něho vybral tak velké stádo, jak velké by jen bylo bezpečné hnát do Las Animas, a totéž bych chtěl udělat na podzim."
"Nemůžeme však sehnat veškerá Rippleová stáda podél Topolového pásu a potoka. Seženeme-li ovšem dobytek do

menších stád blíž ranči a budeme-li mít noční hlídky, můžeme velmi omezit krádeže; a pak si myslím, že čím víc dobytka prodá slečna Rippleová nyní, tím méně ho ztratí."
"To si také myslím. Doporučím to slečně Holly velmi důrazně... Renne, počítám s vaší pomocí. Nejobtížnější otázkou je udržet naše kovboje na uzdě. Dokážeme to? Jaký účinek na ně bude mít, že Russ Slaughter vystoupil z Chisumových služeb?"
"Možná, že zde zaplatíte pokutu za to, že jste si najal se-branku z celého kraje. Jsou to většinou špatní Lidé, ti kovbojové, někteří právě tak špatní jako Slaughter. Skoro bych řekl, že kdyby se vyvíjely věci v zdejším kraji pravidelně, že by se vaše parta rozpadla. Pak byste ovšem utrpěl strašlivou ztrátu, možná i úplný úpadek. Takové věci se již staly."
"Jato vím. V našem případě musíme docílit výjimky."
"Je zde naděje, že by se slečně Rippleové mohlo podařit ovlivnit ty hochy tak, že by je ani čert nezměnil. Vy přece znáte kovboje. Řekněte jí, aby jim zdvojnásobila plat a dala jim volnost. Vy je pak zavažte čestným slovem. Vím, že je to divné, Britte. Učiňte to však. Podaří-li se nám přesvědčit je, že se na ně spoléhá, na každého jednotlivě a na všechny dohromady, abychom tak porazili zloděje dobytka a zachránili ranč - pak máme skoro po starostech."
"Renne, na ten večer musíte mít připravenu řeč k ho-chům," navrhl Britt;
"Slečna Holly o tom přirozeně nebude nic vědět," pokračoval Britt dychtivě. "Sama si připravuje řeč. Pak ovšem bude žádat, abych promluvil já a snad Keen, ačkoliv kdyby to věděl, umřel by strachy. Vy však, Reene, umíte promluvit a žádám vás o to. Překvapte Holly a celou partu. Byl bych vám za to do smrti vděčen."
"Britte! Vidím, že jste zahnán do úzkých," řekl Frayne s jedním ze svých řídkých úsměvů. "Učiním tak, Britte. Rozeberu ty kovboje důkladně."
Neděle byla pro předáka vždy nudný a zdlouhavý den; připadal si jako stará kvočna, která ztratila většinu ze svých kuřat.
Když měl José hotový oběd a svolával strávníky, byli přítomni jen Frayne, Mex a Tex Southardové, Santone, Jackson a Čery, zbytek party podlehl kořalce nebo hře v karty. Britt zatím neměl ještě příležitost poradit se s Holly o svém úmyslu hnát velké stádo dobytka k železnici. Holly byla plně zaměstnána blížící se slavností a zejména měla velkou starost se sestavováním řeči, kterou chtěla pronést ke svým kovbojům. Uzavírala také své obchodní knihy a rovnala důležité papíry a korespondenci svého otce.
Britt dohlížel na své zaměstnance, že občas prošel mezi domem, kde měli kovbojové společnou noclehárnu, a přeplněnou mexickou ulicí s jejím střediskem kolem ob-chodní stanice. Nedošlo však k žádné výtržnosti ani k žád-né rvačce. Kovbojové byli družní a vesele utráceli svůj dvouměsíční plat.
V pondělí vyrazila karavana k východu a měla vozy jen zpola naloženy. Odjezdem asi šedesátí kočích prořídly řady cizinců kolem obchodní stanice. Dříve než nastalo odpoledne, začali se trousit první návštěvníci ranče dona Carlose. V úterý, a to byl den velké slavnosti, bylo již na ranči plno hostí ze všech koutů okolního kraje. Městečka San Marcos, Comarron, Raton a Lincoln byla tak početně zastoupena, že to znamenalo úplné vylidnění těchto osad. Sewall McCoy přijel v čele svých kovbojů.
Asi v úterý v poledne došel Britt k poznání, že je nejvyšší čas, aby se začalo s navrženým léčením kovbojů, kteří byli opilí. Stalo se, že Fraynea a Čeryho nebylo třeba. Skřivan, který jakoby zázrakem vystřízlivěl v pondělí, Talman, Stinger a Jim chtěli být za každých okolností přítomni vy-koupání svých opilých druhu. Čery a Santon zapřáhli do velkého vozu a jeli do osady, kde na ně čekali Frayne á Britt. Blue a Trin byli vyneseni a položeni do vozu. Pak byl nalezen Graines a Rebel a ti mysleli, že běží o projížďku na jejich počest. Flinty a Ten museli být svázáni na rukách i na nohách a tento postup vyvolal strašlivý příval nejhrubších nadávek. Jásající kovbojové, kteří výpravu řídili, jeli k no-clehárně a následovala je celá skupina bělochů, Indiánů a Mexičanů.
Keen a jeho věrný Mason byli již po několik dní úplně bez vědomí. Byli vzbuzeni ne právě jemně a vytaženi ze svých kavalců.
"Lidi, jak si to vlastně představujete?" křičel Keen vztekle. Byl rychle svázán a vynesen ven jako pytel brambor.
"Veliteli, co zamýšlíte učinit?"
"Keene, zapomněl jste, že je dnes slavnost."
"Na to jsem vůbec nezapomněl," namítal. "Já a Mason jsme přišli včera večer v noci domů velmi brzo."
"Inu, nestojíte tak pevně na nohách, aby to uspokojovalo tuto dozorčí tlupu. Hoši, naložte ho."
"Někoho z vás za to zabiji," řval Keen.
Mason byl daleko klidnější.
"Co se děje?" ptal se hloupě a prohlížel si vyvalenýma očima své věznitele. "Prosím vás, proč se Keen tak vzteká?"
"Ha! Ha!" křičel Keen podrážděně.
"Masone, vy se brzy probudíte... Je to vše vaše vina. Já jsem chtěl jít domů, ale vy jste se chtěl ještě jednou napít!" -
"Pospěšte si, Čery," rozkázal Britt a sedl si na vůz vedle kočího. "Jedle dolů támhle přes tu kamenitou rovinku k potoku... Jeďte rychle... Frayne a vy ostatní, držte hochy ve voze."
Čery jel s vozem ve cvalu přes kamenitý palouk. Jestli kovbojové něco nenáviděli, bylo to otřásání ve voze. Házelo to s nimi důkladně. Jakmile se některý pokusil vyskočit nebo vypadnout, byl okamžitě stržen Fraynem zpět. Jízda k potoku byla i pro střízlivé kovboje, kteří se ve voze mohli držet, dosti obtížná. Čery zajel na písčitý břeh u zelené tůně, asi metr hluboké.
"Keen bude první!" vykřikl Britt.
Vytáhli světlovlasého kovboje z vozu a hodili ho do vody. Keen se potopil a pak se s neuvěřitelnou rychlostí vynořil. Byl náhle tak střízlivý, jak dosud po celý život nebyl.
Když vytáhli z vozu Masona, sedl si na písek a rozhlížel se zamyšleně okolo. Počínaly se na něm jevit známky

pochopení.
"Oč jde, hoši?"
"Chopte se ho a rozhoupejte ho!" zvolal Frayne. Britt, Santon a Skřivan uchopili za jeho ruce a nohy, rozhoupali ho a pak ho pustili. Mason byl malý a lehký. Doletěl daleko. Když se vynořil, byly jeho přerývané výkřiky opětovány rozveselenými kovboji. Voda byla asi studená jako led. Mason z ní vylétl v náramném spěchu. Když vylezl na břeh, byl střízlivý a rozezlenější než mokrá slepice.
"Za to někomu rozpářu břicho," jektal skrze zuby. Vy-padal tak směšně, že se kovbojové váleli smíchy.
"Odstraňte ty revolvery," volal Frayne, když vytahovali z vozu bezvládného Bluea.
"Frayne, co tomu asi Blue řekne?" zeptal se Britt v pochybách. "Přece víte, že je z Kentucky!"
"To víte, že nebude tvrdit, že to bylo suché," prohlásil Frayne věcně. "Do vody s ním, hoši."
Blue pak spadl do vody jako kus olova a tak se také po-topil. Poněvadž se pak ihned nevynořil s velkým stříkáním vody, křičel Britt rozčileně na Keena a Masona, aby ho vytáhli.
"Povídám, já bych do té vody nevlezl ani pro vás náčel-níku," prohlásil Texasan a pracně se škrábal do vozu.
"Masone, vytáhněte Blua z vody a chvátejte!"
Načež ochotný Mason skočil do vody a zachránil Bluea, vytáhl ho na břeh, kde se na něm jevily známky bezvědomí.
"Nic mu není," prohlásil Frayne. "Postarám se o něho. Již přichází k sobě. Naházejte tam ostatní!"
Jeden za druhým létali zbývající kovbojové do vody. Vystřízlivěli rychle a ječeli k pekelné radosti Skřivana a jeho pomocníků.
Britt zapomněl dávat pozor na Keena a Masona. Za malý okamžik však na sebe upozornili. Keen švihl do koní a ujíž-děl s nimi krkolomnou rychlostí po břehu a vzhůru do stráně.
"Počkejte na nás, náčelníku!" křičel Keen z vozu. "Přijedeme za chvilku zpět s dalším nákladem."
"Zastavte!" volal Britt vážným hlasem.
"K čertu s vámi, Kape! A s vašimi křtiteli!" křičel Mason vesele. "Však my se vrátíme."
"Inu, budeme muset jít domů pěšky," prohlásil Britt.
"Vsadím se, že se vrátí," řekl Frayne." Musíme počkat; až se Blue zotaví."
"Však on zde bude Keen brzy. Neviděli jste, že má něco za lubem? Čerti s ním šili."
Ukázalo se, že Blue otevřel pod vodou ústa, důkladně se napil a skoro se zalknul. Frayne ho položil na břicho, ohnul si ho přes koleno hlavou dolů, aby z něho vytekla voda. Pak zavedl umělé dýchání, až Blue zase začal jevit známky ži-vota. Zbledlý obličej mu počal červenat a pak otevřel oči.
"Nu, tak tedy už jste v pořádku, Blue," řekl Britt s úlevou.
"Jste střízlivý?"
"Myslím, že jsem... Kdo z vás si myslel, že potřebuji koupel?"
"Všichni byli toho názoru. Keen a Mason dostali lázeň první. Podívejte se na Trina a na ostatní své druhy."
Blue se však nesmál. Usedl a celý se třásl. "Kdo vlastně měl tenhle nápad?"
"Já," odpověděl Britt.
"Britt lže, Blue," promluvil Frayne se smíchem. "Byl to můj nápad. Viděl jsem již jednou, jak taková lázeň blahodárně působí...Vy jste zapomněl, že musíme být všichni střízliví k slavnosti slečny Rippleové dnes večer? Měl jsem obavy, že někteří z vás střízliví nebudou, a tak jsme vás vykoupali."
"Za tohle vás vyzvu," řekl Blue zlostně.
"Blue, to je špatná odplata za úsluhu, kterou jsem vám prokázal."
"Úsluhu! Jakoupak úsluhu, pane?"
"Přece jsem dokázal, že jste vystřízlivěl. A zachránil jsem vaši dobrou pověst u slečny Rippleové. Budete-li se mstít, budu vás muset postřelit do ruky - nebo ještě něco horšího. To by obrátilo slečnu Rippleovou proti mně. Pracoval jsem pro ni a pro vaše dobro a pro dobro nás všech."
"Na tom mi pramálo záleží," vykřikl Blue a byl celý čer-vený v obličeji. Záleželo mu na tom však velmi. Budete mi muset ukázat, že dovedete tasit revolver rychleji než já."
"Blue, vzali jsme vám revolvery," vmísil se do řeči Britt. "Jen spolkněte svou medicínu, chlapečku."
Blue se díval na svého partnera Trina a na ostatní klepa-jící se kovboje a jeho tvář se počala stahovat.
"Aby do toho hrom uhodil. Vypadám jako oni?"
"Ještě hůř. Ležíte v blátě. Dovolte, abych vás očistil."
"Hoši, vezměte si to všichni k srdci. Neodtáhneme-li všichni za jeden provaz jako svorná parta, jako bratři, bude slečna Rippleová oloupena o poslední majetek. A my budeme ve vlastních očích navždy zahanbeni."
Skřivan náhle volal ze břehu: "Keen už jede zpátky jako pominutý."
Všichni až na Frayena a Bluea vyběhli za Brittem po svahu v hlasitém očekávání.
"To jsem zvědav, koho ten čert asi sebral," přemýšlel Britt.
"Hoši, můžete se vsadit, že si Keen vymyslel něco ohromného."
K Brittovu největšímu podivu se koně nesvalili a vůz se nerozsypal. Keen křičel radostí, zpomalil spřežení a krásně zastavil na bílém písčitém břehu. Diváci nelenili a běželi všichni ke konci vozu. Britt viděl Masona, jak sedí rozkročmo na muži oblečeném v černém. Ve voze byl ještě druhý muž. Keen ho chytil za nohy, vytáhl ho z vozu a pustil na písek jako pytel brambor. Byl to Lee Taylor a vše nasvědčovalo tomu, že je opilý namol.
"Tady ho máte!" volal Keen a s porozuhodným siláckým výkonem zdvihl Taylora až nad hlavu a s indiánským pokřikem ho hodil do tůně. Ať již byl Taylor v jakémkoliv stavu, ve chvíli, když dopadl do vody, bylo jisté, že nebyl pod vlivem ničeho jiného než velmi studené vody.
Modrý v obličeji, promočený a rozcuchaný předstoupil Taylor před Britta.

"Tak, to je způsob, jakým dovolíte, aby vaši suroví kovbojové zacházeli s džentlmenem?"
"Je to žert, Taylore. A pak měl jste to velmi zapotřebí," odpověděl Britt suše.
Britt se otočil ještě včas, aby viděl, jak hráč Malcolm Lascelles neohrabaně vstává na dně vozu. Jeho dlouhý šosatý kabát a květovaná vesta byly celé zaprášené. Široký klobouk s plochou hlavou ztratil asi po cestě. Jeho hezký obličej byl špinavý a zkřivený zlostí.
"Vystupte, pane Lascellesi," zval ho Keen sarkasticky.
Lascelles skočil dolů z vozu a tento jeho výkon dokazo-val, že jeho rovnováha je mírně porušena.
"Britte, co znamená to hrubé násilí?" tázal se podrážděně.
"To sám nevím, Lascellesi. Vykoupali jsme zde Keena a Masona. Sebrali nám vůz a odjeli s ním. nemám ponětí, proč jste zde vy, není to však na můj rozkaz."
"Je to násilí!" zuřil Lascelles. "Ti vaši opilí křiklouni..."
"Dávejte pozor, co mluvíte, Lascellesi," přerušil ho Britt. "Varuji vás."
"Ale tento kraj je volný. Každý muž má právo na osobní svobodu."
"To jistě. Nemáme zde však žádný zákon. Jestliže se muž nevyrovná tomu, co od něho pohraničí očekává, není vy-loučeno, že ztratí nejen svobodu, nýbrž také život."
"Vy držíte se svou partou," zavrčel Lascelles zlovolně. "Jsem hostem slečny Rippleové - starý přítel - a vy se opo-važujete mne urážet."
Keen předstoupil. "Náčelníku, tohle je moje věc," řekl chladně.
"Jistě že je, Keene. Nyní jste však střízlivý. Vezměte rozum do hrsti."
Mason se postavil vedle Keena. Jeho nesouměrný obličej vyjadřoval naprostou důvěry v druha.
"Nedejte se obměkčit, Keene. Tenhle falešný hráč za-páchá kořalkou."
"Buďte zticha, zde promluvím sám," odsekl Keen a pak upřel pronikavé, polozavřené oči na hráče.
"Lascellesi, měl jsem v úmyslu vás hodit do potoka zároveň s vaším přítelem z jihu," řekl Keen. "Tak si myslím, že často nevysvětluji své činy nikomu, kdo mne neustále dráždí. Vám to však řeknu. Slečna Holly nás požádala, aby-chom byli dnes večer všichni střízliví. Proto Frayne a Britt dali dohromady tohle koupání. Je to znamenitý nápad a musel bych být hlupák, kdybych dovolil, aby vás viděla při slavnosti opilého..."
"Nejsem opilý," namítal Lascelles.
"Ó, vy jste lhář, Jste opilý již přes týden. Právě teď, jak tvrdí Mason, zapácháte kořalkou. Měl jsem v úmyslu připravit vám studenou lázeň. Vezmete svou medicínu do-brovolně?"
"Ne, vy rošťáku. Neopovažujte se znova na mne sáh-nout."
"Inu, moje rozhodnutí je poněkud pevnější," odpověděl Keen s chladnou drzostí, kterou dovedl Britt již dávno odhadnout. "Právě jsem si náhodou vzpomněl, jak jste obral Masona o poloviční měsíční plat."
"To jsem neučinil. Já hraji poctivě," prohlásil Lascelles důrazně, ačkoliv trochu zbledl. Nebylo pochyb o tom, že byl dost dlouho v pohraničí a že se přesvědčil, co čekalo nepoctivého hráče.
"Jak to bylo, Masone?"
"Parde, nemohl bych odpřísáhnout, že jsem to viděl, poněvadž můj zrak byl zamlžen," doznával Mason upřímně. "Ale Skřivan viděl, jak švindluje, a Jackson to viděl též."
"Hoši, je tomu tak?"
"Ano, tak tomu jest," prohlásil Skřivan krátce. Malý černoch koulel očima tak, že bylo vidět jen bělmo. Byl zdrženlivý. Pamatoval si dobře postoj lidí z jihu k své ra-se. Byl však také věrný svým druhům.
"Keene, já nevím, jak dovedný je pan Lascelles. Viděl jsem ho však najisto, jak provádí s kartami triky, které Mason dovede také, když je střízlivý."
"Lascellesi, co tomu říkáte?"
"Vy jste Texasan. Můžete věřit negrovi proti slovu bílého muže?"
To bych řekl jestliže toho černocha znám. Jackson není lhářem. Kovbojové nelžou - když to myslí vážně."
"Jste právě tak špatný jako ostatní," odsekl Lascelles. To je poslední kapka, aby naplnila míru. Věříte slovu černocha... víc než mému. Já ho zastřelím a doporučím slečně Rippleové, aby vás propustila."
"Výborně. Dojdete velmi daleko, zejména s tím svým prvním podvodem," zvolal Keen. Potom s neuvěřitelnou rychlostí zasadil Lascellesovi strašlivou ránu do obličeje. Následoval ostrý zvuk a hráč se svalil pozpátku celou délkou do tůně. Nad vodou mu zůstala jen hlava. Když vys-tupoval na břeh s rukama pod kabátem, všichni kovbojové mimo Masona se rozestoupili na obě strany od Keena. Britt jediný vyskočil sám z řady. Všichni viděli, jak Lascellesova bílá malá ruka se sevřela kolem čehosi, co mohl být jen re-volver. Hráči velmi zřídka nosí zbraň po boku. Mají ji však vždy s sebou, neboť nosí krátkou dvouhlavňovou pistoli v rukávě nebo ukrytou v náprsní kapse kabátu, avšak lehce dosažitelnou. A zde stáli Keen a Mason neozbrojeni.
"Dejte si pozor!" zazněl varovný Brittův hlas a zároveň sáhl po své zbrani, kterou nechal na stole v noclehárně. Okamžik byl hrozný. Z jasného nebe uhodil hrom!
"Lascellesi, nechtě tu zbraň!"
Dokonce i hráč k šílenství dohnaný se napřímil při zvuku Frayneova hlasu. Britt si zhluboka oddechl s pocitem uleh-čení a pot zalil celé jeho tělo. Věděl, co má čekat dřív, než se obrátí! Frayne se podpíral zády o vůz a měl revolver namířen.
"Pusťte tu zbraň... Odstupte stranou!"
Lascellesova ruka klesla bezvládně zpod kabátu.
"Jedou sem nějací koně!" vykřikl Keen.
"Russ Slaughter," dodal Blue břitce.

Britt odvrátil zrak od Fraynea a Lacellesa. Nejméně deset jezdců přijíždělo od topolů a vedl je statný jezdec.
Pak, když Frayne odstoupil od vozu, zastavil Slaughter tak rychle svého koně, že koně jeho druhů se srazili s jeho.
Bylo naprosto nemožné uhádnout, jaké měl Slanghter úmysly. Britt byl však přesvědčen, že nejsou nepřátelské. Mohlo se s jistotou říct, že Frayne odhadl tohoto muže právě tak.
"Odpusťte, že jsme na vás tak vtrhli," řekl Slaughter zvolna. "Viděli jsme vůz, když jsme se trochu výš brodili přes potok. Jak se máte, Blue? A hele, támhle je můj starý přítel Johnson a Trin také! A je mokrý jako utopená myš... Předpokládám, pane, že jste Britt, předák Rippleovy tlupy."
"Ano, jsem Britt. Omluvte mne však na chvíli."
"Kdo jste vy, jezdče?" zeptal se Frayne.
"Předpokládal jsem, že již každý slyšel o Russu Slaughterovi a že ho pozná na první pohled."
"Nikdy jsem o vás neslyšel," odpověděl Frayne krátce. "Nechtěl byste držet ještě jazyk za zuby, dokud nebudu ho-tov s tímhle falešným hráčem?"
"Nic mi do toho není, ale vaše řeč se mi nelíbí...Myslím, že jste ten chladnokrevný Frayne, co?"
"Pakliže se vám moje řeč nelíbí - nikdo vás tu nedrží," odpověděl uvážlivě Frayne s odvahou muže, který nezná strach.
"Ták?" odpověděl Slaughter nesnášenlivě. Jeho těkající červené oči viděly rychle, že mimo Fraynea skupina není vůbec ozbrojena.
"Lascellesi, vy jste dohrál na ranči dona Carlose," řekl Frayne. "Kdyby na to nestačila vaše falešná hra v karty, stačila by vaše drzost, s jakou využíváte pohostinnosti Rippleů, a jak ji používáte k tomu, abyste nesmyslně nadbíhal slečně Holly. Pošlete si pro své zavazadlo a hleďte zmizet. To je vše."
"A hleďte, Lascellesi," dodal Keen vášnivě. "Viděl jste, že nemám revolver. Byl byste mne střelil, kdyby nebylo Fraynea... Dobrá, vy podlá duše, sáhněte po revolveru, až se sejdeme příště."
"Lascellesi, to je dosti jasné," vmísil se do řeči Britt důrazně, aby přidal vážnost k tomuto vyhoštění. "Radím vám, abyste odešel rychle.
Lascelles vykročil k odchodu obrácen zády k Frayneovi, který měl stále ještě svůj revolver namířen,
"Zůstaňte!" zvolal Slaughter. Pak oslovil Fraynea a Britta.
"Jestliže jste již hotovi, počítám, že nenamítáte nic proti tomu, abych si promluvil s Lascellesem?"
"Inu, zde je volný kraj," odpověděl předák ne právě laskavě.
"Kdo vlastně jste, cizince?" zeptal se chisumský dobytkář a upřel na něj tvrdý pohled.
"Jmenuji se Lascelles a jsem z Louisiany."
"Hráč z povolání?"
"Hraji karty pro zábavu."
"Frayne vám řekl, že jste falešný hráč."
"On je l-l-h... Není to pravda, kovbojové prohráli v kartách a pak se na mne smluvili.
"A co se tu povídalo, že obtěžujete slečnu Rippleovou? Zeptal se Slaughter s hlučným smíchem.
"Jsou to další pomluvy," odpověděl Lascelles. "Jsem zde hostem. Každý na západě zná pohostinnost Rippleů. Každý je vítán a zůstane tak dlouho, jak se mu líbí. Nikdo ještě nebyl vyhnán ze dveří Rippleů! - To by stačilo. Znal jsem však Holly Rippleovou v Novém Orleansu. Chodili jsme spolu. Konečně jsem se sem dostal, abych si získal zase její přízeň, a tihle žárliví..."
"Přestaňte s tím, lháři!" vybuchl Keen a tváře mu hořely.
"Inu, to je zajímavé," protahoval Slaughter. "Už jsem toho slyšel velmi mnoho o této malé dámě. Byla do vás zamilo-vaná, Lascellesi?"
"Ano, byla."
"A co vlastně myslíte tím zamilovaná?" pokračoval Slaughter a jeho zlý úmysl byl prozrazen hlasem i vzhledem.
Keen vyzval prudce Fraynea, aby učinil přítrž Lascellesově žvanění. Náhle vyčetl něco ve Frayneově hrozbě, co nepostřehl, když příchod Slaughtera a jeho lidí přerušil jejich dřívější jednání.
"Žádný džentlmen, který líbá, o tom nemluví," odpověděl.
Frayne učinil několik dlouhých kroků kupředu a zdvihl svůj revolver, který se zachvěl a pak zůstal v nehybné poloze.
"Ještě slovo o Holly Ripleové a vystřelím vám zuby," za-syčel Frayne.
"Lascellesi, budete své zuby potřebovat," vmísil se do řeči Slaughter tak chladně, jako by byla nebyla šla smrt kolem.
"Můžete mi to nechat - až budeme jednou o samotě... Jak by se vám líbilo vstoupit do mé tlupy? Nemám pevného bydliště. Mám hodně peněz a dělám velké obchody nákupen a prodejem dobytka,"
"Udělám to," koktal Lascelles.
"Jste přijat, pojďte," odpověděl Slaughter. Pak se otočil v sedle.
"Britte, navštívím vás během slavnosti," řekl rozjařeně.
Předák byl velmi rád, že při sobě neměl revolver.
"Frayne, my se ještě jednou potkáme," volal Slaughter po svahu.
Psancův pronikavý pohled byl stále upřen na ustupu-jícího Lascellesa, pokud nezmizel z dohledu pod stromy s ostatními jezdci.
Keenův první pohyb po uvolnění napětí byl notný kopanec, který uštědřil druhému jižanovi. "Taylore, táhněte odtud. Jeďte s těmi ostatními a Bůh vám pomoz, jestli se ještě jednou sejdeme!"
"Keene, vy jste se úplně zbláznil," prohlásil Britt.
"Kdo by se z toho nezbláznil? Mám takovou zlost, že bych mohl kousat hřebíky. Podívejte se tady na Masona! Srší oheň a síru, nemůže však mluvit. Podívejte se na Fraynea! Je celý bledý! A podívejte se sám na sebe, náčel-níku, jste celý zelený. Vše se stalo proto, že nás nachytali bez kalhot. Nemáme zbraně! Kape, pakliže mi ještě odej-mou revolvery,

ať již je to z jakékoliv příčiny, budu vás z duše nenávidět."
"Je ti to líto, Keene. Možná, že by bylo lépe, že jsme zbraně neměli. Co o tom soudíte vy, Reene?"
"Britte, po léta již jsem toho tolik nespolykal," odpověděl psanec a dýchal těžce. "Radil bych, abychom nebyli již nikdy příště neozbrojeni."
"Náčelníku, rozbijete načisto naši partu," prohlásil Mason. "Víme, že se to stalo vše kvůli sečně Holly. Co tomu říkáte, hoši?"
"Nemusíte o tom hlasovat," přerušil ho Britt drsně. "Je to moje chyba! Ačkoliv jsem starým rangerem - v jejích rukách jsem měkký jako vosk. Ale hoši, Holly není bázlivá žena. Má odvahu. Jen se bojí, že některý z vás bude zastřelen."
"Jistě, že se bojí, aby jí Bůh žehnal," zvolal Keen. "Budeme beztak jednou postříleni. A já chci mít při sobě zbraně a možnost obrany."
"Hoši, po této příhodě musíte být chodícími a spícími zbrojnicemi!" nařídil Britt hrozivě." Musíme však být chladně rozvážní," dodal.
Keen se obrátil k Frayneovi, napřáhl svou dlouho paži a třesoucí se ruku.
"Podejme si ruce, Renne."
Psanec si pospíšil a podal mu ruku.
"Zachránil jste mi život. Ten falešný hráč by mne byl jistě provrtal. Viděl jsem vraždu v jeho očích."
'Ten dojem jsem měl také," odpověděl Frayne. "Je to zlé nadělení. Obával jsem se, že budu muset střelit Lascellesa. Slaughter je zlý a podlý chlap."
"On vás nepochopil, Renne," pokračoval Keen. "Já však úplně."
Britt položil svou velkou ruku ha sevřené ruce obou mužů." To by z vás mělo udělat přátele."
"Budeme přáteli, pakliže s tím Renn souhlasí," odpověděl Keen a v pohledu jeho očí byla vidět divoká odvaha.
"Keene, to by mě velmi těšilo, avšak -" pohled Frayneových pronikavých očí se pokoušel číst v kovbojově mysli.
"Už není žádných avšak."
"Frayne, přijměte ho. Keen je pravý ušlechtilý Texasan," řekl Britt velmi vážně. "Utvrďte toto nabídnuté přátelství. Zachrání to partu."
"Frayne, nikdy jsem neměl proti vám ani nejmenšího - ale - ale -" a zde Keen zaváhal.
"Vím přesně, co to je, vy poblázněný kovboji! Beru vás za slovo... Neprozrazujte se před touhle trochu natvrdlou tlupou!" odvětil Frayne.
'To jistě učiním, Renne," odpověděl Keen a byl již zase ve své kůži. "Nikdy jsem proti vám neměl ani to nejmenší -jen - jen toto... Zpočátku jsem se obával, že slečna Holly vás může vystát lépe než mne, a teď to vím."
"Keene! Vy sentimentální osle," odpověděl Frayne. Nezvyklá červeň prorážela jeho opálenou pletí "Vy se mýlíte... Stálo vás to jistě mnoho námahy, než jste takto jasně promluvil, a toho si vážím. Půjdu s vámi na život i na smrt.
Kapitola VI.
HOLLY SE ZAVŘELA VE SVÉM POKOJI, aby si asi hodinu odpočinula od dlouhých příprav na slavnost. Dnes tomu byla právě tři léta, co její otec uspořádal první slavnost v den jejích narozenin. Dnes oslaví dvacetiny. Byla nesmírně šťastná z mnoha a nešťastná pouze z jedné příčiny.
Náhle kdosi zaklepal a ihned se ozval Brittův známý hlas: "Holly, nařídila jste mi, abych přišel."
"Ano, Kape. Ach, doufám..."
"Vše jest v nejlepším pořádku. Kovbojové jsou střízliví, šťastní a veselí jako houf hříbat. Nemohou se již dočkat."
"Všichni?" ptala se Holly dychtivě.
"Ano, týká se to každého z party."
"Díky Bohu!... A jak je vám, Kape?"
"Jsem docela zdráv a veselý. Budete však muset podě-kovat Rennovi," řekl předák zvolna.
Holly chvíli zaváhala. Byla si vědoma, že se jí trochu zatajil dech a že jí vstoupila krev do tváří.
"A proč mám poděkovat Rennovi?"
"No, povím vám to až někdy jindy. Ne abyste přišla pozdě."
Slyšela, jak se jeho kroky vzdalují. Holly seděla na posteli a uvědomovala si, že za chvíli bude již slavnost v plném proudu. Pozvání Rippleů platilo všem; Když Hollyin otec založil tuto každoroční slavnost, která byla velkou oslavou ztělesňující zásady pohostinství, kterému holdoval po dlouhá léta, byly podmínky na ranči velmi odlišné. Jednou nevýhodou nynější doby, a to si musela Holly přiznat, byla přítomnost mnoha nežádoucích živlů. Jednoho dne bude muset Holly změnit pohostinné zásady svého otce, ale o tom velmi nerada přemýšlela.
Teprve v poslední době si počala uvědomovat, že bude jednat proti přání svého otce. Dalším činitelem bylo obtěžování, která jí způsobovali lovci věna jako Lascelles a bratr její spolužačky Lee Taylor, kteří z ní učinili skutečného věžně ve vlastním domě. Pak tu byli jiní, západaané, zejména Sewall McCoy, o které Britt říkal, že je je-jich největším konkurentem v celém kraji, kteří byli vytr-valými lichotníky a prokazovali jí nejvýš nevítanou po-zornost od prvního okamžiku, kdy přijela na ranč.
Holly zahnala veškeré tyto myšlenky a také pochybnosti o zdaru své každoroční slavnosti. Pak si vzpomněla na Renna Fraynea. Britt ho poprvé nazval křestním jménem. Renn! Holly se líbil zvuk tohoto jména. Vzpomněla si, že Fraynea vyřadila v poslední době ze svých myšlenek. Zdálo se jí, že se dnes musí podřídit Brittovu významnému pokynu. V šatníku visely nádherné šaty z měkkých španělských krajek, které si bude muset za chvíli obléknout. Bude se v nich Rennu Frayneovi líbit? Přijde k ní vůbec, aby s ní promluvil? Jeho lhostejností trpěla Hollyina hrdost již dlouho. Čím více se projevovala jeho.netečnost k její krá-se, tím víc ji okouzloval. Nemělo smyslu, aby se obelhávala. Bude se jí Renn Frayne obdivovat? Vyzve ji k tanci? Zarazilo ji, když si uvědomila, že úspěch tak dlouho připravované slavnosti závisel na zájmu psance, jehož všeobecně známá pověst sem postupně pronikala z krajů dále k východu. Již po týdny

se se strachem obávala, že její city k Frayneovi jsou opravdu vážné.
Holly se neodvažovala pokračovat v těchto myšlenkách.
"Kdož ví? Dnešní moje večerní společnost mi může mnoho prozradit," říkala si Holly pro sebe střízlivé. "Tak mnoho, že už nikdy neuspořádám žádnou další."
Pak vpustila do pokoje svou komornou Rosetu a zavolala Annu Doaneovou, která byla se svým otcem hostem na ran-či. Anna byla sedmnáctiletá statná dívka s růžovými tvářemi a modrýma očima. Byla to pravá dcera pohraničí. V příjem-ném shonu, který pak nastal, zmizely dohady a obtížné myšlenky.
"Anno, kolik z vašich nápadníků zde bude dnes večer?" zeptala se Holly čtverácky.
"Nebesa! Všichni, Holly," zvolala Anna. "A jsem z toho ce-lá vyděšená."
"Proč? Měla byste být přece ráda."
"Holý, něco vám řeknu, jestliže mi slíbíte, že to zachováte v tajnosti," zašeptala Anna vzrušeně.
"Ovšem, slibuji.'
"Má se to tak, Holly - to je tak strašně těžké se přiznat... Včera večer jsem slíbila Skřivanovi, že si ho vezmu."
"Co? Mého kovboje Skřivana?" zvolala Holly radostně.
"Mám ráda jen jednoho - a sice jeho."
"Anno! To je výborné! Ráda to slyším. Blahopřeji vám. Skřivan je jedním z mých nespolehlivějších hochů."
"Víte, Holly, ono to není tak jednoduché," odpověděla Anna rozšafně. "Skřivan je správný hoch a nic si nedělám z jeho špatných návyků, ty já ho odnaučím... Co mi dělá starost, že jsem s ním začala chodit dřív, než jsem skončila známosti s jinými hochy!"
"Drahoušku! To je hrozné. Nemyslíte přece některého jiného z mých kovbojů? Dokonce snad Keena?"
"Kdepak. To bych měla strach. Keen se na mne ani nepodíval, jen jednou mne vzal za bradu a řekl, že kdyby se mi stýskalo, že by za mnou přišel. Ti druzí hoši jsou od nás. A obávám se, že nemají vůbec rádi Rippleovu partu. Bude z toho jistě rvačka, ale přísahám, že se postarám o to, aby se to nestalo zde při vaší slavnosti. Nikdy bych si to nemohla odpustit."
"Andulko, my ženy musíme mnoho odpouštět," vzdychla si Holly. "Vloni byly tři rvačky při mé slavnosti - a po jedné z nich se tam dole střílelo."
"Vy jste byla tak dlouho ve škole. Zde však je západ a můj'tatínek říká, že to bude nejstrašlivější západ, jaký to kdo kdy viděl."
"To říká i Britt," smála se Holly. "Pokouším se připravit se na válku. Avšak ta myšlenka se mi příčí."
"Dnes večer bude válka o vás, jestliže mne má předtucha neklame," prohlásilo děvče ze západu.
"Holly, nikdy jste nevypadala tak krásně. Ti lidé budou celí pobláznění."
"Myslíte, Aničko?" zašeptala Holly.
"Vím to, Holly, jste o rok starší, jste rozdílná a - nemohu vám to říct.
"Andulko! Snad nemyslíte ty šaty. Bojím se podívat do zrcadla... Paže a ramena mám úplně obnažená! Mám pocit, jako bych nebyla dost oblečena. Jsou to neslušné šaty, An-dulko."
"To bych ani neřekla," namítlo děvče oddaně. "Jsou sice hluboce vystřiženy, ale Holly Ripleová, vy jste přece velká dáma."
"Aničko, jestliže je to opravdu tak zlé, ztratím odvahu," prohlásila Holly. Nechala jsem si ty šaty šít v Santa Fé. Nikdy jsem si je nezkoušela. Mám však ty šaty které jsem měla na sobě minulý rok."
"Holly, snad budete mít divný pocit, až se uvidíte v zrca-dle, teď se již však nemůžete převléknout!..
Roseto, co tomu říkáte vy? Nevypadá seňorita nádher-ně?"
Roseta byla výbušná, vášnivá a neuvěřitelně lichotivá a neudělala žádnou poznámku, které se Holly bála.
"Je tomu tak. Seňorita je krásná. A její šaty?... Jak jsou nádherné!"
Když pak Holly přistoupila před zrcadlo, " aby se prohlédla, vydral se jí slabý výkřik ulekaného překvapení. Následoval jiný vznět, který se snažila potlačit dřív, než by ji úplně ovládl a znemožnil jí objevit se v těchto šatech. Pociťovala víc dívčí ješitnosti než strachu, víc ženské hrdosti než studu. Uchlácholila slabý hlas vědomí, který ji pronásledoval, poněvadž věděla, že by otec ty španělské šaty neschválil. V tomto okamžiku byla zamilovaná do své malé knížecí hlavy s bohatými černými vlasy, tak krásně a pracně učesanými. Vzrušení dodávalo jejím tvářím perlové bledosti. Skoro nepoznala své černé nepokojné oči, které káraly poblouznění jejího žhavého srdce.
Okamžik se na sebe upřeně dívala a její pocity byly vel-mi smíšené. Záblesk v jejích myšlenkách, že ji takto uvidí Renn Frayne, Holly úplně ovládl, ať již tato hloupost stojí cokoliv. Pak zachvátil prudce rudý oheň její šíji a obličej trpkou a hroznou pravdou, že - miluje toho psance.
Holly se prohlížela znovu očima zbavenýma předsudků zahanbujícího tajemství.
Bylo moudré, že si vybrala španělské šaty z lesklé měkké slonově bílé krajky, měla-li v úmyslu podmaňovat a jít čestně ve stopách svých vznešených předků.
Když scházelo jen několik minut do hodiny, kdy měla se-jít do obývacího pokoje, aby tam uvítala své kovboje, zakle-pal Britt na její dveře.
"Holly, půjdete brzy dolů?" ptal se starostlivě. "Hoši jsou nedočkaví jako skupina závodních koní."
"Již jsem hotova, Kape. Vstupte," odpověděla Holly vesele a pokynula Rosetě, aby otevřela dveře.
Objevil se Britt celý vymydlený a v novém tmavém obleku.
"Jak se vám líbím, příteli?"
Britt vyvalil oči. Rozšířily se v úsměv, který uspokojil i nenasytnou ješitnost. Na první ráz se mu nepodařilo pro-mluvit, pak vybuchl: "I propánajána"... Má drahá dívenko, nejen, že mne činíte znovu mladým, ale ničíte k tomu ještě mé staré srdce."

"Ach, Kape! Proč vám ničím srdce?"
"Tak si myslím, že láskou a radostí... Vy jste se změnila, Holly. Již nejste malé děvčátko!"
"Děkuji vám. Jestliže se líbím vám, budu se líbit i jim... Jsou tam všichni? Jsem strašlivě zvědavá."
"Holly, nepoznáte vůbec svou partu. Až do té chvíle měli " výcvik."
"Jaký výcvik?" zeptala se Holly dychtivě.
"Frayne je cvičil a já mu pomáhal. Zapomněl jsem však, že jsem to neměl prozradit... Jestliže se nemýlím, budete si myslet, že ta tlupa byla vždy zvyklá slušně se oblékat a po celý život jíst stříbrnými příbory."
"Ti drahoušové!" vykřikla Holly. "Nyní se vraťte, Kape. Chci učinit při vstupu patřičný dojem... Oh, mám pocit jako školačka."
"Vypadáte jako princezna," odpověděl Britt a odešel. Když procházel dveřmi, vnikl do pokoje smíšený zvuk kroků, veselého smíchu a hlasů. Holly slyšela zvuk houslí a měkké akordy kytary. Večeře pro ostatní měla být podá-vána zároveň s večeří kovbojů. Širší společnost měla veče-řet v jídelně a v patiu, kovbojové v obývacím pokoji.
"Co jsem to jen zapomněla?" povzdychla si Holly. "Ach moje poznámky!... Děvčata, modlete se za mne."
Holly vstoupila do jasně osvětleného pokoje zářícího pestrými barvami a zůstala chvíli stát za svým křeslem. Usmívala se na řadu soustředěných tváří. Frayne stál po její pravici a Keen na straně levé. Brittovo místo bylo na druhém konci stolu. Bylo jich celkem devatenáct. Holly je počítala očima.
"Dobrý večer, pánové," řekla. "Kdyby zde byl můj otec, byla by to nejšťastnější hodina mého života. Přesto jsem velmi šťastná..."
Frayne přistoupil, aby odtáhl její křeslo, a když si sedla ke stolu, naklonil se k ní dvorně: "Slečno Rippleová, mohu snad prohlásit, že nikdy neusedala krásnější paní v dobách rytířů Artura k tabuli, prostřené na jejich počest."
"Frayne!" Hollyino,překvapení a radost způsobily zmatek, který ohrožoval její postoj. Ačkoliv se začervenala, nijakým způsobem se neprozradila.
Keen Fraynea slyšel a nezůstal pozadu.
"Holly, vypadáte nádherně. Nutíte mne tomu, abych zemřel, poněvadž vás nemohu získat a nechci žít dále, abych se na vás jen díval."
"Jste všichni pochlebníci! Věděla bych, že jste kovbo-jové, i kdybyste byli cizinci a já byla slepá," odpověděla Hol-ly a zasmála se srdečně. Prohlédla si dobře dlouhou řadu vymydlených tváří. Byli zde přítomni všichni a byli jí všichni jaksi neuvěřitelně drazí. Smutný Čery, černýma očima koulející Jackson, španělský honák Santone a španělští míšenci bratří Southardové, její rytíři právě tak jako kovbo-jové její vlastní národnosti. Holly pociťovala, že ji ovládá náhle nevysvětlitelná síla. Poslední z Rippleů neměli četné rodiny. Tito muži byli vše, co měla - její jezdci na ranči di-voké povahy ze všech koutů širých okolních krajů - a v této hodině je milovala.
Dlouhá tabule prostřená na bílém plátěném ubruse se stříbrnými příbory byla obtěžkána ovocem a různými výborně připravenými sladkostmi. Hollyino kritické oko bylo úpravou plně spokojeno. Když zasedli její hosté ke stolu, byl to. pokyn pro její mexické služebné, oblečené v pestrém národním kroji, aby vešly do pokoje s kouřícími mísami. Holly záleželo velmi na pohodlí a štěstí kovbojů, kteří byli zvyklí na tvrdý život za každého počasí. Její přání se mělo splnit. Nebylo zde ani toho nejmenšího upejpání nebo roz-paků. Byli velmi pestře a různě oblečeni, v šatech zcela nových. Frayne měl na sobě černý oblek a bílou košili s límcem, který zdůrazňoval zvyky Východňana a velmi dobře mu slušel. Holly se mu nepodívala přímo do tváře. Keen byl jako obyčejně nápadně pohledný a dnes večer se ještě překonal modrou halenou se širokým límcem, pod kterým měl velmi úhledně a malebně uvázaný červený šátek. Jediný neměl kabát, ale místo něho měl novou, skle-něnými perličkami pošitou a třásněmi vroubenou vestu ze srnčí kůže. Vesta byla otevřená a na levé straně se náramně vzdouvala. Holly pojalo okamžité podezření.
"Keene, co to máte v kapse?" zeptala se.
"Oh, velitelko!" Pak se podíval přes stůl na Fraynea. "Co jsem vám říkal, vy pitomové? Není to prostě možné."
"Co není prostě možné?" zeptala se Holly.
"Oklamat vás."
"Keene! Máte pod vestou láhev nebo revolver?"
"Bude nejlépe, když budete hádat, Holly Rippleová." Vy-zval ji a upřel na ni své jiskřící oči.
"Doufám, že je to revolver," pospíšila si Holly s odpovědí.
"A vy nevíte, že je to opravdu revolver?"
"Ano, ale zakázala jsem to."
"Inu, já nejsem jediný."
Jeho pohled obrátil Hollyiny zraky na Fraynea, který odhrnul obě klopy svého kabátu a odhalil lesknoucí se černé rukověti svých revolverů ukrytých po obou stranách. "Je to Brittův rozkaz, slečno Rippleová."
"Oh! Vy jste všichni ozbrojeni?"
"Ano."
Keen se vmísil do hovoru a tiše promluvil. "Holly, ode dneška musíme spát se svými zbraněmi. A mohu vám prozradit, že je to ohromný nápad."
"Čí?"
"Nejdříve na to přišel Frayne, poněvadž vždy nejdůraz-něji odmítal odložit své zbraně, a kdyby je nebyl měl při sobě dnes, byla byste asi připravoval pohřeb místo velké slavnosti.
"Keene!"
"Poněvadž se však kovboj jenom usmíval svým chladným podrážděným úsměvem, obrátila se Holly k Frayneovi.
"Není to nic, čím byste si měla, kazit náladu," odpověděl s úsměvem.
"Britte, přišla jsem na to, že Keen má pod vestou re-volver. Pak mně Frayne ukázal rukověti svých revolverů rovněž

pod svým kabátem. Jsou všichni moji kovbojové takhle ozbrojení?"
"Opravdu, Holly, jsou."
"Ale to je proti mým výslovným rozkazům."
"Já to vím. A je mi to strašně líto."
"Proč jste tedy nedal na můj rozkaz?" Britt zchladl poněkud její neobvyklou přísností.
"Nedůvěřujete mi snad, že vím, co je nejlepší, a nenecháte mne celou věc vyložit v některé vhodnější chvíli?"
"Řekněte mi to nyní."
"Dnes ráno se zběhlo něco, co dokázalo, jak může být i starý dobytkář a ranger, jako jsem já, nadmíru měkkým," odpověděl Britt rychle. "Také tohoto rána to byl Frayne, který to zařídil tak, aby ti hoši, kteří to potřebovali, vystřízliveli. Nápad spočíval v tom, abychom je odvezli dolů k potoku a tam je vykoupali. Všichni jsme nechali své zbraně doma, mimo Fraynea. Měli jsme tam velkou zábavu, když jsem házeli do potoka ospalé kovboje, a měla jste vidět, jak se rychle probouzeli. Přál jsem si, abyste to mohla pozorovat, Holly... Inu, jeden z těch prchlivých hochů bral celou věc vážně. Nejdříve měl strašlivou zlost a pak vymyslel čertovinu. Zatímco jsme házeli do vody Bluea - Tady prozrazuji něco, co nemám - jeden kovboj a jeho pard skočili do vozu a odjeli, jako když hrom bije.
"To byl Keen a jeho stín Mason," poznamenala Holly. Uhodla to podle Keenova vážného výrazu.
"To jsem neřekl... Každopádně přivezli k potoku z výčepu mladého Taylora a Lascellese. Oba byli velmi silně pod-napilí. Keen hodil Taylora do potoka. Ale Lascelles byl nadmíru zlý. Nebyl opilý. Počítám, že tenhle hráč z povolání se nikdy docela neopije. Bránil se a odporoval vykoupání a velmi dopálil Keena. Dopálil také mne, neboť omílal zase tu bláznivou povídačku o sobě a o vás.
No tak, abych to řekl zkrátka a dobři. Keen mu jednu trhl a tím ho srazil do vody. Lascelles vylézal z potoka a jeho tvář byla jako led a ruku měl pod svým kabátem, kde měl revolver. Viděl, že jak Keen, tak Mason nemají zbraně. Ustoupili jsme všichni na obě strany, mimo Masona, který zůstal pevně stát u Keena... Slečno Holly, bylo-li to nad slunce jasnější než nám všem, že Lascelles je pevně rozhodnut zabít Keena, jak asi myslíte, že bylo Keenovi? -Frayne však zastavil Lascellesovo tasení zbraně."
Britt, který se zřejmě rozohnil svým vyprávěním, udělal krátkou přestávku, za které se Holly obrátila k Frayneovi. Byla by asi promluvila, postřehla však mírně starostlivý a unuděný výraz v psancově tváři. Britt se musel přizpůsobovat náladě a požadavkům své zaměstnavatelky. Musel vypravovat to, co muži nikdy nevykládají, nejsou-li mezi sebou.
A právě v tom okamžiku vpadl na nás Russ Slaughter se svou chisumskou tlupou všeho schopných vyvrhelů. Bylo jich dohromady asi čtrnáct. Byl velmi zvědav na to, co se tam děje. Ale Frayne ho umlčel velmi rychle a pokračoval, aby řekl Lascellesovi, že je na ranči dona Carlose hotov. Jackson a Skřivan dosvědčili, že je, Lascelles falešný hráč, který klesal již tak hluboko, že podvádí pitím omámeného kovboje... Frayne řekl Lascellesovi, aby táhl... No, a potom se vmísil do hovoru Slaughter a začal se vyptávat Lascellesa. Nic se mi to nelíbilo, poněvadž jsem četl ve Slaughterově špinavé mysli jako v knize. Všichni jsme viděli, kam míří. Lascelles, ten tchoř, uvedl vaše jméno a tu známost v Novém Orleansu, na které si tolik zakládá, a jistě by byl naznačil něco ještě horšího, kdyby mu nebyl pohrozil Frayne, že mu vystřelí zuby, otevře-li svou klapačku ještě jednou... A to spletlo Slaughtera. Nabídl Lascellesovi, aby se s ním spojil a vstoupil do jeho služeb, a Lascelles na to skočil. To by bylo tak asi vše, Holly. Chtěl jsem vám to říct zítra ráno, až bude po slavnosti."
"Nikdy nečekejte, abyste mne ušetřil nepříjemností v kterékoliv době," odpověděla Holly soustředěně, ačkoliv jí bylo z vyprávění horko a zase zima. - "Děkuji vám, Kape. Jděte a zaujměte opět svoje místo."
Holly seděla u stolu a vnitřně se chvěla. Mimo Keena a snad Masona, který seděl vedle něho, a Fraynea nikdo z kovbojů tu rozmluvu nesledoval. Zajímalo je hlavně výbor-né jídlo, ke kterému se hned tak jindy nedostali. Holly je chvíli pozorovala, zatímco bojovala, aby potlačila své vzru-šení.
"Dámo, prosím vás, nepřipusťte, aby vám to, co jste slyšela, zkazilo vaši dnešní slavnost," prosil ji Keen vážně.
"Vlastně to ani nic nebylo. Jistě, že se z toho mohlo vyvinout něco velmi zlého, kdyby tam nebyl Frayne. Pudově položila ruku na Frayneovu, která právě spočívala na stole.
"Byl jste to zase vy, Frayne," řekla, aniž prozradila své pohnutí. "Stále zvyšujete můj dluh."
"Slečno Holly, nepřeceňujte ty věci," odpověděl a laskavě a silně stiskl její ruku, zatímco jeho obličej změkl. "Je to tvrdá práce pro osiřelou dívku, která strávila půl svého ži-vota ve škole. Jste statečná, Holly Rippleová. Nechť tyto va-še dvacáté narozeniny vám otevřou dokořán oči k násil-nostem tohoto kraje! Poslechněte Britta. Nařiďte mu, aby nám dal dostatečnou volnost."
Holly byla tak silně dojata stiskem jeho ruky, že stěží chápala souvislost jeho slov. Přikývla na znamení díků. Potom obrátila pozornost k svému talíři a donutila se přemýšlet o své řeči a tím se postupně zbavila pobuřujících myšlenek, že pouhý dotek ruky Fraynea ji mohl úplně zbavit síly.
Jak se zdálo, kovbojové se s největší pravděpodobností před touto večeří postili, a nebylo-li tomu tak, měli zázrač-nou chuť k jídlu. Holly nemohla popřít, co viděla na vlastní oči. Mason byl malý človíček, ale spořádal takové množství jídla, že se Holly obávala, aby si neublížil.
Mluvilo se obdivuhodně málo. Kovbojové toho zpravidla moc nenamluvili, když se jedlo, dokonce ani ne ve vlastním domě. Konečně ale i Mason skončil své gurmánské hody. Bylo nalito víno a každá hubená tvář a ostré oko se obrátilo k Holly.
Holly povstala a byla si jista sama sebou. Zvenku sem doléhal nepřerušovaný zvuk hlasů a hudby a na verandě a v patiu bylo stále slyšet kroky. Hrubý smích nějakého muže se mísil se španělskou milostnou písní. Holly si dala načas a podívala se každému, kdo seděl kolem jejího stolu, přímo do očí. A když se podívala do pronikavých očí Frayneových, zdálo se jí, že jí prolétlo něco silného a sladkého, paprsek povzbuzení k tomu nejlepšímu, co v ní bylo.
"Pánové, moji kovbojové: V každém případě bych k vám promluvila dnes večer, tak jak jsem to učinila již dvakrát

předtím, jako to činil můj otec po všechna ta léta, co za-městnával jezdce. Účelem mé dnešní řeči je však něco daleko důležitějšího než opakování pohostinnosti Rippleů. Chci zavést změnu ve způsobu vedení ranče dona Carlose, a proto se na vás obracím s výzvou. Chci vám jasně říct, že zde hrozí nebezpečí ztráty, velké nebezpečí úplného zničení, na které mne Britt upozornil a které jasně vidím. Obzvlášť musím zdůraznit nádhernou úlohu, kterou nevě-domky hrajete při budování západu, a chci vám také říct, jakou báječnou službu vykonáváte pro posledního z rodu Rippleů.
Přes to, co mi říká Britt, znám kovboje. Narodila jsem se mezi nimi, vrátila jsem se ze školy s Očima bystřejšíma, abych je mohla prohlédnout s rozumem ostřejším, abych mohla porozumět jejich podivnému, tvrdému, samotářské-mu a násilnému životu, se srdcem, které velkodušně od-pouští, s myslí snášenlivou á duší soucitnou. Můj otec říkal kovbojům "rabijáti sedla". To bylo šťastně volené jméno, poněvadž kovbojové jsou vše, co rabiját vyjadřuje - jsou divocí, hrubí, neohrožení, často zabiječi, mnozí z nich jsou bezcenní pro vše ostatní mimo jízdu, cejchování dobytka a krocení koní, zůstávají však věrni duchu, který z nich uči-nil to, co jsou. Západ potřeboval kovboje. Říše dobytkář-ská, která se nyní právě rodí, by nikdy nebyla stvořena bez tvrdě jezdících, mnoho pijících a dobře střílejících kovbojů. Můj otec nikdy nedošel dost daleko ve svém projevu, to je dnes mým radostným údělem.
Dovolte mi však, abych se nejdříve poohlédla trochu do minulosti tohoto krásného západu, do dějin těchto širých krajů. Znáte sice romantičnost tohoto kraje, nemyslíte však na historii. Znáte jeho krutost, nevšímáte si však jeho poslání. A proto je dnes večer mým hlavním úkolem seznámit vás s jeho minulostí a jeho budoucností, s jeho a vaší vlastní velikostí.
Stará cesta, která se vine přes můj ranč tam dole, je pro vás půl míle široký kolejemi zbrázděný pruh země. Tato cesta je tak špatná, že raději jedete vedle ní. Je tak vyprahlá a bez vody a odpuzující, že nenávidíte jezdit po ní. Nuže, moji přátelé, tato Stará cesta spojuje tři civilizace s tímto di-vokým a primitivním krajem. Je to hlavní tepna západu. Po ní se probíjeli krví v potu tváře muži po tři sta let.
Touha bílého muže po zlatě, výdělku, moci, dobrodružství, to vše vysvětluje vznik Staré cesty. Byli to Španělé, kteří první vkročili na pláně Ameriky - byli to neohrožení dobyvatelé. Alvar Nuñez de Vaca. Vám, kovbojové, jestliže umíte španělsky, by se mělo toto jméno líbit, poněvadž Nuñez de Vaca znamená hlava krávy. Mohla bych skoro s určitostí říct, že támhle Mason bude některému z vás od dnešního dne říkat Nuñez de Vaca. V roce 1528 vyrazil de Vaca z Floridy s mnoha muži. Nedošli však ještě tuze daleko, když z jeho tlupy zbyli jen tři. Byli ztraceni po osm let, dokud zase nepotkali lidi vlastního plemene na hra-nicích Mexika, byli to první bílí muži na světě, kteří viděli to, co nazvali "hrbatou krávou" - nic jiného než morová rána dneška, americký bizon - buffalo. Dovedete si představit tyto otrhané, trpící Španěly, kteří putovali krajem, když náhle narazili na velkého chlupatého bizona? Pánové, byl to jistě vzrušující okamžik.
Španěl Mendoza, guvernér Mexika, povzbuzován vypravováním o báchorečném zlatě, vyslal muže, aby potvrdili to, co říkal de Vaca. Nalezli některý vesnice na Rio Grande a zvětšili je na El Dorado Španělů. Byl vyslán Coronado se třemi sty Španělů vesměs vysokého rodu a s osmi sty Indiánů. Byla to velká výprava již předem zasvěcená zkáze. Jeli na koních a šli pěšky, hladověli a umírali žízní, bojovali proti divochům. Coronado byl prvním, kdo spatřil Velký kaňon Colorada. On to byl, který zanechal na amerických prériích první koně, kteří se pak rozmnožili v bezpočetná stáda.
Pak přišli španělští řeholníci, báječní kněží, kteří vstou-pili do kraje ne za zlatem nebo výdělkem, nýbrž aby rozsé-vali své náboženství mezi divochy. V roce 1591 dorazil de Sototak daleko k severu, až našel vesnici Zuni. V roce 1598 opustilo Mexiko 400 Španělů, vedených Onatem s mnoha vozy a s několika tisíci kusů dobytka. Onate, založil naši Santa Fé v roce 1609. Pak započaly první dny Staré cesty. Španělé si nepřáli nic jiného, než aby byli necháni na pokoji. Museli však mít trh, kde by mohli kupovat a prodá-vat. V roce 1690 francouzští Kanaďané, lovci kožešin, počali se trousit do Nového Mexika. S trapery postupujícími na zá-pad se soumary, kteří nesli náklad kořalky, ručnic, skleněných perliček, pestrobarevných látek, aby je mohli vyměňovat s Indiány, stala se naše Stará cesta známá celému světu. Obchod kožešinami se vzmáhal a šířil. Traperové žili v přátelském poměru s Indiány. Nebylo válek. Američané se počali mísit s Francouzi. Údobí velkého obchodu s kožeši-nami protrvalo skoro sto let... Přátelé milí, trapeři budou dnes večer na mé slavnosti. Požádejte některého z těch starých bělovlasých mužů, aby nám vypravoval, co to bylo za výnosný obchod vyměňovat kožešiny, když jej začal jako mladý hoch. To musel být nádherný volný život. Byla jsem vždy nesmírně vzrušená, když jsem jako dítě seděla vedle Kita Carsona a poslouchala jeho vypravování. A přece Carson věděl o nádherných počátcích tohoto údobí pouze z vypravování starých traperů, kteří toto údobí sami prožili. Když Carson utekl z domova na západ jako hoch, černaly se prérie milióny bizonů a mnoha tisíci divokých koní.
Po lovcích kožešin přišli devětačtyřicátníci, kteří hledali zlato a valili se přes velké prérie v proudech za poklady do Kalifornie. Oni to byli, kteří kromě naší bezhlavé vlády vyvolali nepřátelství Paníů, Jutu, Komančů, Arapačů, Apačů a všech západních indiánských kmenů. A skalpy mnohých bílých mužů se sušily na slunci na vigvamech Indiánů.
Pak přišli závozníci a doba karavan. Karavany vozů! Bílou plachtovinou kryté koráby prérie! Vozily zásoby do pevností a do Taosy, do Las Vegas. Ale hlavním cílem byla Santa Fé.
Většina z vás, kteří jste zde dnes večer, viděla Buffa Belmeta, vůdce karavan, který jezdí z Las Animas ke konci postupující železnice. Zamyslete se, moji kovbojové, nad touto ocelovou cestou! Za to jste zodpovědní vy! Nikdy by nebyla bývala postavena železnice Santa Fé, kdyby nebylo dobytka. Ocelové koule postupují. Příštího jary dosáhnou Ratonu. Za několik málo let budou v Santa Fé. To ovšem bude konec Staré cesty.
Buff Belmet mi vypravoval příhody celého svého života. Byl přímo báječný. V roce 1855, když mu bylo jedenáct let, opustil pevnost Independence v karavaně vozů se svým otcem a matkou. Dřív, než urazili půl cesty do Dodge, ztratil matku a sám řídil jeden z těch velkých korábů prérie. Romantičnost a dobrodružství karavan udělaly z Belmeta skauta. Jeho otec byl zabit právě tak jako jeho staří přátelé a druhové. Byl nesčíslněkrát zraněn, jeho život byl však chráněn jako kouzlem. Jeho dětská láska byla pro něho ztracena po léta a to živilo jeho nenávist k rudochům. Buff však našel svou lásku z dětství před několika léty v roce 1869, v tom roce, kdy zemřel Carson - našel ji stále ještě mladou, krásnou

a věrnou.
Za závozníky s jejich dlouhými karavanami přišli průkop-níci a osadníci. Konec občanské války rozlil celé hordy zničených jižanů, rebelů, vyvrhelů z východu, uprchlíků, tuláků, zločinců, dobrodruhů - a nadešla doba desperátů. Pak, moji kovbojové - přišla doba velkých stád dobytka! Všichni znáte její události. Honáci na stezkách z Texasu se svým bezpříkladným heroismem, který učinil z rodného státu mého otce velkou říši. Na statisíce dobytka od Rio Grande - jedno stádo za druhým - deset mil denně přes travnaté prérie, přes kamenitý a písčitý kraj, přes texaské řeky často rozvodněné, v bojích s Indiány, zloději dobytka, suchem a vedrem, v boji s lednovými sněhovými vánicemi, bouřkami, dál a dál až do Dodge a Abilenu! Oh, moji přátelé, pochopte pravdu těch dnů ve svých srdcích. Byly to velké doby. Britt byl takovým honákem na stezce. Frayne jezdil na Chisholmově cestě. Oni vám řeknou lépe o těchto dobách, než bych mohla já.
Tento rok našeho Pána 1874 máme více než milión kusů dobytka, pasoucího se od Cimmarronu k Pecosu. Není tu zákon! Zloději dobytka kradou každý den a přichází jich stále více. Celé tlupy kovbojů zrazují své velitele. Jsou spolčeni s rustlery. Mnoho z nich nechalo práce a vrhli se na výnosné krádeže. Nakupovači dobytka z východu čekají na kovboje u železnice - a nekladou žádné otázky. Na vlád-ních stanicích jsou nepoctiví úředníci, Kupují dobytek pro Indiány v rezervacích. Platí pět až deset dolarů za kus -a nekladou otázky. Kolik myslíte, že jim vláda platí kus dobytka? Tak se uvádí údobí rustlera. Prospívá ve všech krajích a bude volnější, drzejší, krvavější, bohatší - a proto v kraji Nového Mexika vydrží dlouho.
To je Brittovo proroctví. Bylo to také proroctví mého otce a je nyní i mé.
Abych došla ke konci, milí kovbojové. Takový je dnes stav věcí podél Staré cesty. Aby mohl čelit těmto okolnos-tem, sebral Britt nejdivočejší partu, jakou na západě mohl nalézt. Přicházíte skoro ze všech míst mimo místa dále na západ. Pochybuji o tom, že by byl mezi vámi jeden, který by si nemohl vyříznout vroubek na svém revolveru." Nepřála bych si ani vědět vše, čím jste vinni. Někteří z nás jsou -nebo si myslí, že jsou - miláčky žen! - Nikdo mi to nemusí říkat. City, které k vám ke všem chovám, nemohou být lehce stanoveny. Svým způsobem miluji každého z vás. Můj dědeček vystavěl tento můj domov. Měl sto honáků na této haciendě. Můj otec miloval své "trhany šedla". Za onoho času byl jednou jeden dobrý král. Shromáždil kolem sebe tlupu velkých bojovníků a dával jim šlechetné úkoly - napravovat lidská příkoří ve svém panství, vyhánět nebo zabíjet loupežné rytíře, kteří utlačovali slabé, Jsem dost odvážná a modlím se, aby moje parta bojovníků si za-sloužila jméno, které pro ně mám - rytíři z pastvin. Zapřísahám vás - nemyslete si, že to žádám pro sebe, žádám to také pro ostatní rančery v tomto krásném a di-vokém údolí, pro chudé usedlíky a jejich děti, pro naše sousedy Mexičany. Ale hlavně pro západ - náš západ -a poněvadž je to pro vás něco velkolepého.
Od tohoto večera budete volní jako vlci tam venku. Nikdo vás nebude omezovat. Můžete pít, hrát, zápasit, zabíjet - bude-li to třeba. Váš plat bude zdvojnásoben. A ti z vás, kteří budou naživu se mnou, až tato válka se zloději dobytka skončí, dostanou podíl v mém podniku nebo jim poskytnu pomoc, aby mohli začít pro sebe. Jediné, co od vás žádám, oč vás prosím: nevybočujte a nezneužívejte nerozumně své volnosti. Pokuste se spatřovat svou důleži-tost v tomto rozsáhlém rozmachu bez hranic směrem k zá-padu. Ranč dona Carlose je jenom malý kousek v tomto kraji. Pokuste se být hrdí na své místo. Pokuste se brát věc vážně. Oh, dobře vím, že tím, čím jste právě nyní, jste proto, že život v pohraničí je takový. Možná, že jste byli zlí, nikdo vám však za to nemůže dávat vinu. Nemohli jste být dobří, krotcí a jemní - vším tím, co mají ženy u mužů rády -a učinit tento kraj obyvatelným. Menší pěstitelé dobytka si z vás vezmou příklad... A proto se odvažuji věřit, že si za-sloužíte jméno, které jsem vám dala..."
Holly selhal hlas na samém konci. Usedla za naprostého ticha. K jejím největšímu úžasu zůstali kovbojové sedět jako kamenné sochy. Pak vyskočil Keen s pokřikem, který se odrážel od stropu, a ostatní ho následovali. Za několik okamžiků zavládl strašlivý zmatek.
Když rámus ustal, vstal Britt a zaklepal lehce na stůl. Okamžitě se veškeré napjaté tváře obrátily k němu.
"Slečno Holly a pánové," započal suchou, protahovanou mluvou, která předpovídala jakýsi nepřátelský motiv nebo slovo, a upřel ke svým lidem své jasné oči. "Mezi námi dnes večer sedí hoch, který je třídou sám pro sebe. V partě, ve které jsou sdruženi mnozí nebezpeční lidé a ve které není ani jediný, který by nebyl velkým jezdcem, dobrým honákem a střelcem, vyniká tento hoch nápadně nejen pro tyto vlastnosti, nýbrž pro mnohé jiné, mezi kterými je i dar dobré vyřídilky. Víme o něm, že dovede umluvit kovboje, takže ohluchnou a oněmějí. Vím o jednom případě doma v Texasu, kdy umluvil šerifa, aby ho nezatkl... A ten pán dovede jistě mluvit... Jen milý Bůh ví o zmatku mezi děvčaty, na které spustil tento chlapec svůj stříbrný jazyk...
Inu, jsem nucen představit vám tento vzor mezi jezdci na ranči, připravit vás na řeč, jaká nebyla dosud nikdy proslovena a nikdy nebude... Přátelé - Keen Brazos!"
Okolo stolu se rozlehl krátký, ostrý pokřik. Hollyin vysoký hlas, plný radosti vynikal had ostatní.
Každý jiný z přítomných mimo Holly samou byl přesvědčen, že Britt vyzve Fraynea, aby odpověděl na její řeč. Nebylo sporu o tom, že Keen sám byl velmi překvapen, jako žádný jiný kovboj, který se dostal neodvratně anebo jinak do velmi obtížné situace. Bylo zřejmé, že ještě nikdy v životě nebyl vyzván, aby promluvil. Byl to pro něho větší otřes, než kdyby byl někdo střelil zezadu do jeho dlouhé, vyhublé postavy.
"Můj Bože!" zašeptal a jeho tvář vypadala zřejmě ustrašeně, když upřel oči, které prozrazovaly úplnou agónii, na Holly. "Kap přece nemůže myslet mne!"
"Jistěže ano, Keene..." odpověděla Holly a usmívala se na něho vlídně.
"Ale ne - to přece nejde!" vzdychl si kovboj a obrátil se ke svému věrnému příteli. Dříve však, než ho mohl Mason zra-dit, což neklamně prozrazoval ďábelský úšklebek v jeho tváři, začali pokřikovat ostatní kovbojové velmi originální přezdívky, které oba tyto druhy výstižné charakterizovaly.
"Keene - kdo o tom jakživ slyšel, že byste se bál mluvit?"
"Kovboji, vy jste přece řečníkem celé tlupy! Všichni oče-káváme, že přetrumfnete úplně Washingtonovu řeč v

Gettysburgu."
"Vyskočte na svého Pegasa, parde a chvátejte."
"Keene, vy potřebujete jenom jednat jako obyčejně a promluvíte skvělou řeč."
"Keene, uděláte dobře, když se rozmluvíte tady, poně-vadž je zde dnes večer Conchita a tato černooká mladá dáma po vás velmi vážně pase."
Tato poslední poznámka, kterou pronesl Skřivan, do-razila Keena, jehož vzezření se změnilo náhle zase ve výraz nevinného kovboje, na kterého byl jeho druhy ušit ďábelský pytel. Docházelo k dalším řízným poznámkám a potom promluvil Mason, co měl na srdci.
"Parde, čest této tlupy je v sázce. Kdo by kdy si jen mohl pomyslit, že Keen ztratil nadobro vtip a dar výřečnosti... Inu, neumíte-li řečnit, zapívejte naši známou píseň Širá prérie!"
Keen si ve svém zoufalství těžce povzdychl a obrátil se zase k Holly.
"Je to jistě velmi poťouchlý uskok," řekl drsně. "Prosím vás, Holly, řekněte mu upřímně, že jste to s nimi nenastrojila."
"Ne, Keene," odpověděla vážně. "Jsem naprosto nevinná. Nyní jsem však strašlivě rozčilená. Ukažte jim Keene, jaký jste řečník."
"Ať od dnešního dne sám Bůh pomáhá této tlupě," odpověděl Keen.
Kapitola VII.
KEEN BRAZOS POVSTAL a napřímil svou dlouhou postavu. Možná, že měl pocit, jako by měl kolem krku provaz, přehozený přes jeden z hrubě tesaných trámů ve stropě, a že si představoval, jak ho právě smějící kamarádi vytahují z úzkosti do vzduchu. Vstával ták těžce, že se mohlo zdát, že je ke své židli přilepený.
Poklonil se hluboce Holly a pak s trhnutím ostatním.
"Naše vážená paní," začal chraplavým šepotem "a vy chlapi... Vy všichni se mnou... Já sám s vámi... Tato vý-značná událost na počet smečky štváčů... Vy - my... Nebo můj..."
Když se Keen pokoušel beznadějně nalézt další slova, ozval se náhle pod stolem silný praskavý náraz. Nikdo ne-musel Holly vysvětlovat, že Mason kopl Keena do holeně. Skorem se dusila, když se pokoušela zachovat svou důstojnost.
Keen zhluboka vydechl.
Jeho výraz bázně a neštěstí se změnil ve výraz skutečné bolesti.
"Ou!" vykřikl.
"Pro živého Boha, parde, vzpamatujte se přece, vybuchl Mason vášnivě ve své přátelské oddanosti. Jeho láska a pýcha, kterou vkládal v Keena, překonala dokonce i kovbojovu vášeň a smysl pro švandu. Jeho naléhavá a dotěrná žádost působila neuvěřitelnou silou na Keena.
"Ouvej!" vzdychl si Keen, "zrovna jste si musel vybrat mou zraněnou nohu." Pak se postavil zpříma, díval se všem přímo do tváří a byl jako vyměněn. Holly se zmocnilo hluboké a jasné vzrušení v jistotě, že se konečně Keen našel.
"Švanda je švanda, hoši, a vy jste jí měli dost na můj účet. Rozumím však, že slečna Holly uspořádala tuto večeři za účelem něčeho důležitějšího, než bychom se bavili. Muselo ji to stát velmi mnoho studia sestavit takovou řeč o všech těch Španělech a o všem tom ostatním, co násle-dovalo... Pro mne bude mít Stará cesta jiný význam. Pro mne bude práce v tomto dobytkářském kraji daleko větší. A poněvadž patřím k partě Holly Rippleové, bude to pro mne práce, která mne přiblíží k věčnosti daleko víc, než jsem kdy byl.
Kamarádi, moje celá rodina pochází z Texasu a je to staré, poctivé plémě. Nikdy jsem se toho ve škole moc ne-naučil - sami víte, jak je pro mne obtížné, když se mám podepsat - a utekl jsem z domova, poněvadž jsem prostě za mnoho nestál. Dělal jsem vše, co může dělat kovboj, mimo to, že jsem se nenechal zabít. Nechť je však Bůh mým svědkem, nikdy od té chvíle, co jsem utekl z domova, až do této minuty jsem si nikdy nevzpomněl, že by kovboj měl mít také úctu ke svému poslání. Tak se mi zdá, že to se z mé tvrdé hlavy jaksi vykouřilo. Ta pravá a nutná příčina, proč naše paní se na nás dnes obrátila, tak sladce a tak vážně. Hluboce mne to dojalo, hoši. Nebesa vědí, že jsme nevě-domá skupina mužů, s výjimkou Fraynea a možná Skřivana, kteří někdy prozrazují trochu lidské inteligence. Dnes jsme se dozvěděli - a je to obzvlášť důležité, že právě od Holly Rippleové, dcery velkého dona Valverdea, že to, co jsme, jsme proto, že nás tím učinil zdejší kraj a že jsme těmi, které potřebuje.
A proto, kovbojové, zde vykládá Keen Brazos své karty na stůl tak, jako dosud nikdy neučinil v žádné hře. Moji přátelé z dob texaského Pan Handlu jsou mrtvi. Od té doby jsem neměl žádného s výjimkou zde vedle mne sedícího Masona. Vy všichni víte, proč jsme se stali přáteli s Reenem Fraynem... Inu, zde vás všechny přijímám za své druhy. Když Texasan uzavře přátelství s černochem, stalo se něco velkého. Máme všichni společný spravedlivý cíl. Ještě nikdy jsem nebyl v partě, která by nebyla měla mezi sebou rozvratníka nebo zloděje dobytka a podlého střelce, kterého by nebyla stále svrběla ruka, aby vás vyzkoušel.
Měl-li jsem některé z těchto vlastností, po dnešním večeru již nikdy je nebudu mít. Vy všichni znáte své vnitřní myšlenky a pocity. Vy jistě poznáváte nádhernou nabídku, kterou vám činí slečna Holly. A žádný z vás není takový nevědomec, aby nerozpoznal cenu kovboje pro západ. Jestliže však některý z vás by snad zradil naši paní á uvalil hanbu na její partu - musí tasit revolvery proti mně a proti Masonovi zde a jistě i proti Rennu Frayneovi."
Za hlučného dupotu a ohlušujícího potlesku usedl Keen bledý a vážný. Když pokřik ustal, naklonila se k němu Holly.
"Oh, Keene," zašeptala vzrušeně. "Věděla jsem, že ne-zklamete. Mluvil jste nádherně." Náhle si Holly uvědomila, že se Frayne dotkl její ruky. Rychle se k němu obrátila.
"Mohu také já promluvit?" zeptal se s nepatrným úsměvem.
"Strašně by mne to těšilo..."
"Slečno Rippleové, naše laskavá a milá hostitelko, naše paní, jak Keen správně řekl, jménem nás všech vám děkuji za vaši pohostinnost a zejména za vašeho nádherného a štědrého ducha. Budu mluvit jako muž k muži. K vám, Britte, k vám, Jacksone, k vám, Čery, ke každému z vás a ke každému jednotlivě, vy otrlí kovbojové! Jestliže řeknu něco, co vás

bude tlačit jako vaše bota, usmívejte se a prohlaste, že se vám to líbí.
Pocházím z východu. Jsem zde v pohraničí již čtrnáct let. Když jsem sem přišel, bylo mi dvacet. Mnohé haneb-nosti byly spojovány s jménem Renn Frayne. Ale ta haneb-nost, která ze mne učinila člověka skrývajícího se před zákonem, byla falešná. Jako hoch a. mladý muž jsem nenáviděl města. Mnoho lidí pohromadě a práci. Toužil jsem po dobrodružství. Západ mne volal. Dorazil jsem do pevnosti Indenpedence v roce 1860. Nejdříve jsem střílel bizony a pak postupně jsem dělal to a zase něco jiného. Zastřelil jsem falešného hráče na parníku na Mississippi a to byl začátek mé životní dráhy, pro kterou jsou bohužel někteří muži určeni. V občanské válce jsem byl nějaký čas vojákem. Zabil jsem důstojníka na jedné armádní stanici - pro ženu - a zběhl jsem od vojska, abych se ukrýval s lovci kožešin v horách. Po válce jsem se stal kovbojem a jezdil jsem ve východních krajinách několik let, převážně v Kansasu. Přišla doba, kdy jsem nemohl zajet do Old Dodge nebo Hays City, aniž bych nebyl zastřelil Sutherlanda, velkého dobytkáře. Bylo to nejspravedlivější zabití ze všech. Byl jedním z těch dobytkářů, kteří pracovali dvěma směry. Jedním otevřeným a čestným, druhým skrytým a podvodným. Je mnoho takových dobytkářských králů, kteří jsou zároveň zloději dobytka. Dva jsou právě zde v No-vém Mexiku. Sutherland měl velmi vlivné přátele a ti se obrátili na pistolníky, na nepoctivé šerify a na hrubé kovboje, aby mne odstranili z cesty. Stal se ze mne psanec s vypsanou cenou na svou hlavu. Když poctivá skupina dobytkářů odhalila Sutherlanda a prozradila jeho podvodné obchody, zapomněli cenu vypsanou na mou hlavu zrušit. Ta cena nebyla nikdy odvolána a kdybych se vrátil zpět do Kansasu, musel bych si prostřílet cestu, abych se odtamtud dostal. To je stinná stránka toho, když je člověk znamenaný a dovede rychle tasit revolver... V poslední době jsem se potloukal s několika velmi otrlými tlupami, ze kterých Heaverova nebyla tou nejhorší... Zloději dobytka! Musím se k tomu přiznat. Avšak vy všichni víte, jak to v kraji s dobytkem vypadá. Je velmi obtížné rozlišovat přesně mezi vypalováním znamení na dobytek a kradením dobytka. Přivlastnit si dobytek kdekoli jej naleznete, bylo všeobecným zvykem. Sehnat stádo dobytka, které nebylo vaším vlastnictvím , odehnat ho z kraje, prodat ho za čtvr-tinu ceny - to jsou krádeže dobytka. Se slabou obhajobou nás všech, kteří se takto provinili, mohu pouze říct, že všeobecný zvyk a neklamná ochota dobytkářů smířit se s malými ztrátami, byly toho všeho příčinou. Kovbojovi se nedostalo spravedlivé možnosti, aby byl poctivý.
Krádeže koní jsou však jiná věc. Každý rančer se smíří se ztrátou jistého počtu dobytka, ale strašlivě se rozzuří, když ztratí koně. Mým jediným přestupkem, který musím ke své hanbě přiznat, byl obchod s Heaverem, když jsme se pokoušeli odehnat asi dva tucty plnokrevníků slečny Rippleové. Britt tenkrát to odehnání zastavil. Nikdy jsem se necítil dobře, když mne Heaver v tomto obchodě podvedl. Neřekl nám, že jdeme shánět koně, a byl jsem do toho zapleten dříve, než jsem to prohlédl. Pak jsem ho nenáviděl... Inu, byl zastřelen pro tento podvod a to byl za-čátek a konce mé kariéry zloděje koní.
Když jsem vstoupil do práce ve vaší partě, slíbil jsem slečně Rippleové, že budu čestný. Tento slib dodržím... Hoši, nevím, zda to dovedete ocenit, když vám řeknu, že v noci klidně spím, že již neslyším kroky za sebou na cestě, že vím s naprostou jistotou, že se nebudu nikdy houpat za krk na topolu.
V našem případě to nemá smysl, není to rozumné a není příčiny k tomu, abychom kradli dobytek svému zaměstna-vateli. Jsme šťastná parta. Chisumovi nejlepší jezdci ho opustili chladně - byl to Russ Slaughter a jeho tlupa. Vypadají zle a možná, že se odváží velmi daleko, jestliže jim v tom nezabráníme. Slaughter nevěděl, že dnes unikl smrti jen o vlásek. Kdyby byl donutil úlisnou řečí Lascellese, aby otevřel znovu svou zlolajnou hubu - inu, bylo by bývalo o dva méně, s kterými se snad v budoucnosti střetnete. Vy všichni víte, že Slaughter odešel od Chisuma, poněvadž viděl velké peníze v krádežích dobytka v následujících letech. Jackson říká, že Chisum je tvrdým zaměstnavatel. Platí málo a honí své lidi. K tomu ke všemu ještě je má k tomu, aby také kradli trochu dobytka. Mimo nejistoty vlast-ního života počítá Slaughter zcela správně. Jemu a jeho li-dem se povede daleko lépe, budou -li pracovat na vlastní pěst. Nebo, měl-li bych se vyjádřit přesněji, na vlastní kulovnice a revolvery! A zde právě přicházíme ke kamenu úrazu. Revolvery činí život nejistým. Revolvery v rukou Keena Braza, Masona, Čeryho a Mexa Southarda - nebo kteréhokoli jiného z Rippleova party, aniž bych snad chtěl zapomenout na našeho texaského rangera a velitele a na mou maličkost zde mluvící - revolvery v těchto rukách činí život proklatě nejistým, a to vše jasně naznačuje, že začne-li krást Slaughter se svou tlupou dobytek na tomto ranči, nevydrží příliš dlouho.
Nesmírně důležité je to, čemu říká Britt krádeže dobytka uvnitř. Budete si muset hledět každé skupiny otrlých jezdců, kteří si vyjedou do otevřeného kraje, aby kradli dobytek, -a bojovat s nimi, jakmile je spatříte. Je to však banda, která má pomoc zevnitř, a to mi dělá nejvíce starostí. Velký dobytkář, který je na oko poctivý a stará se o všecko, co se děje v kraji, zatímco je tajně spolčen s jednou nebo více ne-poctivými tlupami a s několika nepoctivými hochy ve své vlastní tlupě. To právě vždy zničilo dobytkářství v Kansasu, když byl dobytek laciný a když ho byla hojnost. Sutherland byl takovým mužem a hoši, takový druh zlodějů dobytka se vyvine také brzy zde, jestliže zde již dokonce není... Rozumíte tomu, muži? Možná, že je zde právě teď.
Inu, takový vedoucí muž s velkým majetkem, s mnoha obchody, se svým vlivem a se svými nepoctivými kovboji, to musíme očekávat a připravit se nyní na to. Na některé z vás hochů se některý z jeho důvěrníků, nebo on sám, obrátí. Budou vám učiněny velmi lákavé nabídky. Tento velkopodnikatel bude potřebovat špeha, jednoho nebo dva zvědy, dokonce i v táboře na ranči dona Carlose. Měli jsme zde již případ Dillona. Byl to proklatý blázen. Byl to zcela přijatelný kovboj, jak jsem slyšel, byl veselý, půjčil vám svůj poslední dolar, šel za vás na noční stráž, anebo se o vás staral, když jste byli nemocni.- Muži tato hloupá chyba stála Mugga Dillona život! A musím vám říct, že pokud některý z vás nelpí na životě a nemá jej rád, aby raději co nejrychleji odjel. Jinak bude ranč dona Carlose pro něho posledním místem.
To, co vás čeká na tomto ranči, bude peklo. Možná polovina z nás bude zabita. Co mne však nejvíce láká, je zákon a právo, a poněvadž odvážné děvče odmítlo zradit přání svého otce na svém ranči a své kovboje, nemůžeme je opustit. Bylo by to příliš podlé.
Pardové, dnešního dne jsme smečka osamělých vlků. Budeme jezdit krajem společně. Změníme starý zvyk kovbojů a

vždy jeden nebo dva z nás budou zabraňovat ostatním, aby moc nepili... A nyní, pánové, prosím vás, povstaňte!"
Když dozněl Frayneův jasný hlas, kovbojové vstali a stáli vzpřímení, většina z nich byla pobledlá a všichni byli velmi vážní. "Britt mne požádal, abych přednesl přípitek?" pokračoval Frayne. "Připijme Holly Rippleové a jejím rytí-řům z pastvin!"
Ještě dříve než Frayne skončil svou řeč, věděla Holly, že ho miluje. Utekla, poněvadž musela být chvíli o samotě, ji-nak by přišla o rozum. Konečně byla ve svém pokoji, zamkla se, stáhla záclony a pak přecházela rychle sem a tam v návalu prudkého vzrušení. Věděla o něm nyní, kdo je a čím je. Vystoupil otevřeně ze své uzavřenosti pro její dobro a aby ovlivnil její muže. Byl ušlechtilejší, nežli se jí zdálo. Chladný a tvrdý jako křemen!
Holly si nechtěla nic odpustit. Odhodila pochybnosti a nálady do větru. Milovala Reena Fraynea a její štěstí záviselo na tom, zda se jí podaří získat jeho lásku. Nic by na tom nyní nezáleželo, kdyby zůstal opravdu zlý. Musela se stát jeho ženou. On však nebyl zlý - ne v tom smyslu, jak se obávala. Věřila mu, milovala ho a její srdce zabolelo a zamrazilo ji, když si vzpomněla na jeho dosavadní lhostej-nost. Tento pocit však dlouho nepotrval. Zabil člověka pro ženu. Tu pocítila Holly první strašlivou bolest žárlivosti. Tehdy však Frayne musel být ještě hoch.
"Oh, co mám činit?" zašeptala zoufale. "Nemám matku, nemám přítelkyni!... Je mi dvacet... Mám zde právě velkou společnost a na starosti velký ranč!... Musím nyní vyjít ven -smát se - tančit, být Holly Rippleovou -, když jsem tak strašlivě zamilovaná, že zemřu - jestliže - jestliže on..."
Když pak šla okolo zrcadla a zahlédla v něm svůj obraz, probudil se v ní jakýsi hluboký, silný ženský instinkt. Holly si sedlá na postel. Za několik málo okamžiků byla na pohled zase klidná. Prodělala svůj zápas a byl daleko horší než osamělost. Byla jednou z Rippleů z amerického jihu a hrdost a vášeň Valvardeů jí proudila v krvi. Nikdy v sobě nemohla,ubít hrdost. Znala své nestálé nálady, svou prch-livost a svého ducha. Musí se změnit nebo strašlivě trpět pro tyto vlastnosti. Poněvadž se jí zdálo nemožné, že by mohla změnit svou povahu, přijala utrpení. Bude to její úděl.
Bude těžké získat Renna Fraynea. Přesto však, jelikož bylo v lásce vše dovoleno, použije své krásy, i kdyby se měla snížit ke způsobům Conchity Velasquezové. Všichni tito osamělí muži v pohraničí toužili po ženách. Již tohoto večera se kolem ní seskupí její kovbojové jako smečka vlků. Proč nemůže být její Renn Frayne jako ostatní? Jejímu štěstí by postačilo tak málo. Jeho ochrana, jeho přítomnost i jeho polibky. .. V ten okamžik si uvědomila, že po nich již dlouho touží. Byly to sice jen nejasné představy, když si je však uvědomila v této hodině, jak byly sladké a jak strašlivé!
"Řekl o mně, že jsem statečné děvče, které odmítlo ja-koukoliv zbabělost," říkala si Holly sama pro sebe, když vstala, vzrušená, ale naprosto odhodlaná. "Nuže dobře, Renne. To je moje vedoucí hvězda š moje kotva. Ani se vám nezdálo, že když jste tato slova řekl, získal jste pro sebe přítelkyni - milenku - ženu!"
Holly vyšla ze svého pokoje, aby vyhledala Britta a Skřivana. S jejich pomocí pozdravila své hosty..
Z jídelny a z obývacího pokoje byl odstraněn veškerý nábytek kromě lampy a dekorace na stěnách. Vše bylo připraveno k tanci. Velká skupina cizinců, Indiánů a Me-xičanů dostávala večeři v patiu. Venku na verandě a před domem stály skupiny mužů, kteří se stranili ostatních. Holly nařídila Brittovi, aby je pozval a zavedl hlavní halou do patia, kde dostanou také jídlo. Kovbojové byli všude. Společnosti mladých mexických dívek se sklopenýma očima, hezkých a ladných, ve skvělých barevných národ-ních krojích, se procházely sem a tam a čekaly, až začne hudba hrát.
Holly najala veškeré služebnictvo v údolí, a poněvadž jich bylo jen velmi málo, nebylo by to stačilo, kdyby se nebyli dostavili Mexičané se svými kytarami. Dva velké pokoje pojmou lehce asi sto tančících a široké, velkými kamennými deskami dlážděné patio a veranda rovněž tolik. Bylo přítomno sedm amerických děvčat kromě Anny a jí samotné. A snad asi dvacet pět mexických. Rovněž přišly dvě nápadně hezké indiánské dívky. Mužů bylo desetkrát více než děvčat a každý se již nesmírně těšil na tanec.
"Kolik je zde dnes večer asi lidí?" zeptala se Holly bez dechu.
"Tak pět set i s Indiány," odpověděl Britt.
"Poslouchejte, náčelníku, podíval jste se dobře před dům?" zeptal se Skřivan.
"Zajisté, ale zapomněl jsem na ně."
"Je zde nejméně dvakrát víc lidí než loni. Jak je to nád-herné," vykřikla radostně Holly. "Jen aby vše dobře dopadlo!"
"Vy jste učinila vše, co bylo ve vašich silách. Přenechte zbytek nám. Já zaujmu své stanovisko u hlavního vchodu. A někteří z hochů se budou střídat u zadních vrat. Žádný opilec nebo ozbrojený muž se nedostane dovnitř."
Výskající pokřik a rytmické dupání z jídelny přivábilo Holly s jejími společníky ke dveřím. Kovbojové byli seřazeni do půlkruhu kolem malého černocha Jacksona.
"Jacksone, co jste to u všech všudy prováděl?" zeptala se Holly s velkým zájmem.
"Slečno Rippleová..." oddychoval barevný kovboj a stíral si pot ze své lesklé tváře. "Tihle bílí chlapi - mne vypro-vokovali. Vsadili se se mnou, že když pocházím z baži-natého kraje, že neumím tančit. A tak jsem jim to musel ukázat."
"Velmi dobře. Ukažte to i mně, budu soudcovat," odpověděla Holly.
"Z toho nic nebude," vykřikl Mason, celý ulekaný. "Jackson je tanečně nejnadanější černoch, který kdy vyrostl v Texasu, všichni odvolejte okamžitě sazky."
"Nemůžete odvolat sázky, poněvadž já už jsem své peníze složil... Už se nemohu dočkat, abych začal." S hud-bou a s pravidelným plácáním a dupáním v taktu kovbojů vrhl se Jackson do prudkých pohybů. Holly si uvědomila, že ačkoliv vypadal směšně, měl pozoruhodnou schopnost tančit v taktu celým svým tělem, dokonce i koulejícíma očima. Hudba, potlesk, dupání a výkřiky kovbojů zvýšily prudkost a rychlost tance. Náhle Mason nemohl zřejmě odolat hudbě a počal tančit s černochem. Byl malé postavy a měl stejně křivé nohy jako Jackson. Bylo patrné, že chce předstihnout černocha. Nebyl však zdaleka takovým mi-strem jako jeho kamarád. Konečně rychlost a prudkost tance přivedla Masona na podlahu za tak bouřlivého křiku, že se Holly obávala, že jí spadne strop nad hlavou. Tento pokřik prohlásil ovšem Jacksona za vítěze v každém směru.

"Vyhrál jste, Jacksone," řekla Holly, jakmile mohl být její hlas slyšitelný. "Jste báječný tanečník... Masone, mohu se vás zeptat, co to bylo, co jste právě prováděl?"
"Ale, slečno Holly," namítal Mason, "já jsem stepoval."
"Dařilo se vám to velmi dobře, možná, že by s vámi chtěl Frayne závodit. Jsem ochotna sázet na vás."
Frayne se usmíval a neměl vůbec náladu soutěžit s Ma-sonem.
"Připravte si peníze, pánové," zvolal Jackson. "Přicházím vybírat sázky... Každý z vás zaplatí půl dolaru."
"Hoši, jděte si pro své tanečnice," zvolala Holly, "za deset minut začne tanec. Prosím, aby některý z vás se mnou tanec zahájil."
Keen byl v čele útoku všech chtivých kovbojů, kteří běželi k Holly. Utekla, zatímco Britt a Skřivan zatarasili svými postavami dveře. Holly byla již dávno rozhodnuta ve své mysli, koho měla v úmyslu si vybrat. Její náhlý útěk měl být žert, snad trochu koketérie, a když se rozhodný okamžik blížil, nedostávalo se jí odvahy. Pospíchala z jednoho místa na druhé, oznamovala tanec a posílala dívky a- hochy do velkých pokojů. Když se vrátila do jídelny, stálo tam již asi dvacet párů připraveno nedočkavě se zářícíma očima. Holly vklouzla do pokoje a byla opět paní svých citů a ranče dona Carlose. Našla pohledem Renna Fraynea, v páru s Conchitou Velasquezovou. Pohled na Fraynea s touto mexickou kráskou, která se jí nikdy nezdála tak svůdná, s živým odrazem krásných bílých paží a ramen k černým očím a havraním vlasům, přivedl Holly na ohromující skutečnost že zde byla sokyně. Holly šla přímo k Frayneovy.
"Renne, zahájíte tanec se mnou?" Poprvé byla jeho uzavřenost a jeho klidný postoj otřesen. Byl zřejmě užaslý, rozpačitý, začervenal se a zakoktal: "Inu - já - je mi líto... Vyzval jsem Conchitu." Holly se dívala přímo do jeho šedých očí.
"Nevěděl jste, že vás požádám já?"
"Slečno Rippleová. Já - já - mně se o tom ani nezdálo. Proč bych se měl takového něco domýšlet? - Prosím vás, odpusťte mi to." Holly se k němu obrátila zády. Keen stál po jejím boku se svým obvyklým chladným, vyzývavým úsměvem. Přispěchal jí na pomoc.
"Velitelko, čekal jsem na vás. Musím upřímně doznat, že mi nikterak nelichotí, že jsem druhý v řadě!"
Holly pokynula hudebníkům. Všichni kovbojové uměli valčík, ale Keen byl nejlepší tanečník, kterého kdy poznala. A náhlá radost z pohybu zatlačila bolest žárlivosti, kterou nemohla zvládnout.
"Milý věrný Keene," zašeptala.
"Inu, zemřel bych pro vás, nebo tomu nevěříte?"
"O tom ani v nejmenším nepochybuji. Keene, být mi však věrný, to je jiná věc."
"To mám smůlu, Holly. Vy mi nikdy nedáte ani tu nej-menší naději, že se za mne provdáte."
"Nejdříve bych vás musela milovat... A nedržte mne tak těsně. Když už mne musíte k sobě tisknout, počkejte, až bude místnost plná tančících."
"Podívejte se na Fraynea," zašeptal Brazos vesele. Řekl mi, že netančil deset let. Také podle toho vypadá. Ale jak se zdá, Conchita toho nedbá. Je do něho zcela zahleděná... Podívejte se, Holly."
"Děkuji, nestojím o to," odpověděla Holly zasněně. "Jsem velmi šťastná... Tiskne k sobě Renn Conchitu?"
"Inu, netiskne-li ji on, tiskne ho ona... Holly, to mexické děvče chce Renna ulovit."
"Vskutku. Jeto obvyklý způsob postupu pro Conchitu?"
"Ne. Ale Renn se tak trochu stydí děvčat. Je skrz na skrz slušný, Holly."
"To jsem ráda, že to slyším," poznamenala Holly.
"Conchita si brzy otočí Renna kolem malíčku."
"Žárlíte, Keene?"
"Au, Holly, vy mne dopalujete. Docela nic mi na ní nezáleží. Záleží mi však velmi na Rennovi."
"Keene, vy se stáváte pozoruhodně rytířský v poslední době. - Co chcete, abych podnikla."
"Inu, měla byste to nějak Rennovi naznačit."
"To je nemožné, můj kovboji."
"Pak ho ale jistě získá."
"A vy ji ztratíte!"
'Tak. To byl ale krátký tanec. Byl však krásný, Holly. A vy jste svými řečmi způsobila, že jsem zapomněl, abych vás k sobě přitiskl... Myslíte, že byste mi mohla dát ještě jednu příležitost?"
"Dnes večer už to asi nepůjde, Keene."
"Inu, dobře! - Můj Bože, Holly, vy jste ale dnes večer krásná. Stoupla jste mi úplně do hlavy. Ten mladík Frayne je do vás tak zamilovaný, že nemůže být vůbec přirozený."
"Keene!" řekla zajíkavě.
"Nedívejte se na mne tak vyjeveně. Jste celá v ohni... Au, odpusťte mi, Holly... Prohlédl jsem Renna. Jde-li o vás, strašně klame. Svůj chladný, nepozorný, vyhýbavý postoj předstírá proto, poněvadž se bojí, že byste poznala, že vás miluje víc, než my všichni ostatní... A teď, vážená dámo, hrajte, jak nejlépe umíte."
"To je nehorázný nesmysl!"
V očích Keen bylo něco teplého a veselého. Přepustil Holly jednomu ze svých druhů a Holly neměla v té chvíli ani potuchy, kdo to byl. Holly se při tanci točila hlava, a proto položila svou tvář na rameno svého tanečníka, kterým byl náhodou kovboj, jehož znala ze všech nejméně. Holly se ještě zcela nevzpamatovala. Keen byl sice čertem posedlý, nemohl však říct Holly to, co jí řekl, aniž by tomu věřil. Rozhodně uhádl její tajemství. Byl v upřímnosti velkodušný a štědrý, právě tak jako ve svých jiných vlastnostech. Hleděl napravit nelásku, kterou zcela,neoprávněně Frayneovi pro-jevoval. Byl však již na špatné stopě. Frayne ji nemiloval. Dosud ji ještě neměl rád. Holly potlačovala vzrušení svého vzpurného srdce vlastním přesvědčením.

Tanec pokračoval. Holly plnila svědomitě svou povinnost ke svým kovbojům a tančila s každým z nich, jak přicházeli. Dvakrát měl Frayne příležitost, nevyužil jí však. Jednou zachytila jeho pohled, když si myslel, že ho nikdo nepo-zoruje, a světlo v jeho očích bylo něčím, čemu nechtěla věřit! . Místnosti byly přeplněny kovboji, rančery a cizinci. Konečně k ní přistoupil Sewall McCoy. Byl to velký, hranatý dobytkář, málo přes čtyřicet let, vzhledný, s hřmotným vystupováním. Měl výrazné rysy, tvrdý pohled a tenké rty. Holly ho neměla ráda, poněvadž jí však Britt navrhl, aby s ním promluvila a něco se od něho dozvěděla, byla ochotna s ním tančit.
Na tak těžkého muže tančil dobře. Holly dovedla lstí obejít tyto venkovany a udržovala McCoye v patřičných mezích, aby ji nerozmačkal. Byl to člověk s určitým vzděláním, měl značný majetek a vliv. Již dvakrát požádal Holly o ruku." Zvykla si přijímat nabídnutí k sňatku bez předběžného ucházení. Byl to způsob západu. Nebyl čas na námluvy. Velké vzdálenosti znemožňovaly všeobecný společenský život. Jednou za rok se lidé v kraji sešli a tím byl společenský program vyčerpán.
"Slečno Holly, přál Jsem si velmi toužebně, abych s vámi mohl promluvit," začal McCoy.
"Tak? O čempak?"
"Inu, o různých věcech. Jsou vesměs důležité, všechny spolu souvisí. Vzpomínáte si snad na malou nabídku, kterou jsem vám učinil loňského roku?"
"Nabídku? Obávám se, že jsem na to zapomněla."
"Lichotíte mi. Požádal jsem vás o ruku."
"Oh, to! Prosím Vás, odpusťte mi pane McCoyi. Myslela jsem, že již je to dávno pryč."
"O tom nepochybuji. Činím však svou nabídku znovu. Potřetí a naposled. Říká se přece do třetice všeho dobrého i zlého. Co o tom soudíte, Holly?"
"Moje odpověď je stejná. Děkuji vám za čest, kterou mi prokazujete - musím vám však říct ne."
"Proč?" zeptal se poněkud drze.
"Hlavní příčinou, proč žena odmítá muže, je to, že ho nemiluje."
"Holly, jsou příčiny, pro které by bylo dobře přehlédnout to."
"Opravdu? A jaképak jsou to příčiny?"
Tento kraj se mění. Pasete zde třicet tisíc kusů dobytka...
"Padesát tisíc, pane McCoyi," opravila jej Holly. A právě v tomto okamžiku její ženský instinkt zařadil tohoto dobytkáře do téže třídy jako Sutherlanda.
Tak vysoký počet? Musím vám prozradit, že Britt nebyl nikdy dobrý počtář a nedovedl třídit dobytek. Na tom však nezáleží. Tento kraj bude mít zanedlouho náramnou a tvr-dou práci se zloději dobytka. Vaše parta má špatné jméno. Frayne je psanec - notorický pistolník. Britt si ho vybral z bandy..."
"Zase se mýlíte, pane McCoyi. Já jsem ho vybrala."
"Vy jste ho vybrala? To se divím... Až se rozmohou krádeže dobytka v nebývalé míře, bude v podezření Frayne a ještě další muži vaší tlupy pochybné pověsti. Jsem váš nejbližší soused. Náš dobytek se pase společně. Přinejmenším většina z mých deseti tisíce kusů..."
"Pane McCoyi, máte o něco méně než pět tisíc kusů dobytka, který má vypálené vaše znamení."
"Velmi značný počet mého dobytka nebyl ještě značkován," dodal rychle. "Měl jsem málo jezdců. Nyní však mám nejlepší partu v celém tomto kraji. Kdybyste se se spojila, byli bychom silní proti jakékoliv sestavě zlodějů dobytka. A moje parta by dala vaší dobré jméno. Ovládli bychom celý kraj. Ten Chisumův houf - ten nemá žádný opěrný bod. Slaughter má něco za lubem. Učinil mi návrh, o kterém nebudu uvažovat, dokud nedostanu vaši odpověď."
"Vy mi vyhrožujete," odpověděla Holly a přestala naráz tančit; stalo se to právě před přístěnkem, kde mluvil Britt a Frayne s Doanem.
"Vůbec ne," namítal McCoy, přistižen a v rozpacích. "Mluvím pouze rozumně... Co mi odpovíte?"
"Nikoliv."
"Budete toho litovat!"
"Nikdy," odpověděla Holly hlasem, který dolehl až k jejím lidem. "Pane McCoyi, budu stát vždy za svou tlupou se špatnou pověstí, jak vy jí říkáte. Jen se spojte s Russem Slaughterem, jak jste mi hrozil. Má to podezřelý spád -právě tak podezřelý jako vaše narážka, že někteří z mých lidí jsou nepočestní... Pane McCoyi, odmítám vaše očerňování mých lidí. Nutíte mne, abych poprvé porušila zákon mého otce o pohostinnosti. Proto, opusťte můj dům!"
Ohromen, s tváří šedě zbarvenou, podíval se McCoy na Holly a vykročil kolem tanečníků jako postrkovaný býk.
Hudba ustala. Holly se pohnula a obrátila se k Brittovi. Byla napohled úplně klidná, uvnitř to v ní však vřelo. Podala Brittovi ruku, dívala se však do Frayneovi neproniknutelné tváře.
"Dobrotivé nebe, Holly!" zvolal Britt. "Slyšeli jsem vás. Co vás to jen posedlo, abyste to McCoyovi vrazila tímto způ-sobem?"
"Zuřivost."
To jistě, To nám nemusíte ani říkat."
"Mohu mluvit před panem Doanem?"
"Jistě. Doane je můj přítel, právě tak jako byl přítelem vašeho otce."
"Renne - McCoy vás urazil" řekla Holly s vášní, která ji oloupila o veškerou rozvahu. Frayne neodpověděl. "Pokoušel se posílit svou žádost o moji ruku tím, že tvrdil, že vy a jiní z mých lidí jste nepoctiví. Narážel na velké tajné spojení zlodějů dobytka, z jejichž skutků by byla moje tlupa viněna. Řekl, že kdyby se moje parta spojila s jeho, dostalo by se té mé patřičné vážnosti."
"Co jste to mluvili o Russu Slaughterovi?" zeptal se Britt ostře.
"McCoy řekl, že bude uvažovat o společenství se Slaughterem, jestliže odmítnu jeho nabídku."

"Oh, ztratila jsem rozvahu," zvolala Holly a počala chápat cosi vážného.
"Sám bych nemohl lépe odpovědět McCoyovi a ani Frayne by zde nemohl učinit, pokud by netasil revolver... Renne, řekněte také něco. Holly je celá vzrušená."
"Slečno Rippleová, nemohla jste jednat za daných okol-ností lépe," odpověděl Frayne s úctou a obdivem. "Řekněte nám však, jak se vám podařilo, že se ten mlčenlivý dobytkář prozradil?"
"Ani sama nevím, neudělala jsem nic... Nechtě mne chvíli přemýšlet. Byla z něho cítit kořalka. Pokoušel se tisknout mne k sobě při tanci. Hned na počátku mi učinil svou nabídku. Byl velmi rozčilen."
Teď je to naprosto jasné," prohlásil Britt se starostlivým úsměvem. "Doane, nechtě si tu celou věc pro sebe. Přemýšlejte však o tom usilovně a pozorujte velmi bedlivě vše, co se bude dít na vaší straně... Holly, nechám vás zde s Reenem."
Frayne se na ni pronikavě díval.
"Jaký otec, taková dcera. Kdybych ho byl jen poznal -mohl jsem pro něho pracovat už před léty... Slečno Holly, lze snadno porozumět tomu, proč jste tím, čím jste."
Jeho lichocení bylo neosobní, ale každá chvála tohoto muže s jemnou narážkou na jejího otce, kterého zbožňo-vala, by se byla v té chvíli Holly hluboce dotkla. Zasněný, svůdný španělský valčík náhle zazněl z kytar hudebníků. Holly vyvedla Fraynea zpod přístěnku.
"To je náš tanec", řekla a vzala ho k tanci. Nemohl vidět její tvář, která byla skryta na jeho prsou, ani vidět do jejích srdce. Nezáleželo jí na tom, jestliže cítil jeho tlukot. Nezáleželo jí vůbec na tom, zda tančí dobře nebo špatně. Vše, co Holly v té chvíli cítila, bylo jeho držení, ve kterém klesala v neodolatelnou sladkost tohoto opojení. Dříve nebo později přestalo ovládat její mysl a probudila se zchytralost nebo svůdnost, kterou jak přísahala, uplatní na tomto muži.
"Bavíte se dobře?"
"Nyní ano."
"Copak vás nebavila dobře již Conchita?"
"Dělala, co mohla."
"Držel jste ji také tak těsně, jako držíte mne?"
"Prosím za prominutí. Ani jsem si to neuvědomoval... Asi jsem to musel dělat. Conchita má způsob tance, který vás vyvede z rovnováhy nejen v nohách, ale také v hlavě."
"Já nemám takové vlastnosti, seňore?"
"Bezpochyby u těch hochů, kteří mají v hlavě slámu místo mozku."
"Kdybyste mi neudělal tu poklonu před malou chvílí, oslava mých narozenin by byla zkažená."
"Musíte říkat takové společenské nesmysly? - Buďte upřímná, Holly, anebo nemluvte vůbec."
Umlkla na několik kol mezi vířícími páry. Pak náhle a tuze brzo přestali hudebníci hrát valčík.
"Pojďme trochu na čerstvý vzduch," řekla a vedla ho do patia. Tanečníci a diváci byli ve značném počtu roztroušeni na široké verandě a na každé lavičce seděl párek; na dol-ním konci bylo ústraní, které si Holly přála.
"Je zahrada obehnána zdí? zeptal se Frayne a díval se upřeně do tmy a mezi keře.
"Ano, může se sem vstoupit jen z patia. Proč?"
"Slečno Holly, nenapadlo vás, že někteří z vašich hostí jsou zloději, psanci a rustleři? Jste obklopena muži, kteří nenávidí vaše kovboje. Kteří by se nezastavili před ničím... Co mne ohromuje, je vaše odvaha, nebo vaše slepota. Tato slavnost je pro vás nádhernou poklonou. Nesouhlasím však s tím volným pohostinstvím pro každého. Povede to k nepříjemnostem nebo i k něčemu horšímu. Přesto se zdá, že to nechápete. Podle mého úsudku je krajně nerozumné smát se, mluvit, tančit - flirtovat za takových okolností."
"Renne, chci být šťastná," řekla dráždivě.
Kráčeli dále mlčky ven do zahrady po měsícem osvětlené a růžemi vroubené cestičce. Jejich pomalé kroky nepůsobily hluk. Před zatáčkou cestičky slyšela Holly známý hlas a zastavila se. Hlas byl přehlušován procítěnou melodií španělské písně odněkud zpovzdálí.
"Co provedla malá Conchita, že její velký seňor k ní není sladký - nemá pro ni víc polibků a dnes večer ji vášnivě neobjímá?"
Holly by poznala ten prosící hlas, i kdyby se nebyl sám prozrazoval, a obrátila se, aby odešla, když v tom ji Frayne zadržel. "Zůstaňte stát," zašeptal jí do ucha. "Rád bych slyšel něco víc."
"Ale, Renne!" zašeptala Holly s výtkou. "Není hezké naslouchat."
"Také si to myslím. Nechtěla byste však také poslouchat?"
Frayne jí položil ruku kolem pasu, což znemožnilo její další pohyb, ačkoliv se nepokusila ani o nejmenší odpor.
"Connie, vy nejste vůbec hodná," řekl zvolna Keen. "Jste právě taková jako všichni ostatní."
"Ach ne, seňore! Špatně smýšlíte o Conchitě, když její srdce tluče jen pro jejího Keena."
"Chtěl bych se vsadit, že jste dovolila, aby vás Frayne k sobě tiskl a líbal."
"Frayne? Ten chladný seňor, který neumí španělsky -který tančí tak dřevěně?... Ano, seňore, tiskl k sobě Conchitu, nevěděl však o tom. A nikdy nemyslí na líbání. Ne-miluje vůbec Conchitu!"
"Vy černooké kotě! Co když mne obelháváte!"
"Conchita nelže..."
"Pojďte sem," odpověděl Keen. Tichý, měkký šepot končil v řadě polibků. "Vy se mi líbíte, Connie. Kdybyste neházela okem na každého kovboje v tomto kraji, počítám, že bych se s vámi oženil."
Frayne zvedl Holly načisto ze země a. odnesl ji neslyšně na cestičku, o kus dál, dříve než ji postavil na zem. Pak ji zavedl ke klenutému, révou porostlému vchodu do patia.
"Je to náramně riskantní, takhle se přikrást k Keenovi," poznamenal. Náhle se v něm vše uvolnilo. Jeho tvář se krásně

změnila a zářila z ní veselost. "Bože, kdybych to jen mohl - vyprávět naší partě!"
"Jen se opovažte," přerušila ho Holly, ačkoliv pociťovala podivný vnitřní žár.
"Neudělám to. Ten žárlivý mládenec! Má na mne chudáka dopal! - Ta dívka mne skoro přelstila. Říkala mi tytéž věci. Třela svou tvář o mou a své rty též... Držela hlavu tak, že jsem měl oči plné jejích vlasů. Přímo se rozplývala při tanci."
"Vy jste ji však k sobě tiskl!" zvolala Holly jako školačka.
"Dobrotivé nebe! To se ví, že jsem ji tiskl. Jsem přece jenom člověk. A to malé mexické děvče je úplná zkáza. Ale nic víc! Teď jsem ji prohlédl. Je to taková malá koketa! Je v ní právě tolik čertů jako v Keenovi... Holly, nepraskala jste skoro smíchem?"
"Ano, ale ne z radosti."
"Co tím míníte?" zeptal se celý proměněn.
"Renne, byla jsem žárlivá."
"Jen proto, že... Keen je váš oblíbený kovboj, to vím... Přece byste nebyl vážně žárlivá na tu hezkou Mexičanku?"
"Ne kvůli němu," odpověděla Holly s významem, který však Frayne nepochopil. Něco z něho spadlo s ulehčením, co náhle zastřelo jeho mysl. Holly to nepochopila. Znal Keena tak, jako ona ho neznala. Jeho rozpaky, jeho zřejmý údiv vzešel bezpochyby z nemožnosti, aby jí to řekl. Britt jí jednou vykládal, že kovbojové neznají morálku, a Holly tomu ujištění nevěřila. Byla zmatená a bránila se zákeřné úvaze, že Frayne pokládal její nevinnost za svatou.
"Zaveďte mne dovnitř," řekla vyčerpaná jak duševním, tak tělesným napětím. Hudba R nim doléhala jasně a celý dům se jí zdál v pohybu veselostí a hlukem. Holly toho měla již dost. Byla zavěšena do Frayneovy paže a šla k dveřím svého pokoje, které otevřela.
"Dobrou noc, můj kavalíre," řekla měkce a podávala mu ruku.
"Holly, dovolte, abych vás poprosil za prominutí."
"Proč? Že jste se mnou nechtěl tančit?"
"Ne. Za pošetilé nedorozumění o vaší žárlivosti."
Holly se na něho usmála a její úsměv prokazoval odpouštění.
Kapitola VIII
HOLLY SE VZBUDILA POZDĚ a zůstala ležet v posteli, aby mohla v klidu přemýšlet. Za denního světla si ne-dovedla představit myšlenky a pocity, které jí ovládaly mi-nulé noci. Zdálo se jí nemožné, aby některým z nich mohla uvěřit. Co vše učinila - co vše řekla? Nebylo to ničím proti tomu, k čemu se odhodlala! Bude kdy vůbec schopná pěs-tovat šalbu a mámení jako Conchita Valasguezová?
Přešla k všeobecným úvahám o slavnosti v den svých narozenin. Byl to bez nejmenší pochyby velký úspěch. Nedošlo k žádným srážkám ani bojům, pokud věděla. Nevěděla však nikdy ani polovinu toho, co se kolem ní dělo. Frayneovo střízlivé upozornění, že veselá a rozsáhlá slavnost se odbývala nad sudem prachu, bylo výstrahou, které musí dbát v budoucnosti. Jak lehce se mohl stát její dům dějištěm krvavého zápasu, jaký se nikdy dosud mezi kovboji neodehrál! Až přijdou příští její narozeniny, poruší Holly příkaz svého otce a budou smět přijít jen ti, kteří dostanou písem-nou pozvánku. Bude ovšem také moudré uzavřít okamžitě dům všem cizincům. Lascelles a Taylor ji donutili k tomu, aby zůstávala vězněm ve svých pokojích. Staré dobré časy jižanské pohostinnosti a španělské ovzduší bylo nadobro tatam. Nastalo údobí osadníka a rančera.
Holly snídala v posteli a naslouchala vyprávění mexic-kých děvčat. Mnoho hostí záhy odjelo. Někteří vůbec nešli spát. Bydleli až sto mil daleko, což znamenalo dlouhou jízdu a přenocování po širým nebem. To byla skutečnost tohoto kraje, kterou Holly neměla ráda. Navštívila San Marcos, ale města dále na západ nikdy neviděla. Britt nikdy ne-souhlasil, aby cestovala v dostavníku.
"Moje slavnost je odbyta - možná, že byla poslední," řekla Holly sama k sobě, když vstala z postele. "A co teď? Nemám co dělat. Je sice mnoho věcí, které bych měla udělat... A jedna věc, kterou nemohu... Ale udělám to přece!"
Vykoukla z okna ven na travnaté pastviny, stáli tu koně, byli tu Indiáni, jezdci, vozy a kočáry a vše bylo v pohybu! To, co se odehrávalo před obydlím jejích kovbojů, donutilo Holly, aby sešla okamžitě dolů. Bylo zde asi sto kovbojů pěších i na koních, a to dráždilo její zvědavost. Její hoši musí mít něco za lubem. Zaváhala chvíli, neboť si na něco vzpomněla. Seběhla s rukavicemi a bičíkem dolů. Nepátrala po tom, co vzbudilo náhle její velký zájem, uvědomila si sil-nou vůni šalvěje v teplém vzduchu, purpurové zbarvení vzdáleného kraje, kde se páslo na tisíce kusů dobytka. Nepřemýšlela o tom, proč jí tak nezvykle rychle proudí krev v žilách, proč se náhle tak raduje z mládí a života a štěstí a proč se tak těší na to, co přijde. Holly si myslela, když běžela dolů po pěšině, že se vzepře Brittovi a nenechá se již věznit v domě.
Když vystoupila z háje, viděla jezdce na koních a kovboje. Poznala některé z vlastních hochů na vzdáleném konci dlouhé verandy kolem jejich obývacího domu. Poně-vadž k ní byli obráceni zády, neviděli ji. Holly došla ke dveřím, které byly otevřeny a ze kterých k ní dolétl známý hlas.
"Kape, nic mi nevypravujte," řekl Keen drsně.
"Ale já vám to povídám. Frayne má předtuchu, že je tře-ba, abychom pozorovali Talmana," odpověděl Britt ostře.
Holly zaklepala.
"Jste to vy, Holly?... Ano, vstupte, když už jste tady. Jsem rád, že José zametl a uklidnil tuto místnost."
Holly vstoupila, pozdravila se s Brittem, který se poprvé nezaradoval, když ji spatřil. Keen sklouzl ze stolu, aby ji pozdravil.
"Dobré jitro, lady. Vypadáte nádherně po celonoční slavnosti."
"Keene, je mi líto, že vám nemohu učinit tutéž poklonu."
Britt se vmísil nervózně do hovoru: "Holly, proč jste sem tak náhle vpadla? Jděte hned zpět do domu."
"Co se děje?"

"Inu, Slaughterova tlupa nám vzkázala, že mají koně, kterého nedovede zvládnout žádný z našich jezdců, a chtějí na to uzavřít sázku. Předpokládám, že to dnes odpoledne zdrží odjezd ke stádům."
"Doufám, že to vyvrátíte. Copak nikdy neslyšeli o Jacksonovi?"
"Pravděpodobně neslyšeli, Holly, jinak by nebyli tak rozjařeni."
"Takovou příležitost si nemůžeme nechat ujít," prohlásil Keen. "Budeme je chvíli vodit za nos a pak na nich vyhra-jeme poslední dolar, který mají."
"Britte, co jste říkal Keenovi, když jsem došla ke dveřím?"
"I to nebylo nic. Už jsem to zapomněl," odpověděl Texasan chladně. Nepodařilo se mu však Holly oklamat.
"Chcete mi to říct, Keene?"
"Dozajista. Řekl bych vám vše, kdybych si na to vzpom-něl. Nemohu si však pamatovat ani to, co sám říkám, natož to, co vykládá Britt."
"Zavolejte Fraynea," odpověděla Holly krátce.
Dívali se na ni udiveně.
"Slyšeli jste mne? Zavolejte ho, nebo půjdu a najdu si ho sama!"
Britt vyšel ze dveří a volal Fraynea. Keen se podíval chladně a pátravě na Holly. Usmívala se na něho, že musel chápat.
Rychlé, těžké kroky se ozvaly na verandě.
"Vstupte. Slečna Holly je zde a poslala pro vás," řekl Britt. Frayne vstoupil do místnosti se svým sombrerem v ruce.
"Dobré jitro, Reene... Britt mě právě obelhal. A Keen ztratil nadobro paměť. Dříve než vám položím několik otázek, chci vám něco říct a chci, aby to slyšeli také oni. Ode dneška jsem na tomto ranči velitelkou já. Britt se mnou zachází jako s malým děvčetem, které houpával na koleně. Myslí, že nikdy nevyrostu. Keen je člověk, který si myslí, že mne může právě tak lehce ošálit jako například Conchitu. Pokoušejí se zamlčet přede mnou vše nepříjemné, vážné nebo zlé. To již nadále nestrpím... Řekla jsem vám to dost jasně?"
"Slečno Holly, to jste řekla nad slunce jasně," odpověděl Frayne překvapen. Jak Britt, tak Keen oněměli a zastyděli se.
"Tak tedy dobrá, Reene. Položím vám několik otázek. Vy byste mne přece neobelhal. Vy byste přede mnou nic neta-jil."
"Proč to neměl dělat?"
"Přece jste nezapomněl na včerejší slavnost."
"Tomu vůbec nerozumím."
"Je to přirozeně můj osobní názor. Vždy jsem vám důvě-řovala. Po tom, jak jste mluvil k mým lidem včera večer, budu mít ve vás naprostou víru."
"Vyhrála jste, slečno Holly," řekl s letmým úsměvem. "Dojista vás nikdy neoklamu".
"Děkuji vám, Renne... Co je s tou vaší předtuchou, aby byl Talman hlídán? Slyšela jsem, jak si to Britt s Keenem povídají."
"Včera večer a v noci jsme s Brittem dávali pozor. Když byli McCoy a Slaughter v domě, nebylo nám vůbec volno. Mohlo se ledacos stát. Slaughter přišel do domu a měl re-volver pod vestou. Ani se mu nezdálo, že to někdo z nás ví. Přemlouval některé z našich hochů. Jeho námaha byla všude sice zdvořile, ale chladně odmítnuta. McCoy mluvil také s Talmanem, Nevyšli z domu společně. McCoy odešel první, pak ho následoval Talman. Sešli se venku."
"V kolik hodin se to asi stalo?"
"Pozdě. Potom, když jste se s námi rozloučila."
"Frayne, nebyl byste nikdy upozornil Britta, aby dával po-zor na Talmana, kdyby to ve vás nebylo vzbudilo podezře-ní."
"To jistě ne. Talman se mi však nikdy nelíbil. Proč, ani sám nevím. Je mým zvykem studovat muže. Talman je po-divný člověk. Je jedním z těch mála kovbojů, se kterým jsem se sešel a u kterých jsem pozoroval, že milují peníze.
Je hamižným. Rozumí koním a má je nesmírně rád. Získává si přátele, to ano. Nikdy však pardy."
"Vrátit se Talman?"
"Nevrátil. A spal-li vůbec na dnešek, spal málo. Náhodou se vyznám velmi dobře ve výrazu očí. Zachránilo mi to ne-jednou život."
"A proto jste radil Brittovi, aby ho hlídal?"
"Ano, slečno Holly."
"Pro jste se však hádali?"
"Keen tomu nechtěl věřit. Bylo mým úmyslem přirozeně mu to říct a uložit mu, aby na toho kovboje dával pozor.
"Keene, snad z toho nic nebude. Musíme však dát na Frayneův úsudek. Přesto může být příliš ukvapený a budete-li pozorovat Talmana, možná, že se prokáže, že byl jen bezhlavý, tak jako vy všichni časem býváte."
"U všech rohatých! Nenávidím takovou práci," bručel Keen zlostně.
"Co? Míníte špehování kamaráda? To bych také nenáviděla."
"Ne. slečno Holly, to nemyslím. Znal jsem již mnohého parda, o kterém jsem se přesvědčil, že vůbec za nic nestojí."
"To je trpké, Keene," řekla Holly vážně. "Poslechněte však: Jsem závislá na svých mužích. Vše, co mám, dokonce i můj život na nich závisí. Dejme tomu, že bych ztratila Britta a Fraynea. Jak byste jednal vy v tomto případě?"
"Nepropustil bych Talmana. To by prozradilo vše ostat-ním zle smýšlejícím tlupám. Chtěl bych vypátrat, kam směřují. Dával bych na něho pozor a Mason by mi pomáhal. To by snad bylo asi vše."
"Vy jste však nechtěl poslechnout Britta."
"Trucoval jsem."
"Chcete, abych vás zbavila práce, která vám není po chuti?"
"Vůbec ne, slečno. Doufám pevně, že dokážu, že je Talman poctivý. Bylo by to jistě kruté, kdybychom našli Dillona v tlupě."

"Také doufám, že se to nestane. A nyní se, hoši, vraťte k jezdeckému závodu. Zůstanu zde a budu se dívat z okna. Ráda bych si také přisadila."
"Inu, to nás bude velmi těšit," odpověděl Keen a změnil se jako kouzlem. "Máte s sebou nějaké peníze? Bude se sázet ovšem jen hotovými."
"Keene! Copak mi nedůvěřujete,"
"Já bych vám důvěřoval, ale já nevím, co ti ostatní..."
Britt vytáhl z kapsy kabátu těžkou tobolku.
"Kolik chcete vsadit na Jacksona?"
"Pět set a dejte mu polovičku, jestliže vyhraje."
"Lady, vy máte v sobě pravou modrou krev," prohlásil náhle po obchodníčku'. "Musíme dát hlavy dohromady... Za tolik peněz by Jackson vyjel třeba na koštěti z pekla. Nemůže prohrát... A teď musíme připravit ten obchod se Slaughterovou tlupou. Oni to začali. My jsem to vůbec nepodporovali. Rýpali však do nás. To si myslím, že musí mít nějakého pořádně divokého koně. Počítají, že z nás vytahají veškeré peníze. Uděláme to tedy tak: ze začátku budeme sázet málo! Budem sázet na Masona a ten bude jistě shozen. Pak budeme trochu sázet na Bluea, abychom je navnadili, rozumíte? Potom se já strašlivě rozlobím a sednu si na toho vyvrhele sám. Bude to jenom finta, pro-tože já přece na divokých koních neumím vůbec jezdit. Potom budeme předstírat, že jsme úplně ztratili hlavu, vytáhneme svoje peníze a vsadíme vše na Jacksona. Bude to úplná loupež a ti chlapi nám budou vyhrožovat vraždou... Jak se vám líbí můj nápad?"
"Keene, líbí se mi," odpověděla Holly.
"Víte, když na nás Slaughter ušil takovou boudu, jsem také pro," řekl Britt zvolna.
"Je to velkolepý nápad," prohlásil Frayne se zájmem. "Mimo to se mi také naskýtá vítaná příležitost, abych si tu tlupu dobře prohlédl."
"Už na nás volají. Ó, jak se mi to příčí, pojďme."
"Slečno Holly, můžete vše přehlédnout velmi dobře z to-hoto okna," řekl Frayne, když Keen a Britt vyšli ze stavení. "Nebude vás obtěžovat spustit příčný trám na dveře, až je za sebou zavřu?"
"Reene! Vy se bojíte, že bych mohla být násilně une-sena?" zvolala Holly žertovně.
"Těžko bych si mohl něco takového myslet. Uvidí vás však - a tito muži jsou neotesaní, zvědaví a drzí."
"Rozumím tomu. Nechcete, abych byla obtěžována?"
"To je řečeno velmi mírně."
"Jsem sama zvědavá. Chtěla bych vidět toho Russe Slaughtera."
"Mnoho toho na něm neuvidíte. Vypadá jako velký hnědožlutý vlk, který právě opustil svůj zimní brloh. Hrubý, s hladovýma očima."
"Jak je to vzrušující! Půjdu se na něho podívat."
"Jste žena - a to znamená, že jste beznadějně nevypočitatelná," odpověděl Frayne a stal se opět odměřeným. "Ne-diví se tomu, že Britt šediví. Nechcete se řídit rozumem. Jste malý svéhlavý čertík. Chtěla byste vyjít ven. Slaughter vás urazí, když ne slovy, tedy pohledem, a já ho zabiji."
"Renne! Nebuďte tak ukvapený," řekla Holly pokorně. "Já jsem vás jenom škádlila. Zůstanu uvnitř a zatarasím dveře trámem."
Holly si nesedla k oknu hned. Renn Frayne, jak se zdálo, zdůrazňoval v jednom muži veškeré nelítostné vlastnosti pohraničí. Jestliže její pokusy o koketérii budou na něho působit takovým způsobem, nedostane se velmi daleko. V myšlenkách seznávala, že je přece jen pudově pouze že-nou. Její duch se v ní odbojně bouřil proti důkazu, který ji přesvědčoval, co u ní zmůže přísný pohled a několik chladných slov tohoto muže. Jestliže jenom pár slov a pohled ji mohly učinit tak poddajnou jako těsto, co by se stalo, kdyby ji vzal Renn do náruče, jako to již jednou učinil Keen a jak se o to pokoušeli jiní kovbojové?
"Můj Bože! Proč myslím na takové bláznivé věci?"
Pokřik zvenčí svedl Hollyiny city na jiné cesty.
Přitáhla si k oknu židli a usedla Shluk kovbojů, Indiánů a Mexičanů nebyl daleko od stavení jezdců. Skupina se rozdělila za divokého pokřiku, aby mohli provést zle vy-padajícího koníka, na jehož hřbetě seděl Mason velmi ne-jistě. Žádný jiný kůň nemohl způsobit, aby Mason vypadal jako nováček. Byl to matný, pískově šedý koník s dlouhou hřívou as divokýma očima. Z chřípí prudce vydechoval páru, hřbet měl nahrben. Tak prudké a rychlé bokování Holly ještě neviděla. Náhle vyletěl Mason dlouhým obloukem k zemi, načež propuklo divoké veselí. Když se zbavil tmavý žluťák svého břemene, klidně stál; sváděl každého vychloubačného kovboje. Byl velký, hranatý, velmi svalnatý, se zlou hlavou a nezkroceným pohledem.
Tentokrát byla Holly svědkem uzavírání dalších sázek. Blue byl báječným jezdcem, vydržel však, dříve než byl shozen, jenom několik skoků. Zřejmě si natloukl a byl dopálen, což bylo patrno z jeho pokřiku, který zanikal ve všeobecném veselí, a z toho, že hrozil pěstí Keenovi.
Holly byla Keenovým počínám velmi pobavena. Dospěla však posledního večera k zcela jinému názoru o něm a ne-chovala k němu žádné hlubší city. Přesto ho však měla ještě stále ráda jako divokého a naprosto nevypočitatelného kovboje, jako typ doby, ve které žili. Poskakoval nahoru a dolů jako blecha na horké plotně, rozhazoval rukama a ukazoval ještě jiným způsobem svou nesmírnou zlost nad tím, že prohrál.
"Sázejte, hoši. Sednu si na tu sprostou kobylu sám a po-jedu na ní, nebo raději zemřu. Vymiňte si ale nějaký slušný poměr v sázkách ve svůj prospěch. To není obyčejný kůň. Russ Slaughter nás doběhl! Přiveďte ho sem! Aha, ty divoký pekelníku se železnou sanicí, dojista tě zkrotím a pojedu na tobě!"
Keen byl nejen výborným hercem, nýbrž podle Brittova dobrozdání právě tak dobrým jezdcem.

Vzrušující představení, které Keen tak okázale ozna-moval, se však neuskutečnilo. Nepředvedl vůbec svoji zručnost a jezdecký výkon byl slabší než výkon kteréhokoliv z ostatních hochů. Holly však pozorovala, že si vybral pěkně travnaté místečko, na kterém byl z koně shozen. Když se sbíral ze země, zdálo se, že je překvapen a otřesen.
"Proklatě! To není vůbec kůň." stěžoval si. "Žádný jezdec s dlouhýma nohama ho nemůže nikdy jezdit."
"No tak vidíte, a ve vaší tlupě ani jezdec s krátkýma no-hama není," vysmíval se jezdec ze sedla, ve kterém seděl dokonale. Jeho ostrá tvář byla zarostlá světle hnědým strništěm vousů.
"Tu vaši fintu si nedáme líbit, Slaughtere," odpověděl Keen velmi jasně. "Máme zde sice špatné jezdce a špatné koně, zato máme hodně peněz. Dejte nám poměr sázek dvě ku jedné a vsadíme se s vámi zase. Všechno, nebo nic."
Slaughter měl sice nějaké podezření, ale naléhající lidé jeho námitky překřičeli. Tlačili se, aby uzavřeli veškeré sázky, které nabízeli Rippleovi kovbojové. Slaughter nemohl odolat pohledu na tolik peněz, sestoupil z koně a protlačil se skupinou mužů, která stála kolem Britta, který přijímal peníze na uzavřené sázky. Bylo k tomu zapotřebí hodně času, aby byly všechny sázky v této důležité a poslední jezdecké soutěží sepsány á velké obnosy složeny. Konečně bylo všechno hotovo. Slaughter a většina cizích kovbojů zaujali opětně místa v sedlech, jejich hubené, tmavé tváře hořely nedočkavostí.
"Odsedlejte toho koně," zvolal Keen na jezdce, který držel divokého koně.
"Hej, na toho nesmíte dát žádné jiné sedlo," namítal Slaughter, když jeho kovboj k němu vzhlédl v pochybách.
"My vůbec žádné sedlo nechceme," oznámil Keen vychloubačně. V následujícím okamžiku byl neklidný mustang odsedlán.
"Porazte ho. Chceme, aby ležel na zemi," nařídil Keen.
"Co je to za nápad?" vykřikl Slaughter bojovně.
"Porazte svého koně na zem," odpověděl Keen krátce. "Náš muž chce na něho vsednout ze země. Nebude-li moct jezdit, vyhráli jste."
Dva ze Slaughterových kovbojů svázali koně, zbavili ho veškerých řemenů a porazily na stranu. Keen vzal rychle uzdu z ruky jednomu z mužů, který ji držel, a klekl si na hlavu koně.
"Rozvažte ty provazy, rychle," vykřikl Keen. "Vše je v pořádku, Jacku, přiběhni sem."
Malý podšitý černoch se objevil tak, jako by náhle vyrostl ze země. "Tady mne máte," vykřikl a běžel k ležícímu koni. Obkročil ležící zvíře. "Dejte mi tu uzdu, Keene, nerad to dělám." Zdálo se, jakoby se byl otočil kolem koně a sehnul se skoro k zemi. Keen se rovněž sehnul, zřejmě, aby dobře viděl. Náhle vyskočil a uskočil dozadu s divokým výkřikem. V tomtéž výkřiku zařičel divoce kůň a vyskočil křečovitě a jeho kopyta zaskřípala na písku. Zdálo se, jako by byl s koněm srostlý. Holly viděla, jak Jackson předváděl svůj trik již jednou předtím. Zabořil své zuby koni do nosu, což znemožňovalo pohyb hlavou. Když se kůň postavil na nohy, držel hlavu vysoko a obrátil se celý zkroucený s malým čer-nochem, přisetým jako pijavka na jeho šíji.
"Dávej pozor!" vykřikl Keen a odskočil na stranu, když zuřivý kůň počal skákat a zmítat sebou. Jezdci se rozutekli jako hejno kuřat. Divoký kůň, tímto útokem dohnaný k šílenství, vrhal se sem a tam po celém prostranství před obývacím domem kovbojů za pokřiku, proti kterému byl dřívější povyk zcela nepatrný. Trvalo to jenom málo okamžiků, než inteligentní kůň pochopil, že svěsit hlavu k zemi tak, aby mohl vyhazovat a skákat do výše, bylo nemožné. Řičel jako démon. Vyhazoval ze země prach a oblázky a konečně vyrazil rovně přes palouk. Poněvadž měl hlavu k jedné straně, běžel v kruhu, takže zakrátko byl zase tam, odkud vyrazil. A právě v místě, kde stáli ti, kdož na něj sázeli, ustal tak zřejmě, jako by byl učinil každý kůň, kterému byly jeho záměry zmařeny. Jackson uvolnil své kruté držení, sklouzl z koně a odhodil uzdu. Přitom, jak se šklebil, bylo vidět jeho široká ústa a velké bílé zuby.
Keen vykročil k svému černému jezdci jako indiánský náčelník. Ostatní kovbojové stáli těsně okolo Britta. Slaughterovi lidé stáli zděšeně, jako by do nich hrom uhodil.
"Pojďte sem, negre," vykřikl Slaughter.
Místo, aby mu vyhověl, odpověděl Jackson: "Co si přeje-te, vašnosti?"
"Jak jste jezdil na tom koni?"
"To je moje soukromá věc."
Kovboj, který zase divokého mustanga chytil, zvolal: "Teče mu krev z nosu. Ten negr ho kousl - držel se ho zuby."
"U čerta! To vidím také!" zavrčel Slaughter. "Jacksone, jezdil jste kdysi u mne. Jak to přijde, že jste nám nikdy neukázal svůj trik?"
"Inu, vašnosti, ve vaší tlupě jsem byl právě jen negr."
"Jednoho krásného dne budete mrtvý negr."
"To jistě. Všichni musíme zemřít - a někteří lidé budou pověšeni za krk," prohlásil Jackson sarkasticky, když proklouzl mezi svými druhy a zmizel.
"Spolkněte toto ponaučení, Slaughtere," zazněl ze skupiny kolem Britta jasný hlas, jehož tón Holly zarazil.
Keen se oddělil od skupiny a stál mezi Slaughterem a Brittem. "Ha! Ha! Ha! - Slaughtere, my v Rippleově partě nemáme ani koně, ani jezdce a vůbec nic! Přijeli jste sem, abyste uzavřeli přátelskou sázku, že ano? Dostalo se vám příležitosti tak učinit a prohráli jste ji."
"Tak je to správné. Oškubali jste nás důkladně. Keene, já se kvůli tomu nezlobím, ale chci, abyste věděl, že to nebyl můj nápad."
"Ať už to byl kdokoliv, jistě nám nahnal nějaké ty peníze do kapsy," řekl Keen zvolna.
"Takové obnosy jsou pro nás maličkostí. Máme tam, od-kud pocházejí ty peníze, ještě celé poklady," odpověděl Slaughter. Když se však obrátil ke svým lidem, již se tak nenaparoval. "Koukejte odtud hned zmizet!"
Každý pozoroval, že Slaughter, když se obrátil, aby odjel se svými lidmi, zabočil poněkud doleva, a když byl naproti oknu obytného domu kovbojů, kde seděla Holly, zastavil koně, aby si zapálil cigaretu. Když však vzhlédl, díval se

přímo na ni a Holly poznala, že to vše byla jen lest. Nebyl tak daleko, aby nebylo možno rozeznat a číst ve výrazu jeho očí. Holly ve své nezkušenosti zachytila tvrdý lesk těch očí dříve, než se pohledu mohla vyhnout.
"Jak se máte?" zvolal. Vy jediná byste mohla zabránit tomu, abych se spojil s McCoyem."
Holly opustila okno, rozrušena prohlášením tohoto surovce, dokud si správně nevysvětlila smysl jeho poznámky podlým výrazem jeho očí. Náhle si uvědomila, že přišel čas, kdy nebyla jista před urážkou ani na vlastním ranči před vlastními kovboji. Když uslyšela kroky na ve-randě, potlačila city vyvolávající u ní nevolnost. Na hlučné zaklepání na dveře odstranila závoru a otevřela. Frayne a Keen tam stáli jako její soudci.
"Proč jste se neschovala pod okno, když jel ten člověk okolo!"
"Keene, není mým zvykem se schovávat."
"Inu, ale měla byste se to náramně rychle naučit," namítal Keen. "V tom okamžiku jsem se právě nedíval tím směrem. Byl jsem příliš zaměstnán přebíráním svých peněz od Britta. Renn však říká, že vás Slaughter oslovil."
"Jistěže. Slyšel jsem ho," dotvrzoval Frayne klidně a upíral pronikavý pohled šedých očí na Holly.
"Ano. Slyšel jste, co říkal?" zeptala se Holly se smíchem. Nebyla si tak jistá, že se jí podaří Fraynea oklamat. Z těchto mužů vyzařovalo cosi, při čemž se jí zatajoval dech.
"Pouze jediné slovo: McCoy!... Bylo to dost daleko a nemluvil hlasitě."
"Moji pomstychtiví kavalíři, vždyť to nic nebylo". Holly nemohla odolat vzrušení nad nevázaným divokým mládím Keena a nad nemilosrdností Fraynea. Kdyby jim řekla pravdu, vyzvali by Slaughtera, zabili ho a tím vyvolali kr-vavou válku, kterou chtěla oddalovat tak dlouho, pokud to bylo vůbec možné. Věděla, že boji se nebudou moci vyh-nout navždy.
"Holly, vy nás budete obelhávat?" Mne a Renna - své dva nejlepší přátele na celém božím světe?!" protestoval Keen.
"Nikdy!" zvolala Holly. "Jednoho dne vám vše řeknu."
"Snad tomu tak bude nejlépe," odpověděl Frayne krátce. "Kdybyste nám to řekla nyní, snad bychom nemohli hnát váš dobytek k železniční stanici."
"Renne!"
"Slyšel, jak Slaughter mluvil o McCoyovi. Co je s ním?" dodal neústupný Keen.
"Mohu vám nyní říct s určitostí, že Slaughter se spojí s McCoyem."
"Co jsem vám říkal, parde?" zasyčel Keen a předstíral bleskurychlé tasení revolveru. Frayne se stále pronikavě dí-val na Holly a v jeho očích se zračila pochybnost a nesou-hlas. Zvuk hlasu a dupání bot ohlašovaly zvenku příchod Britta, který vběhl do domu a měl ruce plné bankovek.
"Hej, udělejte pro mne trochu místa! Každý dostane své peníze. Sepsal jsem veškeré sázky."
Jackson předstoupil před Holly a jeho velké černé oči plné obdivu a oddanosti zářily.
"Slečno Rippleová, nikdy ve svém celém životě jsem neviděl tolik peněz. Kdybych byl věděl, že jste na mne tolik vsadila, mohl bych jet na samém ďáblu... Tady vám říkám, že ty peníze, které jste na mne vsadila, pošlu hned své staré mamince."
Uplynulo jen málo dní po největší události roku a trav-natá plocha pod domem, kde Holly bydlila, se hemžila čer-veně a bíle třiceti pěti sty kusů dobytka, který měl být hnán na železniční stanici.
Keen dal právě sbohem a byl chladný a nenucený jako vždy. Vypadal odhodlaně a vážně a byl méně sentimentální. Opustil Holly zamyšlenou a smutnou. Věděla - a on to věděl též - že jednou odejde a již nikdy se nevrátí.
Pak přišel Britt rychle a obřadně s Fraynem, aby dostali společné pokyny.
"Vidíte, Holly, že je stádo již obráceno správným směrem a že vše, co nyní musíte udělat, je dát znamení svým šátkem."
"Frayne, koho jste si vybral, aby jel s vámi kromě Keena?" zeptala se Holly. Přirozeně byste nejel bez Masona".
"Santona, bratry Southardy, Jacksona a Čeryho Je nás celkem osm," odpověděl Frayne. "Není to sice mnoho pro takž velkou práci, nesmíme vás zde však nechat s ne-dostatkem lidí."
"Kdo jede na voze?"
"Budeme se střídat."
"Neberete s sebou malé stádo koní?"
"Jenom několik náhradních koní, které poženeme sami."
"Vy ale opravdu spoříte... Kolik jste napočítal kusů dobytka, Britte"?
"Tři tisíce pět set šedesát dva. Keen napočítal méně Renn a já jsme napočítali kusů skoro stejně."
Holly si zapsala číslo do zápisníku. "Zde je pošta, Frayne, a několik objednávek zásob Ten seznam si prohlédněte, až budete mít chvíli volného času."
"Jaké jsou vaše pokyny o prodeji?" zeptal se Frayne starostlivě.
"Přijměte nejlepší nabídku, kterou dostanete"
"Jistě to nebude méně než čtyřicet dolarů za kus," vmísil se do řeči Britt.
"Jaká je nejnižší cena, kterou mohu přijmout v případě, že by ceny kolísaly?"
"Frayne, chci se dobytka zbavit. Ovšem nemusíte to rozhlašovat Čekejte na dobrou cenu, která se vám nabídne."
"Velmi dobře. Nepředpokládám, že by nynější vysoká cena poklesla. Máte napsané pokyny, kam mám uložit šeky, zda je mám poslat na východ nebo je vzít s sebou sem"?
"Ne, musíte prodat za hotové a počkat na peníze, kdyby musely přijít poštou."
"Hotové peníze!" zvolal Frayne udiveně. "Britt mi o tom nic neřekl."
"Inu, chtěl jsem, aby Holly za to převzala zodpovědnost," vysvětloval Britt. "Já s tím nesouhlasím, pánem je zde však Holly."
"Prosím vás, slečno Holly!" zvolal Frayne skoro pro-sebně.
"Oč mne prosíte?"

"Neukládejte mi takové břemeno. Pomyslete si jen! Vy-počítejte si to. Vezmu-li v úvahu menší ztráty cestou -dokonce i malou krádež - prodám dobytek za více než sto čtyřicet tisíc dolarů."
"A co na tom? Potřebujeme hotové peníze. Britt souhlasí, že nyní je nejlepší čas. Bezpečností poměry na cestách bu-dou stále horší. Až budeme zase prodávat, uložíme peníze v bance."
"Holly, vy mi svěříte takovou spoustu peněz?" zeptal se Frayne nejistě a byl při tom velmi bledý
"Jistěže vám je svěřím," odpověděla Holly klidně.
"Děkuji vám... Neměla byste to však dělat, jde o celé jmění. Jak můžete vědět, že peníze neukradnu - a že nepřehnu."
"Renne, stálo by to i za tolik peněz, abych vás vyzkoušela," odpověděla.
Frayne nepostihl smysl jejích slov. "Jak můžete vědět, že míšenci a Čery mne nezavraždí?"
"Neurážejte je, Renne. Nemusí to však vědět. Řekněte to jen Keenovi."
Frayne se obrátil na Britta chvějícími se rty. "Starý brachu, zažil jste už někdy něco takového? Kdyby to byl někdo jiný než Holly Rippleová, za nic na světě bych se neodvážil takového nebezpečí."
"Jakého nebezpečí?"
"Ztráty. Buďte přece rozumná. Kdybych jakoukoliv náhodou ztratil veškeré ty peníze, nikdy byste ke mně již neměla důvěru."
"Ó ano, měla," odpověděla Holly chladně, vzata svůj hed-vábný šátek a šla ke dveřím. Konečně se jí podařilo dohnat toho muže, aby prozradil své city. Bylo to tak sladké, tak krásné, že se neodvažovala prodlužovat rozhovor.
Násle-dovali ji na verandu. Její důvěra k němu tedy něco zname-nala. Sestavila si tento plán zodpovědnosti, aby se přesvědčila, jaké k němu zaujme stanovisko a jak jej provede. Nezašla přesto tak daleko, aby doufala nebo snila o tom, že si také velmi zakládal na důvěře, kterou k němu chovala. Musí počkat, až bude samotná, aby o tom mohla uvažovat. Jistota, že Frayne k ní choval ještě něco jiného mimo lhostejnost, sílila v Holly a uklidňovala ji. Sestoupila z verandy na slunce a zamávala červeným šátkem. Sotvaže šátek zavlál ve vzduchu, vznesl se k nebi obláček bílého kouře proti zelenému pozadí a hned nato následovala rána.
"Tak již vyrazili," prohlásil Britt s úlevou. "Vidím, jak Keen jede jako čert podél stáda... Jděte, Frayne. Připojte se k nim... Dohoňte je!"
Holly přestala mávat šátkem a ovázala si jej kolem krku. Podala Frayneovi ruku a usmála se na něho. Nebyla si ničím jista, než že rozchod je bolestný. "Adios, Renne... Mnoho štěstí! - Nezapomeňte na ranč dona Carlose!"
"Veškerou odpovědnost nesete vy!" odpověděl tak pochmurně, že Holly nepochopila, zda má na mysli nebezpečí ztráty jejích peněz, nebezpečí ztráty její důvěry - nebo nebezpečí nějakého hrozného důsledku pro sebe, který jistě nebyl zkáza nebo smrt.
"Nemusíte mít však o nás starost. Nějakým způsobem se protlučeme... Dávejte na sebe dobrý pozor. Nejezděte nikdy z dohledu svých kovbojů... Adios."
Když její zamlžené oči prohlédly, pozorovala stádo, jak se vine údolím k lesknoucímu se, zeleně lemovanému Cimmaronu. Vždy velmi ráda pozorovala zvolna postupující stádo dobytka. Dva jezdci vedli stádo a dávali mu směr. Jeden z nich jel na velkém hnědáku, a to byl Čery. Keenova bílá košile a sombrero zářily ve slunečním světle. Dávala pozor, až uviděla Fraynea na jeho černém koni dole pod sebou, jedoucího rychlým krátkým cvalem. Zaostřila si ho do polního kukátka a ruce se jí přitom třásly. Co červeného se to za ním vlnilo? Vzal jí její šátek, aniž si toho byla vě-doma.
Kapitola IX.
KDYŽ BYL BRITT KAPITÁNEM u texaských rangerů, bylo přirozenou samozřejmostí, že dával každý den rozkazy, které vyžadovaly dlouhé a namáhavé jízdy, přiváděly jeho samého a jeho lidi do nebezpečných a neočekávaných situací. Muselo být prováděno zatýkání zločinců nebo jejich odstřelení, musel se zachraňovat ukradený dobytek a vyšetřovat záhadné vraždy. Texaští rangeři museli chránit osadníky před loupeživými nájezd-níky z Mexika a před nepřátelskými Komanči.
V té době neměl ovšem Britt na starosti krásnou a panovačnou mladou ženu, kterou miloval jako vlastní dítě a která neměla příbuzné, ani manžela, ani nikoho jiného, mimo jeho samotného. Tento úkol vysiloval Britta nemálo. Za pět neděl ode dne, když Frayne a jeho kovbojové hnali velké stádo dobytka na východ, dělo se toho v kraji tak mnoho, že musel bdít po mnoho nocí, a k tomu se ještě přidružovalo několik příběhů, kde se Holly podařilo vyváz-nout jen o vlas, a to ještě útěkem. Měla ve zvyku jezdit sama, ačkoliv jí to bylo zakázáno a při každé příležitosti proti tomu Britt vznášel prudké námitky. Při některých příležitostech bylo děvče v podivné náladě a odepíralo jakýkoliv doprovod. V takových dobách ji Britt musel po-zorovat sám anebo to musel dělat za něj některý z kovbojů a musel se spoléhat jen na prozřetelnost. Když nastalo krátké údobí velikých veder uprostřed léta, ustaly také Hollyiny vyjížďky, za což Britt děkoval z hloubi srdce Bohu. Jakmile nastane chladnější počasí, vrátí se Frayne a Keen a potom již nebude daleko do mrazu a sněhu.
"U všech hromů." bručel Britt, "pokusím se pohnout nebem a zemí, abych Holly do té doby provdal!"
Takto promlouval Britt sám k sobě, když seděl za stolem a přemýšlel nad neuměle nakreslenou mapou, která ležela před ním. Kresba, kterou si pro sebe pořídil, nebyla žád-ným uměleckým dílem, byla však přesná co do vzdálenosti na padesát mil v okruhu kolem ranče dona Carlose. V celém kraji stála tráva a polní kvítí až po kolena a všude se černal dobytek. Pro Britta měly tyto okolnosti své dobré i špatné stránky. Špatnou stránkou toho byla skutečnost, že mnoho dobytka se bude pást směrem k horám a vystoupí do předhoň' a do kaňonu. Činnost rustlerů se projevovaly stále silněji. Menší houfy dobytka byly hnány k Santa Fé a do Las Vegas a k jednotlivým pevnůstkám. Tyto krádeže dobytka s různými vypálenými znameními nepoškozovaly mnoho Rippleova stáda, avšak v několika letech se jistě zvětší a pak to budou značné ztráty. Přitom Britt nepočítal s velkými nájezdy, při kterých mohlo být odehnáno i na tisíce kusů dobytka, a s neustálým ulehčováním stádům odháněním necejchovaných kusů. Jedna tlupa zlodějů si přivlastňovala nepálená telata a rocky a ti měli být jádrem jejich nového stáda. Kovbojové sledovali četné malé houfy

mladého dobytka, zaháněného do hor jižním směrem. Russ Slaughter a jeho tlupa zmizeli, alespoň je nebylo nikde vidět. Vědělo se však velmi dobře, že se potloukají kdesi v kraji.
Britt měl jenom devět jezdců a sám byl desátý, všichni měli strašně práce jen s pouhým sledováním dobytka. Měli třicet tisíc kusů v údolí mezi rozvodím a počátkem Topolového pásu. Nikdy dosud v tomto kraji nezavládly takové poměry, které skýtaly bohatou, žeň pro zloděje a nepoctivé dobytkáře.
"Hele," řekl Britt, když se skláněl nad svou mapou. "Skřivan, Stinger a Graines jsou u Bílé tůně. Jim, Blue a Flinty jsou u Lesnatých plání. Talman a Trin jsou někde v Topolové proláklině. Rebel jezdí sám... Nikdo zde není se mnou a támhle je třicet tisíc kusů dobytka, které by mohl kdokoliv odehnat." Britt vyslal Talmana a Trina k hořejším pramenům Topolového pásu s rozváženým úmyslem. Tal-man byl vytrvale pozorován, avšak bezvýsledně. Jednu jedinou věc Britt zjistil - že si totiž Talman nevtíravým způsobem předchází Trina od chvíle, kdy ostatní kovbojové odjeli se stádem, a že zřejmě straní obyčejně dobře naloženému Trinovi. Když tak uplynuly dny a týdny, docházel Britt stále více k přesvědčení, že tu něco není v pořádku. Výkonný, silný a neúnavný Rebel byl ustanoven, aby Talmana stopoval. Těchto několik hlídek kovbojů bylo již skoro týden na cestě a s výjimkou tří, které Britt jmenoval naposled, měly zpoždění. Britt se rozhodl, že vyjede do kraje za časného rána druhého dne.
Později se objevila Holly. V tvářích neměla barvu a její oči hleděly zádumčivě.
"Kape, našla jsem několik jezdců svým kukátkem. Jeli kolem Topolového pásu asi na pět mil odtud. Tři jezdci a dva nákladní koně."
"To bude Skřivan," odpověděl radostně Britt. "Už je věru načase."
"Frayne má již čtyři dny zpoždění," řekla zamyšleně.
"Co je ha tom čtyři dny? Možná, že se zpozdí i o čtyři neděle. Počítám, že musel čekat na peníze... Holly, máte o ně snad strach?"
"Co jsou pro mne peníze?" zvolala netrpělivě.
"Holly, po tom, co jste řekla tomu muži, nemůžete o něm pochybovat už po čtyřech dnech zpoždění!11
"Pochybovat o něm? Neurážejte mne, Kape. Mám starosti, poněvadž snadno mohlo dojít k nějakému boji. Přece víte, že se Keen lehce pustí do boje."
"Vše je možné. Není to však pravděpodobné. Říkám vám, že tu Frayne bude co nevidět."
"Doufám v to také! Hlídala jsem Cimarronskou stezku, až mne z toho oči rozbolely. Nespatřila jsem ani vůz, ani jezdce po mnoho dnů... Je to zde tak opuštěné. Kape, přijdete nahoru do domu, až si promluvíte se Skřivanem?"
Britt ji ubezpečil, že přijde, a skoro jí položil několik otázek o Frayneovi, které mu ležely již dlouho na srdci. Holly však nevypadala šťastně. Pozoroval ji a nebyl s ní nikterak spokojen. Dovedla ovládnout rozumem a odvahou vlastní všem Rippleům, za všech okolností, mimo otázky citové. Šlo-li tu však o lásku...
Asi tak za hodinu dojel Skřivan se Stingerem a Grainesem a bílý prach se sypal jak z koní, tak z jezdců. Byli vážní, celí upocení a oči jim hořely. Starý rančer je srdečně a hlasitě přivítal.
"Připadáte mi jako první pozdravy jara, pánové! U sta hromů, bylo mi tu smutno. Nic mi nezáleží na tom, nesete-li špatné zprávy - hlavní věc je, že vás mám zase u sebe."
"Nemyslete si, že také nejsme rádi, že jsme doma," odpověděl Skřivan a nahýbal se přes hrušku sedla. Máte nějaké noviny?"
"Nemám. Nikdo jiný nepřijel."
"Jak se má slečna Holly? Viděl jsem ji, jak šla nahoru k domu."
"Vede se jí dobře, je jí však smutno."
"Sesedněte, Skřivane," řekl Stinger. "O koně se postaráme."
"Došlo nám kouření," řekl kovboj tragicky.
"Je to špína nebo spálený prach, co máte na obličeji"?
"Počítám, že je to obojí. Pracoval jsem se svou opakovačkou dnes ráno hezky rychle."
"Tak se dobře umyjte a já zatím půjdu do zásobárny a přinesu vám tabák a papírky na cigarety."
Britt šel volně přes velký dvůr ke krámu a zásobárně. Zdálo se, že mexická osada je pohroužena v polední klid. Dva zaprášení koně stáli uvázáni u zábradlí před krámem. Britt potkal dva přísně vyhlížející muže, cizince, kteří ho krátce pozdravili a šli dál. Britt nakoupil, co bylo třeba, a dal si načas, když šel zpět do obytného stavení kovbojů.
Stinger a Graines se čvachtali v rybníce jako kachny. Skřivan si právě oblékal čistou košili. Jeho opálená tvář, nyní čistě vymydlená a oholená, vypadala vyhuble. Za-výskal radostí, když Britt položil celou krabici malých tabákových pytlíků na stůl.
Kovboj v následujícím okamžiku už vypouštěl oblak kouře.
"Náčelníku, zahnali jsme přinejmenším čtyři tisíce dobytka k Bílé tůni."
"Co? Nebyl to přece náš dobytek! Neříkejte mi, že jste se stali rustlery dobytka jiného rančera!
"Viděl jsem, že vás to porazí, Kape. Ohromilo to i nás. Říkám vám, že nemáme ani tušení kolik vlastně máme dobytka. Všechen ten dobytek má na sobě vypálenou dlouhou vlnovku a bylo mezi ním spousta telat, která jsme ani nepočítali."
"Inu, to aby do mne hrom uhodil! Jak si to vlastně vysvětlujete, Skřivane?"
"My jsme pro to měli každý svůj názor. Podle mého nemáme dost jezdců, aby obsáhli celý kraj, kde se pase náš dobytek. Stinger zná tamější úsek lépe než kdokoliv jiný z nás. Říká, že velká část tohoto dobytka se tam zaběhla." Nechce se mi však tomu věřit."
"Stinger se velmi zřídka kdy mýlí, Skřivane," odpověděl Britt a přemýšlel usilovně.
"Je-li tomu tak, znamená to velké shánění dobytka z těch míst dříve, než začne padat sníh."
"A kam jej budeme shánět?"
"No, k Sedmi řekám nebo dolů k Pecosu."

"Přes Paso del Muerte?"
"Nikoliv, náčelníku. Západně od Pasa. Znáte ty malé kaňony jižně od Bílé tůně? Byly plné našeho dobytka a žád-ného jiného. Vyčistili jsme je. Radím, aby tam naše parta zajela co nejdřív a odehnala ta stáda dolů."
"A co se stalo dále? Tohle nevysvětluje to střílení z kulovnic."
"Přišli jsme náhodou na prapodivnou věc. Nebo lépe řečeno, Stinger na ni přišel. Když jsme stádo natočili směrem, kterým jsme chtěli hnát dnes ráno, vzal nás Stinger na malou vyjížďku. Stinger toho mnoho neřekl. Když jsme sjeli do vysokého podrostu, sesedli jsme z koní. V tom roští bylo příšerné horko. Konečně jsme zůstali náhle stát. "Do kterého pekla nás to vedete, Stingere," žádal o vysvětlení Graines a já jsem prohlásil, že jsem skoro hotový. "Hoši, někdo zde po mně včera několikrát střelil a skoro by mne byl provrtal!" Potom jsme šli dál, až jsme došli k okraji roz-lehlého, nezarostlého místa. Tam jsme viděli, že kdosi postavil novou boudu nad balvanem, odkud vyvěrá pramen. Viděli jsme kouř a jezdecké koně. Stinger nebyl dost opa-trný, neboť skupina v boudě držela stráž a začala po nás ihned střílet. Ustoupili jsme a oni nasedli na koně. Stinger měl svou kulovnici a já jsem vzal svou s sebou také. V této skupině bylo šest nebo sedm mužů a všichni měli za sedly malé tlumoky. To prozrazuje mnoho. Stinger přísahá, že jednoho z nich zastřelil. Viděl, jak spadl ze sedla. Střelil jsem po nich desetkrát. Viděl jsem jednoho muže, jak upustil kulovnici a svezl se z koně; jsem naprosto jist, že jsem ho zranil. Každopádně nám však ujeli."
"Přesvědčili jste se, že Stinger toho člověka střelil?"
"Ani nás to nenapadlo. Stinger to chtěl sice udělat, ale přehlasovali jsme ho."
"Čí to byla tlupa, Skřivane?"
"Stinger na to přísahá, že Heaverova. Viděl tu tlupu již předtím. Každopádně byla Stingerova práce velmi dobrá. Byli bychom jinak to stádo ztratili. Je to většinou dobytek s krátkými rohy, krávy a telata. Náčelníku, radil bych, aby-chom toto pomalé stádo zahnali sem k nám a nechali je pást se podle potoka, jakmile se někteří z našich hochů vrátí."
"Snad to uděláme zítra nebo pozítří. A co se stalo ještě dál, Skřivane?"
"Doufám, že je to vše."
'To bych si také přál. Na půl cesty domů jsme viděli tři jezdce, jak se vynořili přes pahrbek, zastavili koně a čekali na nás. Ukázalo se, že je to Joe Doane a dva jezdci jeho otce. Doane ztratil dvacet svých nejlepších koní; byl mezi nimi také hnědouš, který má Rippleovu značku. Slečna Holly dala tohoto hnědouše Anně. Strašně mě to mrzí. Joe nám řekl, že stopují to stádo koní již třetí den a že již po-malu umírají hlady. Šli za nimi dolů k Cimarronu, který zloději překročili, a pokračovali pak na Staré cestě."
"Kolik bylo těch zlodějů koní?" zeptal se Britt potřásaje hlavou.
"Joe to nezjistil. Říkal, že rozpoznal čtyři okované koně... A hele, náčelníku, nebyla by to legrace, kdyby se ten houf zlodějů srazil s Keenem a Fraynem na jejich zpáteční cestě?"
"Že by to bylo legrační? Asi tak legrační jako smrt."
"Čery by jistě zahlédl ten houf daleko dříve, než by zloději mohli spatřit naše hochy. A houf koní by mohl v těchto dnech vzbudit podezření. S největší pravděpodob-ností se to tak stane."
"Keen by se jistě rozzuřil."
A v té chvíli přišel Stinger,vysvlečený do půl těla. Přeš jeho hubený bílý trup se táhlo po žebrech ošklivé jelito.
"Stingere, kdo se to o vás otřel?" zeptal se Britt žertovně.
"Náčelníku, napadá mne, že nějaký kovboj myslel, že jsem divoký kůň."
José nahlédl do místnosti pootevřenými zadními dveřmi. "Jídlo je hotovo!"
Brzo odpoledne příštího dne se vrátili Jim, Blue a Flinty z Lesnaté pláně.
Tato část kraje byla značně vzdálena od ranče dona Carlose; byla to řada stupňů, které vybíhaly dolů k prérii od předhoň' vzdáleného asi šedesát mil. Tomuto kraji dávali dobytkáři na jaře a v létě přednost a dobytek se tam rád pásl. Na podzim tam sněžilo. Jim hlásil na Lesnatých pláních a v okolí sto tisíc kusů smíšeného dobytka. Většina tohoto dobytka měla vypáleno Chisumovo proslavené zna-mení: Rolničku. V těchto stádech bylo více Rippleova dobytka, což nedělalo Jimovi pražádnou radost.
Bylo těžké odhalit činnost rustlerů a ještě obtížnější sle-dovat. Potkali asi půl tuctu různých skupin kovbojů a tři z nich zapomněly prohlásit, ke komu v tomto kraji patří.
Do San Marcos započal již více než před rokem příliv nových osadníků, dobytkářů a příživníků, kteří z nich žili, a to se projevovalo teprve nyní. Avšak tohoto léta vzrůstala malá mexická vesnice takovým způsobem, že to nejen uspokojilo, nýbrž i polekalo předáka na Rippleově ranči. Bratři Ho/nové tam založili novou obchodní stanici a Jim tvrdil, že to byla jen záminka, aby mohli přidat nový výčep a hernu. Vznikly tam nové krámy, byl postaven hotel, byla tam kancelář kutací společnosti a četné obytné domy, jak mexi-cké, tak americké. Od Brittovy poslední návštěvy se tam mnoho stavělo, osada se velmi změnila. McCoy o sobě tvrdil, že se stane Chisumovým společníkem. Britt však věděl, že je to jen vychloubání, jelikož bylo všeobecně známo, že dobytkář s rolničkovou značkou je vlk samotář.
Jak se zdálo, Russ Slaughter a jeho tlupa kolem Sedmi řek zmizeli z dohledu a to byla pro Britta nejzajímavější novinka. Slaughter odešel od Chisuma, aby se stal samostatným podnikatelem, což bylo záminkou, aby se dostal k výnosnému řemeslu kradení dobytka ve středním a východním Novém Mexiku.
"Počítám, že Slaughter odešel k severu od McCoyova ranče," uvažoval Britt." Je tam několik divokých hnízd a je to jen den jízdy od stezky, která vede na sever od indiánských rezervací a vojenských pevnůstek. Rebel by tu měl již brzy být."
"Kam jste ho poslal?"
"Na žádné určité místo. Počítám, že půjde po stopě Talmana a Trina."
"Kape, to je širý kraj mezi Topolovou proláklinou a Jutskými pahorky. Klement tam má dvacet tisíc kusů dobytka, Haywood asi osm a Doane, který je na okraji, asi pět tisíc. Když zde byl Doane posledně, zlobil se na krádeže dobytka."

"Inu, počítáme-li, že tam máme asi šest až deset tisíc kusů našeho dobytka, mají tito lidé značné stádo, ze kterého mohou krást. Je to tam rozlehlý lehce přístupný kraj. Jime, pění se mi krev, když si nato vzpomenu."
"Děláme, co můžeme. Kdyby nás bylo sto, ani to by nebylo dost jezdců na takovou práci. Dobytek se nám tu náramně rychle rozmnožil a vyrostl. K tomu ještě přistupují vysoké ceny, o kterých nikdo nikdy neslyšel!... A to je neslýchaná věc!... Kape, to, co bychom měli dělat, je následovat Chisumova příkladu. Měli bychom sebrat, co se sebrat dá."
"Nikdy! To je názor každého kovboje, Jime," odpověděl Britt vážně. "Snad si zabírá Chisum dobytek, na který přijde ve svém okolí. Totéž pravděpodobně učiní ostatní dobytkáři, až se naplní čas. Nemůžeme však podvádět slečnu Hody a ona nechce vlastnit ani jediného býka, který jí po právu nepatří."
V tom Blue na verandě divoce zařval.
Britt vyběhl s Jimem ven. Oblak prachu dole na silnici zakrýval jenom částečně houf koní, kteří byli hnáni od Pasa k vesnici. Flinty se připojil k ostatním na verandě, kde dal Britt průchod své víře, že se vrací domů Frayne a Keen s koňmi, kteří byli ukradeni Doaneovi.
"Je to opravdu štěstí!" zvolal Britt. "Až mi z toho slzejí oči. Kolik je jich, Blue?"
"Asi tak dva tucty nebo víc. A za nimi jedou naši nejlepší jezdci. Tamhle je kuchyňský vůz, Britte. Právě sjíždějí do Pasa."
"Skřivan bude mít nesmírnou radost... Doufám, že Fraynea nepotkalo na cestě nic zlého."
"Celá parta jede domů pohromadě," poznamenal Jim se zadostiučiněním. "Kdyby se nám jen Rebel rychle vrátil."
"Britt postřehl zajisté velmi významné opomenutí Talmana a Trina. Zabolelo ho to. Oblíbil si a do jisté míry přilnut ke každému členu této největší party kovbojů, kterou kdy viděl a řídil.
Stigner se ukázal ve dveřích obytného domu napolo oblečen a mžouraje očima. "Co se tu prosím vás strhlo, náčelníku"?
"Parta se vrátila domů a počítám, že zachránila Doaneovi koně."
"Hrom do spolku! Neměl-li já jsem předtuchu!... To se půjdu rychle obléknout."
Britt shledal, že trpěl v těchto dnech pod tíživým tlakem a tato situace v něm vyvolala jiné úvahy. Skoro nemohl ani potlačit svou radost nebo starost a netrpělivost. Měl pocit velké úlevy, že má hochy zpátky, že zase uvidí Fraynea a Keena a že se uleví i Holly! Vrátí se jim zase všichni kovbojové bezpečně a ve zdraví? Podařilo se mu však přece, aby se ovládl, zatímco čekal, než dojedou do dvora. Konečně, když šel Britt naproti Frayneovi, vynořila se mu v mysli myšlenka, že nikdy v celém svém životě někoho ne-viděl tak rád. Britt si uvědomoval, a svědomí ho přitom hryzalo, zda nechoval v podvědomí pochybnosti o Fray-neovi. Vyhublý, s vpadlýma očima, .neoholený měl Frayne ve výraze cosi výlučně západnického a solidního.
"Jak se máte, Kape?" řekl a naklonil se v sedle, aby stiskl Brittovu mírně chvějící se ruku.
"Dojista mne nemálo těší, že jste zde. Je vše v pořádku?"
"Teď, když jsem tady, ano," odpověděl Frayne se svým chladným úsměvem.
"Jak je to s penězi?"
"Jsou zde," odpověděl Frayne a poplácával tašky, které visely na hrušce jeho sedla, místo aby byly připjaty vzadu.
"Dostal jsem dvaačtyřicet dolarů za kus."
"To je báječné! Koukejte však, abyste se již déle se mnou nezdržoval. Jděte nahoru k Holly a zbavte se těch peněz."
"Britte, vezměte ty peníze nahoru za mne. Jsem unaven."
"Nikdy, pane. Holly by... A vůbec! Chce s vámi promluvit. Renne, sám bych chtěl, abych byl na vašem místě. Bude se divit, že jste se již vrátil."
"Viděla nás, jak přijíždíme, Kape," odpověděl.
"Jistě pozorovala kraj polním kukátkem. Čery ji viděl, jak mává, ještě dříve, než jsme překročili Cimarron."
"Holly pozorovala kraj v posledních dnech skoro neustále. Tak si k čertu pospěšte nahoru!"
"Ale Kape..."
"Vůbec neuznávám žádné ale. Jděte! To děvče mělo takové starosti, že z toho div neonemocnělo. Nemohlo ani jíst ani spát," pokračoval Britt ve své nestydatém lhaní.
"Že měla starost? Ze strachu, že bych provedl něco nečestného?"
"Kdepak něco takového! Vy jste svéhlavý jako Keen. Nešlo jí ani za mák o peníze. Postrádala vás."
Bez dalších slov obrátil Frayne koně na cestu stoupající v serpentinách do zeleného vršku. Nemohl být víc zamyšlen a ohromen, i kdyby byl musel hlásit ztrátu velkého obnosu peněz, který měl při sobě.
Britta vůbec nehryzalo svědomí a smál se pod vousy sám sobě, když soustředil pozornost k blížícím se kovbo-jům. Zahnali stádo koní do ohrady. Skřivan, Blue, Flinty a Graines, všichni pěšky doprovázeli hochy na koních k ubytovně kovbojů. Stinger jim právě vyšel v ústrety. Britt brzy pohřešil známou postavu.
"Kde je Keen?" křičel, když byli ještě kus cesty daleko.
"Řídí vůz a bude zde co nevidět," křičel Mason. Britt se vrátil ke své židli na verandě. Vše bylo v nejlepším pořádku. Parta se vrátila domů. Výhružný, purpurový stín, který visel nad předhořím, může být v přítomné době zapomenut. Po-zoroval kovboje, jak sesedají z koní. Tex Southard, jak se zdálo, byl jediný, který nebyl schopen práce. Skřivan vzal jeho koně, zatímco mu Blue pomáhal. Tex kulhal.
"To tedy počítám, že se asi na vás svalil kůň," řekl Britt krátce.
"Náčelníku, v noze mi vězí olověná kulka. Musíte mi ji vytáhnout," odpověděl Tex.
"Je ještě někdo jiný raněn?"
"Mason dostal kulku. Myslel byste, že je celý rozstřílený. Kdybyste ho slyšel, jak naříkal," řekl Blue."
Britt prozatím zanechal dalšího dotazování. Zakrýval svou netrpělivost poslouchánim a pozorováním. Všichni šli kolem něho s pozdravem a nejhlučnější z nich, jak po-zoroval, byli ti kovbojové, kteří zůstali doma. Byli rozjařeni. Mason se

belhal vzhůru na verandu a ukazoval Brittovi špinavou ruku s krvavou ránu přes její hřbet.
To mám za to, že jsem nevytasil revolver," bručel tak, jako by za to padala vina na předáka.
"Nu, vždyť je to levá ruka."
"Tak? Levá ruka! A jak vlastně budu hrát nyní karty?"
"Kape, Mason má na mysli, že si nyní nebude moci karty namíchat," řekl Blue.
"Masone, kdy jste vlastně vy a Tex zastavili ty kulky!" dotazoval se Britt.
"Včera ráno."
"Počítám, že to byla nešťastná náhoda."
'Tak trochu - pro člověka, který to udělal."
Za následující půl hodinu, zatím co vešel Britt dovnitř, aby čekal na Fraynea a Keena, slyšel mnoho zajímavých novinek, ale nic o záchraně Doanových koní a o boji, který zřejmě se zloději nastal.
Stavba železnice pokračovala na jaře a v létě zvolna, poněvadž byl nedostatek peněz. Nyní jsou však kladeny koleje opět západním směrem a Las Animas vzrůstá úžasně rychle a je tam nebývalý ruch. Inženýři, kteří dráhu stavějí, předpokládají, že budou v Trinidadu dříve než nastane zima. Jeden vlak byl zpožděn o celý den nedaleko Dodge velkým stádem bizonů. Jiný byl nedávno zastaven železničními lupiči. To posiluje pověsti o jiných silných bandách psanců, které pracují západním směrem. Zásilky dobytka byly velké a cena živého dobytka dohnaného k železničním stanicím byla vysoká a očekává se, že ještě stoupne. Kovbojové předjeli velkou karavanu mezi Cimarronem a řekou Očistcem. Mason vyhrál sto dolarů v kartách; tato novinka udělala na kovboje, kteří zůstali doma, nejhlubší dojem.
Za nějakou chvíli se objevila mezi dveřmi nápadná postava a obličej Keena Braza. Na rozdíl od svých ka-marádů se tohoto rána oholil, dokonce si vzal čistou košili a šátek kolem krku. Vypadal jako hezky vystrojený dareba.
"Jak se vám daří? Vypadáte opuštěně. To dokazuje, že si nás, neváží te, když jsme zde." Těmito slovy pozdravil Britta.
"Přátelé, napil jsem se zhluboka, Á kdo myslíte, že na mne čekal v záloze? Connie! A nemyslete si, že nebyla ráda, že mne zase vidí. Inu, byli byste všichni zezelenali závistí."
"No, no, já jsem vás dávno prohlédl," prohlásil Mason. "Nechal jste mne řídit ten starý vůz celý den, až jsme dojeli blízko k domovu. Pak jste se nabídl, že mne vystřídáte - jen proto, abyste mohl zůstat pozadu a sejít se s tím děvčetem a pořádně se napít. Čert vás vem, Keene! Ani nevím, jak se vám to daří, že mne vždycky tak lehce doběhnete,"
"Tak již jsme zase doma!" prozpěvoval si Keen, když dokončil svůj tanec. "Byla to štastná cesta! Čeká mne za-sloužený odpočinek, dobré jídlo a ta moje černooká otrokyně! Ó, život kovboje je nesmírně těžký!"
Britt si myslel, že veškeré báječné vlastnosti texaského kovboje byly vyjádřeny v tom štíhlém světlovlasém mod-rookém devatenáctiletém chlapci. Avšak Britt věděl, že dívat se na něho a poslouchat ho znamená ucházet se o zkla-mání. Keen nebyl nikdy tím, čím se zdál. Na povrchu to byl divoký bezstarostný mladík a z ničeho si nic nedělal. Byl tvrdý jako křemen, žel jen pro přítomnou chvíli, nesvědomitě a nezodpovědně. To vše byla pravda o Keenovi, bylo to však jen na povrchu. Buď byl mnohostranný, nebo znamenitý herec, nebo obojí.
"No tak, co bude?" zeptal se Britt konejšivě.
"No, co má být náčelníku?" řekl zvolna Keen.
"Chci hlášení nebo nechci?"
"Kdybych tak jednou já věděl, co si přejete," povzdechl si Keen prosebně. "A vůbec, vedoucím při tomto hnaní dobyt-ka byl Frayne."
"Vy jste dostal zpátky Doaneovy koně."
'To jistě, nevěděl jsem, čí to koně vlastně jsou, až když jsme zpozorovali toho hnědouše s vlnovkou na kyčli. Viděl jsem, jak ho jezdí slečna Holly a vzpomněl jsem si, že ho dala Anně Doaneové... A tak se věci spojily v mé tupé hla-vě."
"Tomu rozumím. Musíme mu však říct, co se stalo."
"Náčelníku, vůbec nemám náladu něco vypravovat," odpověděl vyhýbavě Keen.
"Masone, chcete to vypravovat vy?" pokračoval Britt suše.
"Náčelníku, já nerad mluvím a mimo to jsem ještě velmi unavený, raněný a mluvení by mi dělalo velké obtíže."
"Jaképak obtíže?" zeptal se Britt a byl přesvědčen, že by mohl přimět Masona k řeči.
"Obtíže rázu peněžního," odpověděl Mason krátce.
Pak zavolal Britt hlasitě Jacksona.
"Pojďte sem!"
"Ano, pane, zde jsem."
Malý černoch s křivýma nohama přistoupil k Brittovi s určitou nejistotou a bojácně. Koulel očima tak, že jejich , bělmo svítilo stejně s jeho zuby.
"Jste vy také němý, Jacku?"
"Počítám, že jsem, pane."
"Jste právě tak němý jako Mason. Nuže, zde je deset pesos."
"Já přece vůbec nejsem němý, já jsem jenom držel s Ma-sonem."
"Vy prokletý, koně kousající černochů! Takhle mne využívat... Náčelníku, odvolávám vše. Řeknu vám cokoliv za deset pesos," křičel Mason.
"Mlčte, Masone," přerušil ho Britt. "Buďte zticha a Jackson ať mi podá hlášení. Věci dospěly opravdu ke smutným koncům, když musí náčelník party platit za hlášení.., Tak povídejte, Jacku."
"A co vlastně chcete vědět, pane?"
"Vypravujte mi vše o tom, jak jste dostali zpět Doaneovy koně."
"Asi tak před polednem včera ráno jsme jeli zcela klidně, když tu náhle uviděl Čery prach a zastavil nás. Začali jsme se sázet, co ten prach vlastně zdvihá. Čery se sázel, že to je stádo koní, které přijíždí. Čery sázku vyhrál, že to je stádo koní

a pan Frayne nás zadržel, abychom počkali. Netrvalo to dlouho, než jsme spatřili čtyři jezdce za stádem koní. A pak nám nařídil pan Frayne, abychom se schovali za křovím zarostlou zatáčkou cesty, až přijedou ti jezdci k nám. Dříve než přeběhli všichni koně kolem nás, viděl Keen toho hnědáka s naším vypáleným znamením - to jsme ihned všichni poznali, že jde o nějakou krádež koní. Ale pane, když Frayne vyjel v našem čele z ukrytu, byli jistě ti čtyři muži náramně překvapeni. Nezdáli se být nijak společenští a jejich vůdce vykřikl a sahal po svém re-volveru, ale Frayne ho složil z koně. Ostatní jezdci se obrátili a stříleli po nás a my jsme vyrazili za nimi a pálili jsme do nich... A pak bylo vše rychle odbyto. Mason a Tex byli zasaženi. Ti čtyři zloději koní byli opravdu mizerové. Neměli toho u sebe mnoho. Naházeli jsme jejich revolvery a sedla do vozu, sehnali jsme ukradené koně a jeli jsme dále... A to je vše, pane."
"Deset pesos za takovou povídačku!" zlobil se Mason. To já bych to vypravoval lépe ze dva šestáky."
V této chvíli slyšel Britt venku koně a brzy uviděl Fraynea, jak ho odsedlává. Psanec si počínal zamyšleně. Nechal ležet sedlo a uzdu na zemi a když se obrátil, viděl Britt zasmušilou tvář a zmatené oči, ze kterých vyprchala veškerá pronikavost.
"Nuže, Renne?" zeptal se Britt s úsměvem.
"Celý svět je nohama vzhůru... Jsem očarován, Britte, praštěný palicí do hlavy, nadobro poražen!! - Nic jiného nezbývá, než abych odešel a zastřelil se!"
"Renne, pil jste snad něco?"
"Ještě ne, ale v nejbližší chvíli začnu."
"Nesmysl, řekněte mi, co se stalo. Byl jsem naprosto přesvědčen, že Holly bude ráda, až vás uvidí. Je mi to strašlivě líto."
"Byla ráda, když mne spatřila," zašeptal Frayne chraptivě a vypadal jako omámen.
"Nu, a co tedy nebylo v pořádku?" pokračoval Britt hladce a zatáhl neodporujícího Fraynea na konec verandy. Cítil se hodně vinen, přesto však jaksi nadšen.
"Co? - Člověče, vždyť je to všechno strašlivý omyl."
"Renne, já vám nějak nerozumím. Raději mi to vysvětlete. Co říkala Holly?" řekl důrazně Britt.
"Stála mezi dveřmi, když jsem přijel," odpověděl Frayne, jakoby k tomu donucen. "Když jsem však sesedl z koně z brašnama, byla pryč. Vstoupil jsem dovnitř... Stála v pokoji bledá," bílá jako stěna. Řekl jsem, "Slečno Holly. Zde jsem s penězi - dostal jsem jich víc, než jsme počítali." Položil jsem brašny na stůl. Odstrčila je stranou, jakoby ty peníze - které mi nadělaly tolik starostí, že jsem se z toho mohl skoro zbláznit - nebyly vůbec ničím! Vzala mne za kabát. "Renne! Vrátil jste se zdráv?" zašeptala. Nevím, co jsem řekl, ujistil jsem ji však, že jsem úplně v pořádku, že vše dopadlo velmi dobře. Zavřela oči. Viděl jsem, jak se jí do očí derou slzy. Opřela se o mne a chvěla se. Pak byly slzy tytam a oči jí zářily jako černé hvězdy. Budou mne pronásledovat. Po celý zbytek mého života... Pak, Kappe, mne políbila... Ne na tvář! Ale na rty!"
"Opravdu? A co jste dělal vy?" zeptal se Britt, když se Frayne podepřel o zeď domu. To byl rozhodující okamžik. Chladný, tvrdý psanec se v tomto okamžiku neprojevoval. Frayne tu prozrazoval své opravdové já. Temná, strašlivá bolest změnila šeď jeho očí.
"Co jsem dělal? - Vytrhl jsem se a utíkal," zašeptal chrap-tivě a těžce polyká.
"Holly vás miluje," odpověděl Britt klidně a byl si jist Holly, jist sám sebou, jist Fraynem.
"Můj Bože - neříkejte to!"
"Už je to pravda, Renne. Zjistil jsem to od chvíle, kdy jste odjel. To je konec Hollyina pošilhávání po kovbojích. Ten-tokrát - .chudáček dostala pořádnou dávku své vlastní medicíny. Holly je chycena."
"Britte, neříkejte prosím již nic víc," přerušil ho Frayne a odstoupil od zdi šedý ve tváři a vyčerpán. "Myslíte si snad, že jsem skála nebo kus dřeva? Zbožňuji Holly Rippleovou! Je to svatá pravda od toho dne, kdy mne požá-dala, abych zůstal na ranči dona Carlose... A vše bylo v nej-lepším pořádku až do dneška! Můj Bože, kdo mohl předvídat, že toto sladké, krásné, nevinné děvče se do mne zamiluje? Britte, musím odejít a zastřelit se."
Britt zvolal opovržlivě: "To by byl pěkný způsob, jak se zachovat k Holly... Za její laskavost a velkodušnost, ze její víru a lásku, byste se jí odměnil, že byste ji tu nechal se zlomeným srdcem, že byste nás opustil v nejhorší době. To nemůžete udělat, Renne Frayne."
"Ano, je to ode mne podlé," vybuchl Frayne vášnivě. "Co jiného mi však zbývá - Kape, ona by mohla..."
"Je to nanejvýš pravděpodobné, Renne. Holly by nejen mohla, ale chce! A co potom?"
"Padl bych na kolena."
To by bylo docela správné. Frayne jste vyčerpán a přecitlivělý. Pojďte dovnitř."
"Počkejte... Kápě, odvolávám, co jsem říkal o tom, že se zastřelím. Zůstanu zde a budu vám nápomocen, abychom prošli touto válkou se zloději dobytka. Nesmím se však přiblížit k Holly. A vy musíte přísahat, že mne nikdy neprozradíte."
"Na to vám přísahám, Renne," odpověděl Britt a mluvil zase suše a s obvyklým přízvukem. štěstí hrálo na struny jeho srdce. Před chvílí se ho zmocňovala panika. Britt měl Fraynea rád a vážil si ho. Budoucnost již nevypadla tak temně pro Holly Rippleovou jako dříve.
Kapitola X.
VŠICHNI KOVBOJOVÉ, kteří se vrátili, šli ihned spát, jakmile je José důkladně nakrmil. Keen prohlásil velmi důrazně, že se vypořádá s každým, kdo by se odvážil rušit jeho odpočinek. Skřivan projevoval pozoruhodnou dychtivost, aby mohl nastoupit dvacet mil dlouhou cestu k Doaneovi, aby mu mohl podat zpráv, j o tom, že jeho koně byli zachráněni! Nikomu to nedošlo, jenom Mason pozna-menal nahlas, že by se také jednej rád zamiloval, aby věděl, jaký je to pocit. Britt odešel nahoru do domu, aby navštívil Holly. Byl sice úplně spokojen, ale měl přece jen trochu strach. Shledal, že jeho velitelka je dokonalým vzorem nepochopitelnosti ženy. Byla to zase stará Holly. To zbavilo Britta starostí. Frayne byl, jak se zdálo, velmi oživující lék Bylo jisté, že Holly ani nenapadne, že by mu Frayne něco řekl p polibku, který ho

vyvedl tak dokonale z míry. Britt dospěl k přesvědčení, že by bylo právě nyní velmi nevhodné, kdyby porušil svůj naprosto poctivý slib, který dal Frayneovi. Těch několik okamžiků, co byla s Fraynem sama vrátilo Holly její starou náladu.
"Ukryla jste ty peníze?" zeptal se Britt, neboť se pamato-val, že Holly byla v takových věcech velmi nedbalá. Věděli společně o tajném úkrytu, kde její otec a předtím Valverdeové ukrývali zlato a jiné cenné předměty.
"Ano. Spočítala jsem je, byla to velice únavná práce."
"Kolik tohoto bylo?"
"Skoro sto dvacet pět tisíc dolarů."
"Inu, s tím musíte vystačit hodně dlouho, má drahá. Nemohu se odvážit znovu hnát dobytek."
"Měl jste to však v úmyslu," namítala.
"To jistě. Ale od té doby, co se mi parta zase sešla doma, změnil jsem svůj úmysl."
"Proč?"
"Nu, doneslo se ke mně dost různých informací. Keenovi se to vůbec nezamlouvá a Frayne o tom nechce ani slyšet."
"Že o tom nechce slyšet? Ráda bych věděla proč."
"Tak se mi zdá, že je Renn nějaký podivný. Předpokládám, že vás nemůže zase opustit," odpověděl Britt jen tak mimochodem a předstíral, že nevidí, jak se Holly začervenala.
"Holly, pamatujete se na toho hnědáka, kterého jste dala Anně Doaneové?" zeptal se Britt.
"Friska? Zajisté, že pamatuji! Měla jsem toho koníka ráda. Anně se však tak nesmírně líbil. Proč se ptáte?"
"Inu, Frisk byl ukraden zároveň s ostatními Doaneovými koňmi. A představte si, že naše parta přihnala ty koně zpět!"
"Dnes?" zvolala Holly.
"Zajisté. Kdy jindy by to mohli učinit. Byla to vyloženě šťastná náhoda. Nedozvěděl jsem se toho mnoho od Keena. a vůbec nic od Fraynea, a tak předpokládám, že při tom nebylo mnoho práce."
"Kape Britte, nepokoušejte se o další uskoky. Přece víte že, dostali-li ti moji čerti nějaké zloděje koní, že je pověsili."
"To si také myslím. V té době jsou v takových věcech velmi rozhodní. Vím však určité, že tuto tlupu zlodějů koní nechytli.
"Dobře, to jsme ráda. Litují vždy ty ubohé vyvrhele, kteří musí krást."
"Inu, děvče, nejsem naplněn lítostí jako vy," řekl zvolna Britt. "A kdybyste neměla nejnebezpečnější partu zde na této hranici, brzy byste svůj soucit ztratila."
"Často si vzpomínám na krásné dny, když jsem byla malá! Na dlouhé kouzelné dny, kdy zde projížděly karavany, kdy byly pořádány nekonečné slavnosti a jiné španělské radovánky!"
"Ty časy se již nikdy nevrátí. Budete však mít vždy Me-xičany. Dívám se do budoucnosti asi tak na pět let, ačkoliv se mi to zdá velmi krátká doba, kdy budeme mít mír v tomto kraji -a žvatlání a skotačení dětí v tomto domě."
"Ó ano - jak je to romantické," poznamenala Holly, aniž pohnula brvou. "Snad Keen a Skřivan - možná, že také Frayne vám opatří brzo něco v této radosti ze života... A vůbec, Kape, vrátili se všichni moji lidé?"
"Chybí Talman, Trin a Rebel."
"To nevypadá vůbec dobře, co?"
"Nu, možná, že je to tak dobře. Neobviňuji Talmana, dokud se nepřesvědčím. Topolová proláklina je odtud daleko a je to rozlehlý kraj. Dá to hodně práce najít ten kraj.
"Ale Rebel by tu měl již být."
"Pracuje snad sám?"
"Ano, dal jsem mu podivnou práci."
"Pozorovat Talmana! - Tak si myslím, že to hoši neradi dělají, když musí špehovat jeden druhého."
"To jistě."
"Jak mni jen může některý z mých lidí podvádět!"
"Frayne to vysvětlil svým způsobem a já bych řekl totéž. Člověk je uvítán srdečně cizinci nebo dobytkáři, kteří ne-jsou v partě, vypije se trochu více kořalky, pak přijde přemlouvání - a tlustý svitek bankovek. Podivné na tom je, že i kovbojové, kteří v sobě neměli ani trochu nepoctivosti, často něco takového učiní. A s těmi, kteří nejsou tak docela poctiví, je lehká práce. Slaughter a McCoy to vědí právě tak dobře jako my. Kdyby se chtěli stát někteří z našich hochů nepoctivými, nechali by si jistě dost zaplatit."
"Jsou o tom nějaké pochybnosti?"
"Ne, musela by se to dokázat! To bude těžké. Budou-li tito muži prodávat nepoctivým nakupovačům dobytka, budou zde moci krást donekonečna, aniž je kdo chytí."
"Britte, nevěřím, že by mohl kterýkoliv dobytkář, zejména na mém ranči, obelstít někdy Keena nebo Fraynea."
"To jistě," odpověděl Britt a zamyslel se nad touto prozíravou poznámkou, vnuknutou ženskou předvídavostí.
"Na žádný pád mi o tom nesmíte nic říct, pokud se to stane," zakončila polekaná Holly rozmluvu.
Po večeři toho dne se zeptal Britt Fraynea, co asi je na těch řečech o Jamesových hoších.
"Byli v Las Animas," odpověděl Frayne. "Potkal jsem Jesse a mluvil jsem s ním. Znal jsem ho před mnoha léty. Chtěl, abych se připojil k jeho tlupě,"
"Tak! - A co zde vůbec hledal?"
"On a Frank byli v Kalifornii. Vrátili se přímo přes ranč dona Carlose. Jednou večeřeli u Hollyina stolu a ona vůbec nevěděla, kdo byli. Cole Younger a ostatní z jejich bandy na ně čekali v Las Animas. Roztrousili se po loupeži na hospodářské výstavě v Kansas City vloni v září. Krátce předtím zabil Jesse James někde v Missouri tři muže. Jesse mi řekl, že on sám a Frank zabil šest mužů při kartách v Kalifornii."
"Devět lidí!"

"To nic není pro Jamesovy hochy. Jsou to dokonale špatní lidé. Vlakoví a bankovní lupiči! Pracují ve velkém stylu. Jesse musí mít celkem asi dvacet mužů ve své tlupě. Cestují však v malých skupinách."
"Renne, jsou ti Jamesové opravdu znamenití odborníci na revolvery?" zeptal se Keen.
"Žádný z nich by neměl mnoho vyhlídek s vámi Keene, kdyby šlo o nerovný boj. Nejsou to však pistolníci. Jsou to jen obyčejní lupiči."
"I hrome! Stál jsem zrovna vedle Jesse Jamesa v tom výčepu - a nic jsem nepochopil."
"Bylo to proklatě dobře," zvolal Mason.
"Kdybyste něco tušil, jistě byste s ním vyvolal hádku."
"Mluvte rozumně! Ještě jsem v celém svém životě nevyvolal hádku!"
"Frayne, zeptal se vás James, co děláte?" tázal se Britt.
"Ne. Řekl jsem mu, že jsem se dal na dobytkářství. Řekl, že v Novém Mexiku jsou nekrásnější ranče, které kdy viděl, že však pěstování dobytka je pro něho tuze zdlouhavé a krotké zaměstnání."
"Je vedle," promluvil Jackson vážně. "Sám jsem byl jed-nou bankovním lupičem. Ukradli jsme jednou nedobytnou pokladnu z banky a skoro jsem se strhali," když jsme ji táhli ven do prérie. Pak jsme se dřeli k smrti skoro dva dny, než jsme tu železnou truhlu vypáčili. Uvnitř nebylo nic jiného než samé papíry."
Lakonické vysvětlení, proč negr považoval bankovní loupeže za nežádoucí, vyvolalo hurónský řev.
"Aby vás šlak trefil!"
"Poslouchejte!" přerušil náhle zábavu Čery a zdvihl ruku. Jeho pravidelná bronzová tvář byte napjatá. José přestal utírat nádobí a stál jako socha. V místnosti zavládlo ticho.
"Čery, co slyšíte?" zeptal se Keen ostře.
"Kůň přijíždí proklatě rychle!"
"To bych také řekl," souhlasil Keen a povstal s vážným obličejem. Tento kovboj měl sklony malovat čerta na zeď.
"Buďte tiše," nařídil Britt. "Co na tom, že přijíždí kůň proklatě rychle?"
To uklidnilo naslouchající skupinu. Dveře byly otevřeny. Teplá letní noc byl úplně tichá, až na měkké zvuky zpěvu a kytary kdesi v blízkosti. Když Britt naslouchal, přelétl očima všechny své muže. Keen naslouchal. Míšenci pokyvovali hlavou. Santon upíral lesknoucí se zraky na Geryho, Pak náhle všichni ostatní skoro jako jeden muž projevili důkaz Indiánova báječného sluchu. Asi o vteřinu později zaslechl Britt velmi slabé rytmické údery kopyt koně, který běží tryskem po tvrdé cestě. V tomto zvuku nebylo nic, co by mohlo skupinu kovbojů přinutit k vážnosti a ne-dočkavosti. Přesto se to však stalo. Leželo to ve chvíli a v místě a v tom, že viselo něco ve vzduchu. Někteří z hochů se pustili zase do jídla. Nikdo však nebyl naprosto klidný. Náhle zvolal Mason:
"Ten člověk si jede asi pro cigarety."
Venku na silnici zpomalil rychlý dusot kopyt do cvalu, potom došlo k chrastivému sklouznutí, které způsobilo sypání oblázků, jako by padaly kroupy, Pak zapraskala kůže, zazvonily ostruhy, zazněl dupot jezdeckých bot a těžké kroky na verandě.
"To je Rebel," zvolal Keen. "A v kamnech už není oheň!"
Rychlé zvonivé kroky prošly místností, kde byly palandy kovbojů, ke dveřím do jídelny. Vstoupil jezdec. Britt poznal Rebela, ale jenom podle příznačně malé postavy a podle obléknutí. Z šedivé a černé tváře sršely blesky dvě strašlivé oči, které blýskaly po partě.
"Keene - Santone - vy jste zde všichni zpět!" oddechoval těžce a chraplavě.
"Jak se máte Rebele? Jistě, jsme tady všichni," odpově-děl Keen chladně.
"To jste ale ujížděl, co?" řekl Britt.
"Náčelníku, nemohu mít horší zprávy. Hoši, dokončete svou večeři. Počkejte, až popadnu dech. Dejte mi trochu vody a jídla."
"Dejte si na čas; parde. Odsedlám vašeho koně a postarám se o něho," odpověděl Keen a o několik minut později se všichni sešli v ložnici.
"Zavřete okna a dveře," řekl Rebel krátce. "Počítám, že nechceme, aby slyšel to, co vám chci říct, kdokoliv jiný."
"Zapalte si cigaretu," řekl Mason a nabídl mu ji. "A sed-něte si. Třesete se jako drát na plotě, když je pořádný vítr."
"Kapitáne Britte a kamarádi, je mi to strašně líto, ale musím však hlásit, že Talman a Trin pracují na dvě strany, tedy proti vám," začal Rebel tlumeným hlasem.
Následovalo ticho vyvolané tímto otřesem. Bylo přerušeno zvukem nárazu tvrdé pěsti na upracovanou dlaň. Byla to první zrada za nového uspořádání. Hochům pobledly líce a svázalo.jim to jazyky. Brittovo srdce po-kleslo. Doufal a měl naději. Pomalu doutnající vztek vyšlehl v něm prudkým plamenem.
"Tak dobře, Sloane," zakoktal předák. "Všichni víme velmi dobře, že vám je proti srsti prozradit své bývalé druhy, právě tak, jako my všichni posloucháme tuto zprávu s odporem. Jako parta jsme však zatlačeni zády ke zdi."
"Jezdil jsem krajem asi deset dní a v té době jsme přišli i asi tak o tři tisíce kusů dobytka, zhruba vzato. Odhadoval jsem to částečně také na velkou vzdálenost dalekohledem, a proto nemohu určit, zda tu šlo o dobytek mladý nebo starý. Jistě, že mezi tímto dobytkem byly, také kusy s jinými vypálenými značkami."
"Tři tisíce kusů!" opakoval Britt ohromen.
"Mluvte tiše, Kape," přerušil ho Frayne. "Sloane, vy přece nejste muž, který by přeháněl, avšak..."
"Frayne, myslím, že spíše podceňuji, než bych přeháněl."
"Rebele, přece nejste opilý, ani jste se nezbláznil!" vy-buchl Keen tiše, ale zuřivě. Z jeho očí šlehaly modré plameny. "Praštil vás snad někdo palicí do hlavy?"
"Je to svatá pravda, hoši, a nedopalujte mne. Jsem z toho celý nemocný a mám takový vztek, že vás vidím všechny dvakrát. Přesto víte proklatě dobře, že mám dobré oči. Pozoroval jsem čtyři skupiny dobytka a vždy šlo o stádo skoro

téže velikosti au každého bylo pět jezdců. Byli to vždycky jiní jezdci! Tři odehnaná stáda táhla mezi západem a jihem a asi směřovala do Las Vegas. Poslední, o tisíci kusech, má vyrazit k severu zítra ráno, jak jsem usoudil."
"Tato stáda byla z Topolové prolákliny?" zeptal se Britt i a čekal vzrušeně na Sloanovu odpověď.
"Tři z nich ano. Poslední stádo muselo však být sehnáno na samý dohled z ranče. Usuzuji to z toho, že jsem viděl dobytek, jak byl hnán na západ na druhé straně Topolového pásu."
"Mezi stromy?"
"Ano, a na samém kraji. Povídám, je to méně než třicet mil od místa, kde právě sedíme."
"Ale, Sloane, řekněte nám, jak je to možné?" tázal se ho Britt zcela popleten.
"Nevím to zcela určitě. Možná, že jsou moje předpoklady naprosto špatné. Řeknu vám však, jak si to představuji. Nejdříve vám musím prozradit, že Talman má polní kukát-ko."
"Jak to víte?"
"Viděl jsem je. Viděl jsem, jak ho používá z vrcholku Šedého kopce."
"Kde k němu přišel?"
"Prosím vás, kladte mi lehké otázky. Jak tohle mohu vědět? Nu, a abych pokračoval. Vy jste poslal Talmana a Trina do Topolové prolákliny. Vydali se na cestu nejdřív z nás všech. Já jsem je měl stopovat a vyrazit o den později. Náčelníku, já jsem je vůbec nestopoval. Byli by mne viděli, protože vůbec nejeli do Prolákliny. Počítal jsem, že asi udělají to, co udělali. Proto jsem vyrazil odtud přímo do předhoří a jel jsem odtud dolů. Velmi časně druhého rána jsem odtamtud viděl kouř, jak stoupá mezi cedry na Šedém kopci. Trvalo mi to však dva dny, než jsem z jistil, že tam táboří Talman a Trin. Jeden z nich tam vždy zůstával, druhý odjel celkem třikrát. Dvě rozdílné skupiny jezdců dojely vždy k patě kopce asi tak k západu slunce v různých dnech. Inu, Talman je náramně mazaný. Pátral po tom, aby zjistil, kdy a kam jste vyslal své jezdce. Není pochyby, že viděl Skřivana a Jima, jak odjíždějí se svými lidmi. Nesmím za-pomenout na to, že Talman měl dva druhy signálu. Kousek zrcátka a staré indiánské kouřový signály."
"Po čertech proklatá věc, co nám zde vykládáte!" řekl Britt a byl vnitřně na nemalých rozpacích, že dostává tak přesné zprávy od kovboje, o kterém si nikdy nemyslil, že je bystrý.
"Jel jsem celou noc a zaujal jsem stanoviště na vysokém pahrbku v Topolové proláklině. Zůstal jsem tam dva dny. Musel jsem to místo opustil, protože tam nebyla voda. Odjel jsem tedy, když nastala noc, a vrátil jsem se a vybral si místo na jiném pahorku za McCoyovým rančem. Mohl jsem vidět šedý kopec, bylo to však tak daleko, že jsem nemohl nic rozeznat. Zůstal jsem tam ležet celý den. A to bylo včera. Dneska časně ráno, než se rozednilo, jsem popojel asi o deset mil na místo, odkud jsem mohl pozorovat Šedý kopec. Viděl jsem další kouřové signály. Bylo to tak asi uprostřed odpoledne, když jsem zpozoroval, jak se zvedá prach nad topoly. Pozoroval jsem, jak se plazí oblak prachu nad stromy po několik hodin. Viděl jsem velké stádo dobytka, jak přechází potok a jde k Topolové proláklině zá-padně od Šedého kopce. Byli tam čtyři jezdci. Pozoroval jsem dobytek, až mi zmizel z očí. A tak asi k západu slunce jsem viděl Talmana a Trina, jak jedou dolů, aby se sešli s těmi čtyřmi jezdci. Poznal jsem ty koně. Obzvláště toho černošedého. Pak jsem vyrazil k domovu a není-li můj kůň mrtev doteďka, je jistě schvácený."
"Nemohlo to být horší," mluvil Britt jakoby sám k sobě a smutek mu na chvíli nabyl vrchu nad zlostí.
"Rebele, byla to proklatě těžká práce. Vy jste ji však vykonal velkolepě," zněla Keenova výmluvná pochvala.
"To ostatní si můžeme lehce vypočítat, náčelníku," pro-hodil jen tak mimochodem Jim.
"Sloane, uvažte vše ještě jednou důkladně a řekněte nám, jak na věc pohlížíte," dodal Britt.
"Nu, abych řekl pravdu, myslím, že už je po všem, až na ty rachejtle... Tam nahoře nad tou proláklinou je krásná pastva. Je to z dohledu a cesta do rezervace je odtamtud velmi blízko. Tam směřuje to hovězí, dříve než začne padat sníh. Kdokoliv prodá ten dobytek těm podvodným nakupovačům pro vládu, dostane deset nebo více dolarů za kus - koukejte, jaký je to výdělek! Tak počítám, že Talman a Trin nepojedou dále než k ležení. Jsou nyní asi na cestě sem. Počítám, že měli mizernou stravu. Budou si sami sebou jisti a budou hladoví. Možná, že budou mít v úmyslu jednat o dalších obchodech. Asi nezůstanou v tom ležení celou noc a možná, že se již v této chvíli vracejí. Chtěl bych se však vsadit, že tomu tak není."
"Kape, myslím, že Talman prodal ten dobytek nějakému velkému dobytkářskému podniku za velké peníze, a my-slím, že Trin dělal hloupého," řekl Keen se stručnou konečností.
"Britte, není to tak jasné," dodal Frayne. "Talmanova práce spočívá v tom, aby zůstal u nás a byl zde špehem pro toho, kdo ho podplatil, aby nás převezl. Jeho úkolem je, aby oznamoval těm zlodějům dobytka, kdy a kam naše parta jezdí a kam se pohybují naše stáda. Je to proklatě chytře navlečeno! Za tímto podnikem je zřejmě chytrá hlava... Sloane, blahopřeji vám k vaší promyšlené a chytré výzvědné práci. Nikdy jsem o lepší neslyšel."
"Inu, měl jsem jen velké štěstí. A neštěstí v tom, že jsem to právě já, který ty blázny nachytal."
"Nemluvte takhle," odpověděl Britt ostře. "Jsme vázáni k této partě ctí a povinností. Byla to výborná práce. Kdo asi je za tou krádeží?"
"To nevím, náčelníku," doznával Rebel.
"To nás tedy přivádí k rozhodne činnosti," odpověděl Britt hrozivě. "Sloane, chcete řídit tento podnik?"
"Myslím, že to musím převzít... Tak dobře. Dejte mi šest mužů na čerstvých koních. Odjedeme ihned a pojedeme do předhoří stejnou cestou, kterou jsem jel já. Vím zcela přesně, kde budou tábořit. Necháme své koně kus cesty za sebou a sestoupíme dolů s úmyslem, abychom je překvapili."
"Hoši, vyzývám vás, abyste se hlásili dobrovolně. Ponechávám si však právo nepřijmout kteréhokoliv z vás k tomuto úkolu, jestliže usoudím, že ho potřebuji zde," prohlásil Britt.
"Já se hlásím," řekl Keen Chladně se skloněnou hlavou. On, kovboj, který nedávno trpěl zradu přítele, kterého za zrádu pak zastřelil, se spojil s touto pochmurnou výpravou, aby převzal zase takovou osudovou zodpovědnost.
"A já," zahučel Mason.

"Já půjdu také," řekl Frayne.
"Ne, Frayne, vy zde zůstanete," prohlásil Britt. "Chci jít sám, a proto bych si přál, abyste zde zůstal."
"Já půjdu také," zvolal Ten.
"Nikoliv," namítl Britt.
"Já jsem svolný, pane," prohlásil Jackson. "Talman mě jednou kopl a nikdy jsem ho neměl v lásce."
"To jsou tři muži, tak se hlaste!" zvolal Britt netrpělivě.
"Inu, nejsem žhavý, abych šel, učiním to však," řekl Jim a pokyvoval hlavou.
"Dovolím vám, abyste šel," prohlásil Britt. "Chvátejte hoši, potřebuji ještě dva muže."
Čery naznačil váhavou svolnost účastnit se, ale Britt ho odmítl právě tak jako Bluea. Potom se přihlásili Tex a Mex Southardové, pomalu a netečně, jako vždy, aby doplnili počet mužů, o které Sloane žádal.
"Sežeňte čerstvé koně," nařídil Britt. "Co chcete ještě, Re-bele?"
"Kulovnice, vaky na vodu a nějaké jídlo. Možná, že dojde k pronásledování."
"Kape, co mám udělat, jestliže se vrátí zítra Talman a Trin?" ptal se Frayne.
"O tom jsem již také přemýšlel. Jistě budou mít nějaké podezření. Bude nejlépe, když je svážete a počkáte, až se vrátíme!"
"Slečna Holly se vůbec o ničem nesmí dozvědět?"
"To se samosebou rozumí! A v případě, že se oba vrátí, musíte být velmi opatrní. Holly má již o ty kovboje beztak starosti!"
"Britte, bude to pro nás proklatě nepříjemné, pokud se Talman a Trin vrátí," řekl Frayne zamyšleně.
"Nepřidělávejme si zbytečných starostí!"
Asi o hodinu později odjelo osm jezdců tiše z ranče dona Carlose směrem severním k předhoří.
Dole v kraji byla teplá a tichá noc. Hvězdy jasně svítily. Sloane vedl jezdce v řadě za sebou klusem, až dojel k mírnému stoupání, kde přešel se svým koněm do kroku. Skutečnost, že žádný z jezdců nekouřil, nasvědčovala po-vaze tohoto nočního dobrodružství.
Brittovi to připomínalo jeho práci, kdy byl rangerem na Rio Grande. Kolikrát za noci vyjel s hrozivou skupinou rangerů za účelem podobného úkolu, jako byl tento. Zločin Talmana a obzvláště Trina ho hluboce zranily. Když pomi-nula jeho první lítost a zmocnil se ho hněv, nebyla jeho víra v ostatní kovboje party nijak otřesena. Na Talmana a Trina čekalo strašlivé zúčtování.
Když dostoupili vrcholku svahu, zahnul Sloane k západu a postupoval prokláklinou, která se táhla od hlavního řetězu hor. Zde nastoupila místo dobytka vysoká zvěř a vlci divoce přerušovali ticho. Tabulová hora v Coloradu se tyčila hranatě k nebí. Čím se stával kraj drsnější, tím byla jízda pomalejší. Za další hodinu tvrdé jízdy uhnul Sloane z nezřetelné stezky vysoké zvěře a počal sjíždět dolů. Za světla hvězd rozpoznal Britt, že jeho hodinky ukazovaly jednu po půlnoci. Vůdce znal cestu a dával si načas. Brittovi se zdálo, že čím více hodiny pokračovaly, tím hrozivější se jeho muži stávali.
Konečně je vyvedl Sloane z hustě zalesněného místa. Šedé strže s černými místy klesaly dolů a měly holá místa na stráních směrem k ohromné prázdnotě, kterou tvořily rozsáhlé pastviny před nimi. Noční vyhlídka se zde zdála Brittovi nesmírně velebnou. Byl na vrcholku náhorní planiny mezi pohořím a předhořím.
Sloane zastavil, aby se jeho druhové mohli seskupit kolem něho.
"Máme do rozednění dost času. Tábor je ještě značně daleko. Ale v tomto vzduchu by náraz podkovy na skálu bylo slyšet hodně daleko. Co o to všichni soudíte?"
"Dvakrát měř a jednou řež," odpověděl Britt. "Sesedněte z koní, hoši."
"Nechtě tady vše ostatní mimo kulovnice a provazy," zašeptal Sloane, když uvázal pevně svého koně k zakr-slému doubku. "Svlékněte kožené kalhoty a ostruhy." Za malou chvíli byli jeho kamarádi připraveni a jejich temné tváře se leskly v bledém měsíčním svitu.
"Poslouchejte, chlapci, vím zcela přesně, kde ta tlupa bude tábořit. Musíme postupovat pomalu a tiše... A vůbec, náčelníku, co budeme dělat, až se k nim přikrademe?"
"Zadržte je. Začnou-li střílet, střílejte také."
"Jenže chceme vypátrat, kdo stojí za tímto podnikem," přerušil hrozivě Sloane výklad. "Nebyli bychom na tom o nic lépe, než jsme teď, kdybychom to nevypátrali."
"Rebele, máte úplně pravdu. Jednoho z nich musíme donutit, aby to prozradil."
"Souhlasím s tím úplně, jenom aby to nebyl Talman nebo Trin," řekl Keen.
"Britte, vy si přejete, abych vás vedl dál?" zeptal se Sloane chraplavě. . "Ano, až do samého konce."
"Nuže dobře. Pojďte těsně za mnou. Dělejte to, co dělám já. Až začnu křičet, běžte za mnou. Zadržte je. Nestřílejte, dokud se oni nechopí svých zbraní."
S ručnicí v jedné ruce a se svinutým lasem v druhé pro-plétal se Sloane pod borovicemi. Hledal si opatrně cestu, šel však,vytrvale; když ušel asi sto kroků, zůstal stát, aby naslouchal. Britt šel poslední v řadě. Dech mu činil obtíže. Vysoká poloha v horách mu nesvědčila. Sloane zůstal stát na pokraji stromů, až byli všichni muži kolem něho. Dotýkali se jeden druhého a vyhlíželi ven, nikdo však nepromluvil. Všichni slyšeli dobytek dole.
Když Sloane opět vykročil, zahájil pomalý a kradmý postup. Každých několik kroků se zastavil. Měsíc svítil věrně rozložitými větvemi a vrhal temné stíny. Kdesi zabučela kráva, z protilehlé strany zavyl vlk. Sloanovi druhové se seskupili kolem něho. Dotkl se svého nosu. Nejbližší u něho přikývli. Cítili kouř anebo uhasínající táborový oheň.
Pak pokračoval ještě opatrněji než dříve. Měsíc přestal svítit, neboť zašel za vysokou horu. To dovolilo mužům rozpoznat, že černá hodina před svítáním již skoro minula. Sloane šel kupředu velmi pomalu a zůstával stále častěji stát. Britt slyšel, jak koně ukusují trávu, a za malou chvíli nato viděl skupinu koní na Šedém svahu. Ptáci počali cvrlikat. Vytí

Kojotů dole na pastvinách pomalu ustávalo. Kdesi tekla voda přes kameny. Nastával den, a důkladný Sloane přece" postupoval ještě daleko pomaleji než předtím. Pokud ně-který z mužů šlápl na suchou větvičku, což se stalo něko-likrát, zůstal dlouho stát. Konečně, když bylo možno jasně rozeznávat kameny a stromy, lehl si na břicho a lezl po čtyřech. Tento způsob byl ulehčením pro Britta, pro něhož byl dosavadní postup velmi nepříjemný a obtížný. Vždy chvíli lezli a pak se zastavili. Konečně Britt ucítil, že mu kdosi klepe na rameno a dává mu znamení, aby zůstal ležet. Vzhlédl a viděl Santona skrčeného malý kousek pod sebou. Britt spatřil před sebou krásný lesní palouk, kouřící zbytky uhasínajícího táborového ohně, několik postav zabalených v pokrývkách na zemi a sedla a zavazadla rozházená okolo.
Britt viděl, jak Sloane položil vedle sebe laso, vzal kulovnici do obou rukou a pomalu si klekl na kolena. Ti, co šli za ním, učinili totéž. Britt cítil, jak mu vyrazil studený pot po celém těle. Přendal si kulovnici do levé ruky a vytasil re-volver.
V tomto okamžiku se jeden z ležících mužů převalil na zemi, odhodil pokrývky a zívaje usedl.
Rebel vyskočil a vydal ze sebe pokřik povstalců, pro který byl proslaveným. Pak zazněl hromový sbor: "Ruce vzhůru!"
Nejvzdálenější ze sedmi mužů v táboře mrštně vyskočil, bleskurychle vystřelil a počal utíkat z tábora. Celá salva výstřelů mu odpověděla. Britt viděl, jak se zapotácel a padl.
Jiný, aniž dbal rozkazů a výstřelů, se vybalil z pokrývek a počal střílet z obou svých revolverů. Byl provrtán kulkami dříve, než mohl pokleknout. Třetí, čilý a rychlý, unikl prvnímu ohni, učinil však zásadní chybu, že se otočil dříve, než dosáhl úkrytu. Zhroutil se jako mokrý pytel.
"Ruce vzhůru!" zařval Rebel a postoupil s kulovnicí nami-řenou od boku.
Z těch, co zbyli, zůstal jeden stát úplně ohromen s rukama nad hlavou, jiný seděl na zemi a držel ruce rovněž vzhůru, třetí ležel, jako by byl omráčen, a čtvrtý se podepíral o loket napolo přikryt pokrývkou. Jeho poloha a šedá skvrna, představující jeho tvář, zapůsobila na Britta odporně.
"Vy tam. Zvedněte ruce!" volal Keen a postupoval dopředu.
"Dávejte pozor, parde! Má revolver!" zvolal Mason, vyskočil a zároveň vystřelil. Dopadl před Keena v tom okamžiku, když zloděj střelil skrze pokrývku. Mason se za-potácel při nárazu těžké kulky a pak do toho člověka třikrát střelil.
"Můj Bože! Masone, jste snad zasažen?" vykřikl Keen pronikavě.
"To nic není," odpověděl kovboj důrazně a obrátil svou kulovnici na zbývající tři muže.
"Jste si jist, že nejste raněn? Slyšel jsem, jak kulka narazila."
"Vůbec se mne nedotkla, Keene. Inu, jestlipak to tamhle není náš přítel Talman? Jak se máte, Řízku? Zdá se mi, že jste na falešně straně při rozdílení oběda, není-liž pravda?"
Britt předstoupil a z revolveru se mu kouřilo. Zúčastnil se živě boje. Stojící zloděj nebyl nikdo jiný než Lascelles, falešný hráč z Louisiany. Vypadal úplně zhrouceně. Keen počal vyskakovat za divokého pokřiku, když poznal hráče. Druhým byl Talman. Jeho obličej byl bílý jako stěna a jevila se v něm hrůza. Třetí byl mladý, vyhublý kovboj nevýrazné tváře se zmodralými rty, který si asi uvědomoval svou zkázu.
"Jacksone, seberte jim revolvery!" vykřikl Sloane, na je-hož tváři bylo znát krvežíznivost a šel z něho strach. Byl celý zakrvácený, poněvadž byl v boji postřelen.
"Je ještě někdo zasažen?" tázal se Britt ostře.
Tex Southard seděl na kameni se skloněnou hlavou a Mex s podezřele zakrvavenýma rukama ohmatával bra-trovo rameno.
"Tex je postřelen, ale ne těžce," zvolal.
"Který z nich byl Trin?" ptal se Keen.
"Předpokládám, že ten první, co začal utíkat," odpověděl Britt. "Jděte se podívat, postupujte však pomalu a opatrně, Keene."
Kovboj obešel zdaleka balvan a s namířenou kulovnicí se k němu opatrně blížil. Jako lovec na šoulačce za zvěří vykročil, pak strnul, pak se pomalu plížil kupředu, zůstal stát a díval se dolů. V tomto postoji zůstal dlouhý okamžik.
"Mrtev!" zavolal s rezavou notou ve vysokém hlase. Díval se však neustále dolů. Potom se sevřeným hrdlem vybuchl.
"Vy falešný blázne! Byl jste odvážný, jste však mrtev!"
Keen se vracel dlouhými kroky. Jeho oči byly zúžené jako dva hroty modré dýky.
"Jacku, Santone. Prohledejte kapsy a oděv těchto mužů a zavažte jim ruce za zády," nařizoval Sloane.
Rychlé ruce provedly rozkaz. Keen přehrabával koncem své kulovnice různé předměty nakupené na plochém bal-vanu a zpozoroval mezi nimi velký svitek bankovek, které byly odejmuty Talmanovi.
"Mnoho set dolarových bankovek," zabručel Keen a v jeho hlase a počínání byl skryt podivný význam. Pak jako had, který chce uštknout, skočil před Talmana. "Kdybyste měl odvážné srdce, tak jako Trin, nebyl byste musel viset!"
"Viset?" zaúpěl Talman a jeho potem pokrytá tvář voskově zežloutla. V hlubokém egoismu a drzosti nebo ve prosté slepé hlouposti nepočítal kovboj s cenou nezdaru.
Nesmiřitelný kovboj se k němu otočil zády. Sklonil se nad Masonem, který seděl v klubku na zavazadle. Masone, jste si jist, že nejste těžce raněn?"
"Vůbec nejsem raněn... Pospěšte si s tou nákrčníkovou zábavou - bez okolků."
Santone, který byl levák a značně nedbalý, hodil oko lasa velmi čistě přes Lascellesovu hlavu a oko utáhl. Druhý konec hodil obratně přes větev asi deset stop vysoko na stromě. Teprve nyní se hráč zřejmě probral ze svého přihlouplého a zmateného stavu a rozpoznával svůj los.
"Chopte se provazu - kovbojové!" vzkřikl Sloane ostře a přiskočil po bok Santonovi. Keen byl právě tak rychlý a Mex Sothard opustil svého bratra, aby se také zúčastnil. Jedno současné trhnutí provazem přeseklo Lascellesovo strašlivé proklínání; ozval se hvízdavý sípot a již se zloděj houpal ve vzduchu.
"Přivažte provaz ke kmeni."
Britt viděl, jak kovbojové drží a přivazují provaz. Vše bylo hotovo na okamžik. Viděl, jak se jeho muži shýbají, aby se

uhnuli mocnému a grotesknímu kopání houpajícího se muže. Nebylo však možno, aby odtrhl svůj pohled od Ma-sona, který se nakláněl dozadu a tiskl si krvavé ruce na břicho, přičemž se posměšně díval na Lascellese.
"Hej, vy podlý, falešný hráči - jak se vám líbí toto míchání? Teď dejte kartu zespoda. Ha! Ha! Kopete, co! Vystrčte jazyk! Povídám, vy nadobro přebíjíte každého tahacího panáka, kterého jsem kdy viděl, do horoucích pekel s vámi, Lascellesi!"
Zatím nezaháleli ani ostatní kovbojové. Tato strašlivá věc musí být rychle odbyta. Jackson hodil smyčku přes Talmanovu hlavu a šklebil se při tom.
"Řízku, vy jste báječný kopáč," křičel. "Nekopnete však již žádného černocha na této zelené zemi."
Talman se zhroutil k zemi, když se napínal provaz přehozený přes jinou větev. Jeho hlas selhal. Odporné ne-souvislé zvuky se mu draly z úst. Vylétl jako vystřelen šest stop nad zem. Tu se Britt obrátil. Právě v tom okamžiku vycházelo slunce nad východním hřebenem hor a zaplavilo lesní palouk krvavým světlem. Rebel Sloane předstoupil před na smrt bledého třetího muže a mávl rukou neznající smilování směrem k oběšeným.
"Rustlere, vidíte je?"
Odpovědí bylo jakési nesrozumitelné přisvědčení.
"Chcete si zachránit krk?"
"Dobrotivý Bože! - Ano - ano! Dejte mi příležitost."
"Chcete mluvit?"
"Já všechno řeknu," zašeptal chtivě a jeho tmavé oči zazářily nadějí.
"Náčelníku, pojďte sem," zavolal Sloane.
Britt vytáhl rychle tužku a zápisník a šel tam. Keen se k němu připojil.
"Dávejte pozor na ty provazy, kovbojové," křičel Sloane. Praskání větviček a šustění listů nahoře dokazovalo, že pověšení muži sebou ještě zuřivě zmítali.
"Jak se jmenujete?"
"Heft Sauders."
"Nuže, Saudersi, to zde je Britt, předák Holly Rippleové. To, co řekne, platí."
"Britte, pustíte mne na svobodu, když vám všechno prozradím?"
"Ano, ale jen tehdy, budou-li vaše zprávy naprosto určité a když odpřísáhnete, že opustíte zdejší kraj."
"Já toho vím dost, pane, a přísahám vám... Jsem strašli-vě rád, že vyváznu."
"Pro koho jezdíte?"
"Pro Sewalla McCoye."
"Jak dlouho již u něho jezdíte?"
"Dva roky. Přišel jsem do Nového Mexika s jeho tlupou."
"Stojí McCoy za tou dohodou, která se týká mých kovbojů?"
"McCoy spolu se Slaughterem," odpověděl Saunders a snažil se, aby slova ze sebe dostal co nerychleji. "Spojili své tlupy. Slaughter byl právě tou neznámou veličinou. Měl čtrnáct pomocníků. Zdržují se u Osinkových pramenů nahoře v horách."
"Jaké byly jejich plány?"
"Několik rychlých odehnání dobytka tento podzim. Pak velké podniky příští jaro. McCoy má kupce všude. Až sem dostavějí železnici, má v úmyslu odeslat sto tisíc kusů dobytka, dřív než zde zavládne zákon."
"Kolik dobytka je v tomto stádě?"
"Pět tisíc kusů. Je to vesměs texaský dobytek s dlouhými rohy, chce k němu jenom přidat pálená telata."
"A komu krade ten dobytek?"
"Trochu od všech dobytkářů, ale soustřeďuje se hlavně. na dobytek Rippleů."
"Krade dobytek také Chisumovi?"
"To nemyslím. McCoy se bojí rolničkového vypáleného znamení na dobytku.
"Proč?"
"To nevím. Pravděpodobně proto, poněvadž ho Chisum nechá na pokoji tak dlouho, dokud se bude vyhýbat kraji kolem Sedmi řek.
"Jak podplatil McCoy Talmana a Trina?"
"Penězi. Talman měl v úmyslu opustit kraj dříve, než nastane zima. Trin byl na něho nemálo rozezlen, poněvadž se s ním Talman nechtěl rozdělit. To bylo také příčinou toho, že s námi včera večer tábořili. Trin odepřel návrat na váš ranč a proklínal Talmana."
"Tak dobře, Sudersi, to nám stačí. Podepište se zde. Rozvažte mu ruce..."
Když podepsal poznámky v Brittově zápisníku, rozvázal Sloane Saundersovi ruce. "Seberte i své sedlo a své věci. vyberte si svůj revolver. Vsedněte na koně a jeďte rovnou cestou někam daleko do širého kraje. Možná, že s vámi Štěstěna dlouho nevydrží."
Pronikavý výkřik byl příčinou toho, že se Britt rychle obrátil na podpatku. Keen klečel vedle Masona, který sklouzl z pytlů, na nichž seděl, k zemi, a nyní tam na půl ležel, podepřen o ně a jeho obličej měl podivnou barvu.
Agónie vyznívala z Masonova hlasu. Keenovy nervózní ruce rozhalovaly Masonovu košili, která byla potřísněna krví.
"Je to vše v pořádku, parde," odpověděl raněný kovboj mdle. "Dali jsme té tlupě, co jsme jí chtěli uštědřit! - Je podi-vné, jak většina lidí, co pracují na obě strany, se nakonec zachovají zbaběle. Lituji jen Trina... Těší mne, že zemřel statečně."
"Starý brachu, vy jste mně obelhal," zvolal Keen se stra-chem.
"Inu, je to naposledy," odpověděl Mason a skoro ne-znatelný úsměv mu přeletěl přes tvář.

"Hoši, pojďte sem," volal Keen o pomoc, i když třeba in-stinktivně cítil, že zde žádné pomoci není. Rozhalil úplně Masonovu mokrou košili. Uprostřed kovbojovy hrudi právě pod klíční kostí zela ošklivá červená rána. Zvenčí se jevilo jenom málo krve. Keen sklouzl rukou kolem Masona a ohmatával jeho záda.
"Oh, můj Bože!" vykřikl v hrůze a pak vytáhl ruku, ze které kapala krev. "Masone! Vy jste skočil - přede mne!"
"Inu, parde, vy byste to samé učinil pro mne... Chyba bylo, že jsem nebyl dosti rychlý - měl jsem střelit a křičet až potom. Prosím vás, Keene, neberte si to tak k srdci..."
Britt se sehnul, aby prozkoumal Masonovo zranění; těžká kulka ráže 45 prolétla čistě. Jeho chvíle byly sečteny.
"Masone, dlouho to nevydržíte. Máte nějaká přání?"
"Ani nevím, co se stalo s mými rodiči a příbuzenstvem...
Dejte mi někdo cigaretu."
Seskupili se kolem Masona a někdo mu podal zapálenou cigaretu. Kouřil s obtížemi, ale soustředěně. Nemohl kouř vtáhnout do plic.
"Pojďte, zahrajeme si trochu karty."
Santone měl umaštěnou hru karet, kterou počal míchat a rozdal Masonovi, Jacksonovi, Mexovi a sobě samému.
"I hrome! Vždycky jsem měl štěstí," řekl Mason.
"Koupím si dvě karty... Kolik sázíte, Jacku?"
"Stáhnu z vás kůži, Masone. Já mám určitě lepší karty... Zvyšuji sázku."
"Já sázím dvakrát víc než vy... Vy ostatní jste utekli. Uza-vírám sázky a mám tři esa."
"Ta jsou dobrá, Masone, já jsem jen předstíral, že něco mám."
"Měl byste se lépe vyznat, Jacku... Je na vás řada, abyste rozdával, Mexe... A pospěšte si... Zdá se mi, že se jaksi rychle stmívá."
Slunce však zářilo jasně a zlatě a lesní palouk byl celý v jasném světle. Lehký vítr pohyboval korunami stromů. Kdesi v lese krákal havran. Dobytek bučel. Přes jasně osvětlené místo, zarostlé vysokou travou, kde klečeli kovbojové, míhaly se slabě zlověstné černé stíny oběšených mužů, jejichž těla visela nyní klidně.
Mason sebral své karty pevnými prsty. Keen klečel za ním, podpíral ho.
"Je to nějak zpropadeně divné," řekl Mason slabě. "Tyhle karty jsou nějak rozmazané... Hoši, já nic nevidím." Upustil karty na trávu a jeho hlava sklesla nazad na Keenova prsa.
"Parde, zazpívejte mou zamilovanou písničku Na širé prérii."
Zdálo se, že se Keen chvěje na celém těle. Pozvedl rozrušenou tvář k sluncem ozářeným skalním balvanům a zavřel oči. Za chvíli se přestal třást.
Z tváře mu vyzařovalo přísné, smutné a krásné světlo. Keen byl zpěvákem party. Měl jasný tenor Počal zpívat rozechvěným hlasem, přesto však čistým a lahodným. Pak se mu hlas zlomil a musel začít znova.
Britt vztáhl ruku a dal zpěvákovi znamení, aby ustal. Ma-son byl mrtev.
Kapitola XI.
TAK, JAK PŘEDVÍDAL BUFF BELMET a jiní průkopníci v pohraničí, stal se rok 1874 nejkrvavějším údobím pro vý-chodní a střední Nové Mexiko v celých dějinách západu.
Byly dvě příčiny této skutečnosti. Bohaté, širé prérie s bujnou trávou lákaly dobrodružné dobytkáře v šedesátých letech, aby pásli velká stáda na bezmezných akrech, které kdysi náležely španělským domům. Druhá příčina tkvěla v tom, že v těchto pohraničních krajích nevládl vůbec zákon. Zloději dobytka, divocí kovbojové a dobrodruzi se do Nového Mexika jen hrnuli. V údobí od roku 1874 až do roku 1879 žilo v Novém Mexiku víc zoufalých a zlověstných mužů, než se sešlo v kterémkoliv místě nebo údobí v os-adách a krajích na západ od Texasu a Kansasu.
Tato doba viděla vzplanutí a vývoj války v okresu lincolnském; byla to nejkrvavější válka v celém pohraničí, ve které bylo zabito asi tři sta lidí. V tomto údobí smutně pro-slul Billy Kid a Jesse Evans, kteří neměli sobě rovných v chladné odvaze, v umění zacházet s revolverem a v kr-vavých činech. Když jim bylo šestnáct, byli kovboji. Dříve než dosáhli dvaceti let, dostali se do různých táborů a přísahali, že jeden druhého zabije. Billy Kid a Jesse Evans se však nikdy nepotkali tváří v tvář. Evans doznával Billovu převahu v zacházení s kulovnicí, tvrdil však, že sám je daleko rychlejší v zacházení s revolverem. Veškeré výčepy Lincolnu a Roswellu čekaly, až se tito dva kovbojové v některém z nich srazí, a uzavíraly se na to sázky. Nebylo pochybnosti, že jak Billy, tak Jesse se vyhýbali setkání, které znamenalo okamžité tasení zbraně.
Ranč dona Carlose ležel u vstupní brány k pasu, kterým se vinula Stará cesta. Malá mexická vesnička poskytla útulek skoro každé na západě známé postavě, která tudy prošla. Na jaře 1875 uzavřela Holly Rippleová svůj proslavený pohostinný dům pro cestující veřejnost. Staré, pohodlné proslulé španělské dny se svými zpěvy a tanci byly tytam. Nová doba byla tvrdá, odvážná, nejistá a drsná.
Britt pozoroval s lítostí, jak taje postupně sníh. Najednou jakoby zázrakem na prériích vyrazily květinky a právě tak rychle se objevili jezdci přijíždějící z hor.
V květnu přijela první karavana a došly první zprávy z vnějšího světa. Las Animas krotlo. Stavba železnice pos-tupovala rychle západním směrem. Dobytek, dostavníky, celé řady soumarů, osamělí jezdci, skupiny vozů s osadníky, tlupy jezdců, kteří se na nic netázali a nic o sobě neříkali, přijížděli na patách mizejícího sněhu ze všech končin a všemi směry.
Šest měsíců utekl jako voda; byly to klidné časy pro Britta a jeho partu, která nyní jezdila daleko méně než v létě, poněvadž její nepřátelé byli zalezlí jako syslové až do dne, kdy se dostaví zase teplé počasí. Krádeže dobytka ustaly od té doby, co bylo provedeno několik přepadení na podzim minulého roku. Od pochytání zlodějů Rebelem Sloanem a pověšení jednoho ze zlodějských gangů, o čemž se rozšířila zpráva a klepy jako požár na prérii po celém kraji, udalo se dost věcí, které byly sto rozrušit mír lidí ži-jících ve svornosti na Rippleově ranči. Britt svolal poradu dobytkářů, kteří

pásli v okruhu sta mil kolem ranče dona Carlose do San Marcos. S Brittem se sešli Doane, Halstead, Klement, jeho nejbližší soused Bill Wood, bratří Sedwickové, kteří se právě přistěhovali do tohoto kraje, a Hardy Wilson. Těm všem podal Britt překvapující zprávu o skutečnosti, že McCoy a Slaughter jsou společníky. Výsledek byl dalekosáhlý, byl však velmi rozdílný od toho, co měl Britt v úmyslu a v co doufal. Jeden z rančerů - a dle Brittova mínění to nebyl nikdo jiný než Bill Wood - vypravo-val o této schůzce a o jejím účelu s výsledkem, že Brottova naděje na jednotnou frontu proti zlodějům byla zmařena. Bylo by lépe, kdyby se Britt staral jen o vlastní zájmy a neprozradil Saundersovo doznání nikomu kromě svých vlast-ních lidí. McCoy měl větší oporu v kraji, než Britt odhadoval. Měl vlivné přátele, kteří se nechovali k Texasanům přívětivě. Ovládl rančery s malými stády a malými prostředky. Nad to se ještě u něho začal projevovat sklon jezdit často do města, pít a hazardně hrát a za těchto okol-ností byl vždy nebezpečný. Vyhrožoval zastřeně a veřejně napadal Britta a několik jeho všeobecně známých kovbojů. Najal si do své tlupy pistolníka, který žil předtím na. pohraničí Kansasu. Byl to Jeff Rankin, jehož pověst zabíječe s ním přišla, a nebylo třeba, aby ji McCoy zveličoval. Chvástavý McCoy se hlasitě vychloubal, že má muže, který se vyrovná Rennu Frayneovi. Po této jedné chybě nechal si Britt již vše ostatní pro sebe a jeho lidé již nenavštěvovali San Marcos. Britt nyní velmi zřetelně viděl, že by mohl být stržen do vlastní války nebo zapleten do války mezi urputnými nepřáteli v údolí Pecosu, která ještě nebyla skončena, nebo do války v okrese Lincolnském, která právě začínala.

On sám, Frayne a Jim často mluvili o tom, jak čelit bu-doucnosti. V každém případě na ně čekal boj. Doane a sousední rančer se báli spojit veřejně proti McCyovi. Měli však poměrně málo dobytka v porovnání s panstvím Rippleů a věděli, že jejich vlastní ztráty by byly bezvýznamné, pokud by zůstali neutrálními.

Předák a jeho důvěrníci, zejména Frayne, vypracovali plán, který se zdál Brittovi hrozně odvážný. Nepodniknou zatím žádné další hnaní dobytka k železnici. Soustředí veškerá svá stáda na třiceti mílích pastvin mezi Topolovým potokem a předhořím. Nebudou již dělit tlupu na malé skupiny za účelem samostatných výzkumných cest. Budou jezdit a hlídat ranč vždy pohromadě v jedné skupině o šestnácti mužích na nejrychlejších koních. Budou těžce ozbrojeni, budou střílet vždy první.

Frayne byl hlavou, která vynalezla a podrobně promyslila tuto obranu. Nemyslel, že by mohl Slaughter a McCoy přežít léto, jestliže započnou opětně s kradením dobytka. Frayne se vůbec nezmiňoval o Jeffu Rankinovi, pistolníkovi, který sem byl zřejmě přiveden, aby zabil jej a Keena. Přes to bylo Brittovi jasné, že Frayne věděl předem, jaký bude výsledek možného setkání mezi ním a McCoyovým desperátem. Velmi příznačné pro Britta bylo neustálé cvičení s revolverem a s kulovnicí, na kterém Frayne trval. Poslední karavana před příchodem zimy minulého roku přivezla velkou dodávku zbraní a střeliva, které Britt objednal, aby byl připraven na veškeré možnosti, a ty nyní opravdu hrozily. Rippleova parta byla vyzbrojena novými winčestrovkami ráže 44 a novým modelem Coltova revolveru 45 z roku 1871. A Britt, nabádán k tomu Fraynem, přidržoval své mu-že neustále při cvičení ve střelbě, zejména s kulovnicemi. Ze všech se stali zruční střelci. Cvičení ve střelbě na kojoty a prérijní zajíce ze sedla cválajícího koně se stávalo zábavou a nadšeným zápolením místo prací. Keen vedl přede všemi ve střelbě z revolveru, Jackson však dohro-mady s Bluem, který byl jako chlapec lovcem veverek, předčili ostatní ve střelbě z kulovnice. Bylo nesporné, že McCoyovi jezdci budou mít jen málo kulovnic a nedostatečný výcvik ve střelbě z nich, jakož i z revolverů. Střelivo ve větším množství stálo mnoho peněz a k takovým výdajům se neodhodlá ani Slaughter, ani McCoy. To byla podrobnost, kterou přehlédli. McCoy zaplatil na sta dolarů, aby podplatil Rippleovy kovboje, pravděpodobně však nikdy nepomyslel na to, aby ze svých mužů učinil střelce, kteří se nemíjejí cílem.

Toho jara se po kraji šířily klepy, že Brittova divoká tlupa Texasanů a míšenců, v jejímž čele stál psanec, který již zabil mnoho lidí, byla zastrašena a že se bála navštěvovat staré výčepy a herny. Ze San Marcos docházely klepy po dostavníku, jezdcích a jinými podivnými cestami, které nebyly k vypátrání. Celý kraj bzučel povídačkami. Nesnáze Holly Rippleové nebyly na prvním místě všeobecného poplachu, neboť Chisum se chystal vypovědět válku zlodějům dobytka, železnice se blížila velmi rychle a cizinci se do kraje valili proudem.

Smrt Masona změnila Keena Braza. Po celé měsíce truchlil a když ho zármutek přešel, pominuly s ním také navždy jeho chlapecké zájmy. Přesto však nikdy nezklamal.

Tragický konec Talmana a Trina, právě tak jako Masona, vyvolal úplný převrat v naprosto bezstarostných hlavách ostatních kovbojů. Osudová neopatrnost, kterou se dřív vyznačovali, skoro úplně zmizela. Hráli v karty, pili a prováděli si navzájem různé žertíky, byli však změněni. Je-jich přátelství bylo pevně stmeleno. Důvěra Holly Rippleové, ztráta přítele, kterou utrpěl Keen Brazos, víra Masona, příklad Renna Fraynea, to vše ovlivnilo jejich prosté povahy nevysvětlitelně a nesmazatelně.

Nejlepší při tom bylo, že přes veškerá tato protivenství a nepříznivé okolnosti byla Holly Rippleova šťastná. Britt z toho měl velkou radost. Když přišly Hollyiny jedena-dvacáté narozeniny, stala se krásnější než kdykoliv předtím, více ženou, přece však stále ještě schopnou dívčích roz-marů a svéhlavých vzdorů; Za těchto zimních měsíců, kdy byla skoro stále odkázána na dům, zmizelo její opálení; její tvář dostala opět perleťově bílý nádech a její černé oči záři a lesk, čímž se vyznačovala její španělská matka.

Holly Rippleova byla šťastná a Britt věděl, že si to může připisovat za zásluhu, neboť zradil Frayneovo tajemství.

Britt často přemýšlel o své proradnosti k Frayneovi. Když někdy seděl v hodinách odpočinku za soumraku vedle krbu' a díval se do ohně, viděl často mezi oharky dřeva Hollyiny krásné oči zářící nadšením. Frayne se to jednoho dne doví a bude mu za to žehnat. Počínal si poctivě a byl mu věrný tak dlouho, dokud mohl, a to bylo až do chvíle, kdy se počala Holly trápit. Kdyby jí to byl Britt neprozradit, byla by se jistě utrápila, poněvadž se jí po týdny a měsíce stranil, byl chladný a důsledný v tom, že se jí vyhýbal, a nemohla si nikterak vysvětlit reakci na polibek, který mu dala z vděčnosti. Byla by jí pobledla líčka a zahanbena by vy-hledávala samotu a vůbec by ji to bylo zničilo.

Na Štědrý den večer nalezl Holly samotnou, jak pláče u krbu ve vzpomínkách na otce, a beznadějnou v zoufalství před budoucností.

"Holly, mám pro vás vánoční dárek," řekl a vzal ji za ruce.
"Oh, Kape, já nechci žádné dárky."
"Ani ode mne, od Keena nebo od hochů?"
"Jste všichni hodní - že - si na mne vzpomínáte..."
"Ani od Renna nechcete nic?"
Holly projelo malé uleknutí a skloněné oči na něj dy-chtivě pohlédly.
"Poslal mi něco?"
"Ne, ne přímo. Jen mým prostřednictvím."
"Pak to nechci," odpověděla náladově.
"Inu, můžete snad alespoň vyslechnout, oč běží, ne?" Pokračoval přesvědčivě a srdce se mu rozehřívalo a popi-chovalo jeho odvahu, když se blížil okamžik, kdy měl učinit tak nebezpečné odhalení.
"Nu, když vám to udělá radost, drahý Kape?"
"No, tak tedy si přitáhnu židli a budu sedět zde vedle vás... Máte hezký oheň, Holly. Cedrové dřevo hoří tak pěkně. Hoši jsou všichni doma, hoví si jako brouci v duté kládě a porovnávají si dárky, které jste jim poslala... Všichni mimo Raynea. Sedí u ohně a je opuštěnější než kdy předtím a do jeho očí se nemůžete podívat."
"Smutný! Osamělý, nebo opuštěný? - Může zde sedět se mnou," zvolal Holly vášnivě.
"To by mohl. A když o něj ještě stojíte, buďte trpělivá."
"Stále ještě stojím? Vždyť mne to zabíjí," řekla tiše prázd-ným hlasem.
"Holly, váš přítel si snad vzpomíná na své mládí, na útulný domov, milující matku a hodnou sestru. Jistě je kdysi dříve měl... Líbí se mi zápas, který Renn podstoupil."
Neodpověděla mu, ale její ruce držely pevně jeho ruku a hlavu si položila na jeho rameno.
"Poslechněte, .děvče... Vzpomínáte si na ten den mi-nulého léta, když se Frayne vrátil z Las Animas?"
"Zda si vzpomínám? Ten den mne pronásleduje!"
"Vy jste ho políbila!"
Holly tlumeně vykřikla: "Jak to víte?"
"Renn mi to řekl".
"Měla jsem o něm lepší mínění."
"Počkejte. Číhal jsem na něho. Přišel dolů a já jsem mu nadběhl. Byl celý zmatený: Byl jako muž mezi nadšením a zoufalstvím. Využil jsem jeho slabosti, a tak jsem na něj dorážel, až mi řekl, že jste mu dala hubičku. On si to špatně vykládal, Holly. Počítal, že jste mu tím projevila jen svou vděčnost a že tou hubičkou úplně ztroskotal, a když jsem mu spílal, že o vás nestojí, tak jsem myslel, že mě utratí. Jeho oči byly strašlivé a pak to z něho vyhrklo jako příval. Že vás miluje? To nic není. On vás zbožňuje! Všecko to měl napsáno ve své" strhané tváři á žhavých očích. "A teď musím odejít a zastřelit se!" řekl nakonec."
Holly se vrhla na Brittova prsa a tloukla do něho a ukrý-vala svou hořící tvář a volala nesouvisle: "Kape - vy starý drahoušku! - Já - oh jestliže lžete!"
"Je to pravdivé jako evangelium, Holly. Musel jsem mu přísahat, že vám to neřeknu. A přísahu jsem také dodržel. Vzchopte se a buďte ženou. Vše se obrátí v dobré. Frayne pochází ze vznešeného rodu. Jeho instinkty jsou vesměs dobré. Má počestnost v krvi! Jen mu dopřejte času, děvče. Popřejte mu času, aby ukázal, jaký je. Musí mít čas, aby shledal, že je vás hoden. Tenkrát mi řekl, že kdyby jste ho ještě někdy políbila, že by před vámi klesl na kolena. A tak můžete počkat na ten den, i když by se vám to zdálo dlouho. Vždy si pamatujte, že tu věc můžete zakončit, kdykoliv se vám zachce. Buďte šťastná, Holly Rippleová, a čekejte."
Britt vyjel za úsvitu jednoho květnového jitra a směřoval k Šedé hoře, aby pátral po kraji svým silným polním kukátkem ve prospěch své vlastní party.
Bylo překrásné jitro a i starý skalní Texasan musel přiznat, že tak krásně se neprobouzí příroda nikde jinde než v Novém Mexiku. Kol dokola v kraji se pásl černý a červený dobytek. Byl to kraj, který Britta okouzloval.
Britt zanechal na ranči Fraynea, Jima, Tena, Flintyho, Grainese a Sloana. Tito měli velmi příjemnou práci, neboť hlídali stádo, které se páslo západním směrem, ostatní kovbojové byli venku a měli pozorovatele na vrcholku Šedé hory. Poplašné zprávy měly za následek zvýšenou ostražitost na počátku jarního údobí. Kočí dostavníku, který jezdil mezi Santa Fé a Las Animas, přinesl Brittovi zajímavé náznaky očekávaného nepřátelství mezi přívrženci McCoye a Rippleů. McCoy s několika svými muži, zejména s Rankinem, na-padl Doanea, rančera ze sousedství a zastřelil ho. Prý ho vinil z věcí, které se dotýkaly McCoyovy poctivosti jako dobytkáře. "Řekněte někdo Kapu Brittovi, že dostane totéž, jakmile se ukáže v San Marcosu!" prohlásil McCoy hlasitě, když stál s kouřícím revolverem před diváky. A kočí dostavníku opakoval jiný klep, jehož původ nebylo možno zjistit. Vypravovalo se o Rennu Frayneovi, že ho vodí Holly Rippleová na tkaničce od své zástěry, kterou mu uvázala kolem krku, a nerozváže-li si ji Frayne brzy a nepřijde-li do města jako muž, že se bude muset postavit Jeffu Rankinovi na verandě na Rippleově ranči.
První ránu tohoto letního údobí tedy vypálila McCoyova a Slaughterova strana proti neozbrojenému a obrany neschopnému rančerovi. Byl to jejich první zákeřný čin. Kovbojové museli skoro svázat Skřivana, aby ho udrželi doma. Keen zacházel se svým revolverem s neuvěřitelnou rychlostí. Ostatní, kteří dávali vždy otevřeně najevo svou nevoli, přijali tyto noviny beze slova.
Britt jel na svém rychlém malém hnědáku svižným krátkým cvalem pod závětrnou stranou svahu velmi obezřele. Zatímco jel, jeho mysl usilovně pracovala. Zprávy ze San Marcos byly tři dny staré. Gang Russe Slaughtera sjel právě dolů z hor a McCoyova tlupa byla ve městě. Tak jako den přichází po noci, bylo jisté, že je možno očekávat přepadení stád dobytka. Britt byl bezmála tak dychtivý v očekávání nájezdů zlodějů dobytka jako jeho kovbojové. Jiní dobytkáři v kraji odepřeli postavit se po bok Britta, což bylo urážkou a hnalo prudce vodu na mlýn Slaughterových a

McCoyových jezdců. V celém svém životě nestál Britt před takovou krizí, jaká právě nastávala, ačkoliv jako kapitán texaských jezdců, jako předák u stád na Chisholmově cestě a náčelník tvrdých dobytkářských tlup prodělal mnoho. Rippleová parta zahrnovala v sobě řadu nejdivočejších kovbojů, jací se kdy zrodili v Texasu, nepočítal však mezi ně psance a pistolníka Fraynea. Skutečností bylo, že Brittova tvrdá parta nebyla dosud vyzkoušena. Pověst o tvrdosti musela být v pohraničí prokázána. Britt znal povahu svých lidí. Věděl, že se změnily jejich sklony k pití, hře, krádežím a k vyhledávání sporů v osadách. Stalo se tak pro jejich neobvyklý vztah k Holly Rippleové, který je zavazoval nejen jí, ale i celému západu. Proto dospěli dobytkáři i zloději dobytka i desperáti východního Nového Mexika k závěru, že parta Kapa Britta byla přeceňována. Jisté bylo jen to, že budou v tomto létě vyzkoušeni až do krajnosti.
Stezka, po které Britt jel, se dělila u Šalvějového potoka. Levá větev se vinula do hor. Britt jel asi dvě míle otevřeným krajem porostlým šalvěji nahoru a dolů, než dojel ke svahu, který hledal. Poněvadž v těchto místech nikdy předtím nebyl, nebyl si jist, zda jede správnou cestou. Konečně našel příznačný útvar, který hledal; ohromný rozštěpený balvan ležící o samotě.
Šedá hora byl nejvyšší v řadě nízkých pahorků a stála osamocena. Tyčila se svými dosti příkrými stráněmi šedivě nad okolním krajem. Bylo to oblíbené pozorovací stanoviště Apačů, když číhaly na karavany podél Staré cesty, kterou bylo jasně vidět jako bílou stuhu vinoucí se přes travnatý zvlněný kraj. Britt zajel do nízkého podrostu kolem lesa. Za chvíli napřímil jeho kůň uši a zařičel. Britt nalezl brzo chlupatého mustanga a poznal, že patří Jacksonovi. Sesedl z koně, přivázal ho a šel dál pěšky.
Les přestal a Britt šel dále hustým křovím, na jehož konci našel černocha.
"Náčelníku, viděl jsem vás, jak přicházíte."
"Jak se máte? Nemohu si představit, jak by zde kolem vás mohl proběhnout třeba králík."
"Děje se tu v okolí mnoho špatností, náčelníku. Velmi mnoho," odpověděl Jackson a koulel svýma velkýma očima. Měl silný dalekohled pověšený na řemínku kolem krku. Měl u sebe jednu z nových winčestrovek a u opasku svůj starý kolt a také jeden nový. Mimoto byl jeho opasek plný patron.
"Inu, Jacku, dovolte, abych nabral dech dřív, než mne dorazíte," odpověděl Britt.
"Skloňte pořádně hlavu a sedněte si na svůj kabát. Ne-budu vás obtěžovat dříve, než budete zcela v pořádku."
Z tohoto výhodného bodu Britt pravidelně přehlížel kraj. Vyhlídka byla v pravdě velkolepá. Po jeho pravé straně ležel Maxwellův majetek, který pozůstával z půl miliónu akrů. Topolový. proláklina se zdála malou tečkou dole a z ní vytékal zeleně lemovaný proud vody. Třicetimílový Rippleův ranč vypadal jako miska dlaně v této úžasně velké rozloze. Zdálo se však, že je tu nadpočet dobytka.
Údolí pod nimi, které se zdálo zezdola nekonečné, bylo odtud malé proti nádherné a ohromné rozloze jihozápadu Nového Mexika. Den byl jasný a slunečný a viditelnost byla dokonalá. Britt tu plně chápal, proč se mohlo pást v Novém Mexiku tolik dobytka a proč se mohlo skrývat takové množství rustlerů. Slíbil si, že sem přivede Holly, aby jí ukázal, proč odešel otec z Texasu do Nového Mexika. Kus texaské země, který bylo možno odtud přehlédnout, byla poušť, která svítila daleko v pozadí pod rozervanými černými průrvami. Brittovi se příčilo považovat se za zrádce svého milovaného státu, nemohl však upírat této rozsáhlé zemi úrodné kraje, údolí, pahorky a náhorní planiny.
Předák odtrhl svůj pohled nerad od této nádherné vy-hlídky, aby se soustředil na kraje pod sebou, na deset mil široký šedozelený pás země mezi pahorky a potokem. Bylo tam plno dobytka, kterého ubývalo západním směrem.
"Tak tedy spusťte, Jacku," řekl konečně Britt.
"Náčelníku, vše vám řeknu, než sestoupíte z této hory."
Britt se podíval ostře pátravým pohledem na svého černého společníka. Jackson mluvil jen tak mimochodem, ale přesvědčivé. V této chvíli měl namířen dalekohled k bodu poblíž záhybu Topolového potoka pod pahorky. Britt tam viděl oblak prachu.
"Jsem zde již tři dny. Od svítání do tmy. První den se tu objevili dva jezdci přijíždějící od San Marcos a zastavili se nahoře pod tou žlutou skálou. Tam dávali pozor až do zá-padu slunce... Druhý den přijeli ti sami dva jezdci, tentokrá-te jeli asi deset mil dolů podle potoka a" pak jsem je již nezahlédl. Náčelníku, to byli zvědové, kteří vyhlíželi jezdce, a jistě je viděli tam dole, kde se pase mnoho našeho dobyt-ka."
"A jak to bylo dnes ráno, Jacku?" zeptal se Britt.
"Tam u potoka je nyní deset rustlerů a shánějí tam pořádné stádo našeho dobytka. Dnes ráno jsou náramně vybíraví, náčelníku."
"U čerta, co to říkáte! Kde?"
"Vezměte si dalekohled, náčelníku. Najděte si záhyb po-toka. A potom postupujte směrem sem, až k té zelené vyvýšenině, kde vidíte stoupat prach. Vidíte tu černou skvrnu na západní straně vyvýšeniny? Leží tam takový plochý balvan..."
"Už to mám, Jacku. Inu, aby do toho hrom uhodil!" přerušil ho Britt. "Tomuhle se nedá už ani říct smělost."
Jasně zvětšený kruh ukazoval zelenou hranici topolů, lesknoucí se tůně a šedé balvany v potoku, mírně zvlněné travnaté rovinky a prolákliny a potom jezdce ženoucí dobytek dolů do přirozené ohrady, kde již bylo sehnáno značné stádo. Britt si klel pod vousy a pátral dalekohledem zpět po týchž místech, aby vše náležitě spočítal." Rustleři pracovali vždy v páru. Zdálo se, že jsou klidní, odvážní a že nepospíchají. Napočítal čtyři dvojice, které sháněly dobytek. Vzdálenost byla menší než deset mil.
"Myslím, že jste mluvil o deseti jezdcích," řekl Britt. "Já jich vidím však jenom osm."
"Dva dávají pozor, náčelníku. Jeden na té malé homoli nad vyvýšeninou a druhý asi o míli níž na tom vysokém hřbetě. A ten člověk dělá starosti Keenovi, na to můžete vsadit svůj poslední dolar."
Britt byl tichý, dokud nezjistil obě hlídky. Oba seděli na koních a neměli vůbec vzhled napjatých a ostražitých špehů. Celý postup měl nádech pohodlného provádění dobře promyšlených plánů.

"Kde je Keen?"
"Asi na půl cesty od ohybu potoka a místa, kde sedí na koni ten vzdálenější pozorovatel. On a jeho lidé jsou ukrytí pod náklonem v tom malém ostrůvku topolů. Už tam mají tá-bor po tři dny. Já odtamtud vyjíždím, než vyjde slunce, a jedu tam zpět, když se setmí. Už to dělám tři dlouhé dny, náčelníku. Počítám však, že se již čas naplnil."
"Jacku, jsou tam hoši všichni pohromadě?"
"To jistě. Drží se stále v tom místě."
"Keen - Skřivan - Santone - Blue - Tex - Čery - Mex?" řekl si Britt významně sám k sobě. "A čekají, až uvidí, kolik dobytka ta zlodějská tlupa sežene a kterým směrem stádo poženou."
"Náčelníku, na tom jim asi tak moc nezáleží, dávají spíše načas zlodějům, aby unavili své koně. Slyšel jsem, jak se pro tento postup Keen rozhodl. Už to nebude trvat dlouho a koně budou vysíleni. A Keenovi koně po tři dny vůbec nevyjeli... Náčelníku, jestli se ta skupina nerozprchne jako hejno křepelek, budou velmi rychle vyřízeni."
"Jacku, ti se nerozprchnou. Kdybych já byl Keenem, vyřítil bych se na ně již velmi brzo. Počítám však, že bude lépe nechat je seřadit ten dobytek k odehnání. Kterým směrem asi poženou?"
"Právě minulou noc jsme se o to sázeli. Já říkám, že poženou přímo vzhůru, právě tak, jak to učinila McCoyova tlupa loni na podzim."
"Jacku, uvažujete s největší pravděpodobností zcela správně, jestliže soudíte podle toho, jak se zde kraj vlní. Celou cestu až k horám táhne se zde značně hluboká prolálklina a ta je přivede právě sem k nám."
"Náčelníku, pokud některý z těch rustlerů pojede vzhůru tou prolálklinou, srazí se na jejím konci se samým ďáblem, protože tam bude Jackson, a ten tam holenku bude tak jistě, jako že mne tady vidíte!"
"Jacku, vezměte si dalekohled a dívejte se v okruhu od obzoru pomalu blíž."
"Tam nic není," odpověděl za chvíli černoch a pak podal krátké hlášení o tom, co viděl dolů směrem k Topolovému pásu a dále k východu. Když se však díval směrem západ-ním, trvalo mu to velmi dlouho, než promluvil; Britt již začal mít podezření a obavy.
"Náčelníku, viděl jsem jezdce, jak vyjeli z toho vyschlého koryta potoka. Vyjeli právě v místě za tím pozorovatelem na hřebeni... Pak jsem je ztratil... Nevypadali při jízdě tak, jako další rustleři. Vůbec ne! - Byli tři. Museli sjet do nějakého výmolu... Tamhle jsou! - Náčelníku, vidím Keena. Je to jistě on! Jsou s ním dva jezdci. Čery! Znám jeho koně... Teď se kradou zezadu nahoru... Náčelníku, již nyní cítím krev. Keen je náramně mazaný. Jeho nápad je napadnout rustlery z jihu a od západu. Budou jistě utíkat do hor, náčelníku, a zde čekáme my a máme kvéry naládované."
"Jacku, mám dojem, že krve poteče hodně," souhlasil Britt. Bylo velmi zajímavé pozorovat z této vysoké hory u vědomí něčeho, co rustlery nenapadalo ani ve snu, a čekat na útok a boj. Britt měl hrozivou předtuchu, že to bude krutý boj.
"Keen mi zase zmizel z očí," pokračoval černoch a díval se pozorně kukátkem. "U všeho všudy, náčelníku, měli by-chom mít hvězdářský dalekohled... To nemůže být daleko od místa, kde jsem posledně viděl Keena a od toho muže na tom vršku...
Už to mám, náčelníku. Vidím jasně. Keen sesedl z koně. Plíží se k tomu člověku. Jsem rád, že jsem tady a ne na jeho místě. Druzí dva hoši budou držet Keenova koně připraveného vyrazit, až vystřelí. Keen bude zase v sedle rychleji než blesk. Ten výstřel bude znamením. Tím bude tanec zahájen!"
"Dejte mi to kukátko! Ne, vezměte si je zpátky, nevidím skrze ně jasně, slzí mi oči. Pozorujte to bedlivě a říkejte mi, co se děje."
"Inu, veliteli, budou-li utíkat směrem k nám, tak uvidíte vše náramně jasně."
Jackson si prohlížel dějiště.
"Všichni ti jezdci, co sháněli náš dobytek, jsou pohro-madě, náčelníku. Mají všecko, co chtěli, již sehnáno, počítám. Nenasytové! Vsadil bych se, že v tom houfu je nejmíň pět set kusů dobytka... Náčelníku, ten zvěd, co stál od nás dál, jede k nim. To je Keenovi podobné, že bude na místě v pravý okamžik. Podle toho jej poznávám. Znamení nebylo ještě dáno... Ó, náčelníku, právě jsem zahlédl obláček bílého kouře! Ten první pozorovatel padá z koně, kapitáne," řekl Jackson jen tak mimochodem. "Sjel dolů po balvanu, na kterém stál. Rustleři se srazili do houfu. Teď je-dou k potoku. Nejedou však přímo proti naší partě, to máme smůlu. Aha! Tamhle vyráží naše parta a jejich kulovnice chrlí oheň... Vidím jednoho jezdce padat k zemi. Zahýbají na západ. Tam jim Keen a jeho dva druzi zkříží cestu. Náčelníku, jedou sem k nám. Naši hoši, co byli u potoka, se rozvinují... Tamhle je Santone na svém sedáku a nabírá to východním směrem. Vedle něho jede jiný jezdec. To bude asi Stinger. Náčelníku, teď jedou rustleři okolo dobytka, který chtěli ukrást. Ha! Ha! Ha! Dnes už nepoženou žádný dobytek... Náčelníku, je to závod k horám."
"Došlo k dalšímu střílení, Jacku? Nevidím žádný kouř," vykřikl Britt dychtivě a napínal zrak.
'Teď se nestřílí, jsou tuze daleko od sebe... Hele! Ti zlodějští páni se hrnou támhle pod ten hřeben... Teď jsou z dohledu. .. Támhle ten výmol vede přímo sem, náčelníku. Naši hoši jedou právě přes něj. Všichni postupují, jak to Keen vymyslel. Náčelníku, teď je čas, abychom běželi dolů a zatarasili ten výmol."
"Běžte napřed, Jacku, a neutíkejte příliš rychle."
Britt se chopil své kulovnice a vyrazil za černochem. Běželi podrostem, až vyběhli nad sedlem, které se svažo-valo ze strany Šedé hory k nejbližšímu vršku.
"Náčelníku, z tohoto místa uvidíte nejlépe," řekl černoch a zůstal stát. "Je to lepší místo než tam nahoře na vrcholku."
To jistě je, budou-li pokračovat tímto směrem," oddy-choval těžce Britt.
"Je to jediná cesta, kterou se mohou dát. Jsou odříznuti ze všech stran. Musí přijet sem vzhůru po stezce. Vidíte ji! To je ta stezka, po které hnala McCoyova tlupa náš dobytek minulý podzim."
Za chvíli byli oba poněkud níže na nevysokém plochém balvanu, což bylo místo, ze kterého se mohlo znamenitě číhat v záloze a odkud bylo vidět dolů do kraje. Britt mohl nyní pouhým okem vidět zvedající se obláčky prachu a cválající koně. Na každé straně výmolu jeli čtyři jezdci a celá řada jiných jela dolem.

"Náčelníku, ti rustleři musí vyjet ven z toho výmolu," poz-namenal Jackson. "Je to tam tuze písčité. Musí se dostat na tvrdou půdu. Naši hoši je dohánějí. A ještě vůbec ani neje-dou naplno... Ták! Teď vyjíždějí nahoru. Zvedá se tam oblak prachu. Nyní jsou již nahoře a směřují ke stezce. Teď něco uvidíme. Počítám, že Keen a jeho tři druzi na vzdálenější straně tam zůstanou. Až dosud je závod vy-rovnán, náčelníku. Musí však urazit ještě pět mil, než zde budou."
"Nebude to tak daleko, Jacku, mohu je vidět již nyní dobře. - Můj Bože, vypadá to ale zle. Jeden, dva, tři, čtyři. Kolik je jich, Jacku?"
"Myslím, že je jich devět, je to zvláštní, jak jeden druhého předhánějí. Zdá se, že každý jede na vlastní pěst!"
Jackson odložil dalekohled a začal čistit čočku šátkem. Britt pozoroval závod velmi napjatě. Zdálo se mu, že vzdálenost mezi Santonem, kterého poznali podle šedého koně, a mezi posledním prchajícím byla asi čtvrt míle. Všichni koně ostře cválali, nezdálo se však, že běží naplno. Pokud mají zloději dobytka kulovnice, mohly by zastavit své pronásledovatele a uniknout. Jestliže je nemají... Brittovi velmi záleželo na tom, aby to zjistil. Účastnil se sám mno-hých takových pronásledování, při kterých byla všeobecná nelibost jezdců pro kulovnici jejich záhubou.
"Náčelníku, myslím, že jsem se v tom odhadu pěti mil zmýlil," řekl Jackson. "Nikdy jsem nedovedl správně odhad-nout vzdálenost... Počítám, že jsou teď asi dvě míle; právě vyjíždějí na tu dlouhou rovinku porostlou šalvěji ... Keen jede napříč. Jeho muži ho následují. Jsou za skupinou Santona. Už ji dohánějí... Zas se rozvinují. Rustleři jedou v houfu přímo kupředu. Keen se právě nyní utrhl. Jeho bělouš se natahuje. Náčelníku, žádný kůň v tomto kraji mu neuteče. A podívejte se na Santona! Ten se nenechá jen tak lehce odstavit. Vzdálenost mezi nimi se krátí velmi rychle. Vidíte, jak se ty kulovnice blýskají? Náčelníku, rustleři začí-nají střílet... Šest revolverů, ha, ha! Vidím právě jen jednu kulovnici v té tlupě. Vidím, jak kulky vyhazují prach daleko před naše hochy. Je to asi tři sta yardů... Už se blíží, náčel-níku. Slyšíte, jak práskají ty pušky? Můj Bože, vidíte Keena, jak střílí!? Tem má pušku jistě rozpálenou. Další rustler za-sažen! Má tuhý život. Teď sletěl z koně! - Tamhle se válí kůň... Jiný zloděj je dole! A zase! Ha! Ha! Vy budete krást Rippleovic dobytek? Zase dva koně na zemi. Tři se splašili. Sedla jsou prázdná... Náčelníku, slyšíte, jak ty flinty práskají? Viděl jste, jak ten vedoucí rustler... Vidíte, jak ty kulky rustterů létají vedle?"
"Šetřete svůj dech, Jacku," nařizoval Britt ostře. "Budete muset utíkat, abyste některé z nich zarazil. Dva z nich jsou daleko vpředu. Již jedou do vrchu..."
"Podívejte se na ně, jak řežou do koní! Náčelníku, není vyloučeno, že by mohli uniknout spodem, ale nikdy ne tudy."
Jackson položil kukátko na zem a sklouzl dozadu mezi podrost. Černoch uzavřel poslední možnou cestu k útěku.
Dva ze zlodějů dobytka byli daleko vpředu mimo dostřel ručnic. Další dva, kteří jeli za nimi, bičovali nemilosrdně své koně a snažili se zvětšit vzdálenost mezi sebou a neú-navnými pronásledovateli. Keen vedl. Právě si znovu nabíjel ručnici. Za ním jel nejblíže Santone a z jeho kulovnice vylétávaly modré obláčky kouře. Ostatní jezdci byli roztroušeni v řadě doprava a stříleli v přestávkách. Náhle se poslední jezdec uhnul ze stezky a jel dolů k odvážném pokusu objet Keena, a tu započala vzrušující honička, že takovou Britt dosud nezažil. Keen vyrazil, aby odřízl rustlera dříve, než by se dostal na druhý svah návrší, přibližně několik set yardů vzdáleného. Prchající jezdec pobízel zou-fale svého koně a získával náskok. Musel však jet daleko a Keen zvolnil běh svého koně. Snad chtěl nabít dokonale svou kulovnici. Jistě se nechtěl dostat tuze blízko k zloději, jehož kulky zdvíhaly za ním prach. V nádherném vypjetí rychlosti dolů po svahu minul rustler Keena a vjel na rovinku. Nepočítal však s tím, co zkušený kovboj věděl, že se stane. Jakmile byl na rovině a přesně před Keenem, neměl zloděj již žádnou naději, že si zachrání život. Právě v tomto okamžiku si nabíjel svou zbraň. Ještě na dvě stě yardů nezačal Keen střílet. Jeho bělouš přešel do úplného trysku a zmenšoval vzdálenost mezi oběma jezdci jakoby kouzlem a pak, když se rustler obrátil zase v sedle s pozd-viženou paží, ve které jeho revolver chrlil oheň, sehnul Keen hlavu nad svou namířenou kulovnici. První modrý obláček prachu - druhý - a třetí! Rustler sletěl po hlavě ze sedla a byl vlečen za třmen u zadních kopyt zděšeného koně, až konečně zůstal viset na silném trsu šalvěje. Keen jel dál.
Brittův pohled se vrátil zpět právě v okamžiku, kdy ještě viděl, jak poslední rustler byl sestřelen z koně. Zamával rukama a spadl na zem zády. Zvedl se na jedno koleno a s namířenou zbraní čekal na nemilosrdného pronásle-dovatele. Zatímco se kouřilo z jeho revolveru, byl skosen několika kulkami. Nyní zbyli již jen dva prchající daleko vpředu, kteří hnali nemilosrdně koně. Když Santon zpomalil běh svého šedáka na stezce, která se stávala velmi příkrou, a kůň nemohl již běžet do takového stoupání, učinili rustleři totéž. Jeden z nich neustal střílet dolů do údolí. Podal jeden revolver svému druhovi, aby mu jej nabil. Santona již zatím dohonili ostatní. Keenovo pronikavé volání doléhalo zez-dola až k Brittovi.
V tom okamžiku zvedl Britt polní kukátko. V té hrůzné chvíli neměl slitování pro muže již nyní ztracené. Byli vzdáleni asi čtyři nebo pět set yardů a stále ještě pod ním. Stezka stoupala. Jackson bude pravděpodobně schován někde výše. Britt namířil svoje kukátko na dva rustlery a přiblížil se jim tak, že by se jich mohl skoro dotknout. Většího z nich, který byl bez klobouku a měl hubený popelavě šedý obličej, viděl již ve Slaughterově tlupě. Uhlazoval si mokré rozcuchané vlasy krvavou rukou a v druhé držel revolver, díval se dolů po stráni a něco vykládal svému druhovi, který mu v témže okamžiku podal jinou zbraň. Natáhl kohoutek a zamířil. Kulka vyrazila prach právě před koňmi kovbojů. Ve vší rychlosti se rozvinuli a hlasitý pokřik zazněl z jejich řad. Britt druhého zloděje nepoznal. Byl to dospělý prošedivělý muž a jeho temná tvář byl skryta pod černým sombrerem.
Pobízeli prachem a pěnou pokryté koně k místu, kde mohli pohodlně vyjet na stezku. Proklínali hlasitě své pronásledovatele. Britt viděl jasně, jak má lotr, který neměl klobouk, pevně zaťaté zuby, a vážný, ke všemu odhodlaný obličej druhého. Pak ticho proťal výkřik černocha.
"Zastavte - vy bílí vyvrhelové!"
Brittův bystrý pohled skrz kukátko zachytil, jak se rustleři uhnuli strašlivě polekáni. Něco zastavilo jejich divokost. Něco jako vítr zvlnilo vysokou trávu za nimi a vyhodilo do vzduchu prach. Potom zazněly dva výstřely z kulovnic skoro najednou. Rustleři spadli společně z koní jeden na druhého. Vyčerpaní koně svěsili hlavy. Britt si uvědomil, že se

stal svědkem neobyčejně vzácné podívané - že dříve než slyšel výstřely, viděl, jak dvě kulky narazily skrze trávu na zem, když prolétly těly obou mužů. Obrátil se rychle v němém úžasu a spatřil malého černocha na volném pros-tranství, kam vykročil, aby čelil své kořisti.

Kapitola XII.

JARO PŘERUŠILO SNY Holly Ripppleové. Po celé dlouhé měsíce byla šťastná, netrápily ji sny o zlodějích dobytka, o přepadání a o bojích kovbojů. Četla mnoho a často a také někdy snila ve velkém slunném obývacím pokoji před krbem, kde vesele praskala polena cedrového dřeva.

Každou sobotu večer pořádala malý večírek, při němž se hrálo a tančilo. Vždy si vymyslela nějako záminku, aby mohla promluvit s Fraynem nebo aby mu mohla poslat ně-jaký písemný vzkaz. Frayne se však vždy nějak vymluvil, přesto však láska v jejím srdci sílila a byla jí něčím milým a krásným. Oba se vzájemně báli pohromadě, ačkoliv Holly po tom velmi toužila.

Holly nenáviděla sníh a nemohla nikdy čelit studenému větru, který ostře vanul z vysokých hor. Proto si také mohla v zimě dovolit nečinnost a snít po dobu svého nuceného vyřazení z práce. Holly se styděla za všecko, co považovala za slabost. Vždy měla v úmyslu otužit se a být tak zdatná jako Anna Doaneová, vyjíždět na koni v každém počasí, zdokonalovat se cvičením v různých výkonech, které dokonale neovládala, a naučit se všemu, co má umět průkopníkova žena. Této zimy se však nedostala daleko i a vinila z toho lásku.

Neklid jara ji úplně pronikl. Když sníh roztál v předhoří a když bylo velmi příjemné procházet se na slunci na chráněných místech, když se počali opět čerti ženit v ohradách a na cestách a vyhublí jezdci když vyjížděli na šedé vybělené prérie, když počali přijíždět karavany a dostavníky a když nastal opět pohyb mezi dobytkem a koňmi, pak již Holly věděla, že nastala opět vláda vzrušujícího, neklidného a mnohdy děsného života na ranči.

Zavraždění Doanea otevřelo Holly oči - nyní viděla pravý stav věcí v tomto kraji. Ne právo - ale násilí bylo zákonem nesvědomitých a všeho schopných, kteří svou moc uplatňovali revolverem. Kdyby byl živ její otec, mohl by snad být bezmocný proti těmto zásadám rustlerů právě tak jako Doane. Britt vinil Doanea z toho, že moc mluvil. Vyšlo na-jevo, že po této tragédii zmizel úplně Doaneův dobytek z kraje a jeho syn a dcera upadli do naprosté chudoby. Holly pro ně poslala. Jednoho dne přijeli; na jednom ná-kladním voze měli složen všechen svůj majetek a přihnali také několik koní, kteří jim zbyli. Joe se ubytoval mezi kovboji, kteří ho srdečně přivítali. Mladý Doane nebyl na újmu ani tak tvrdě pracující partě, jako byla Rippleova. Anna se nastěhovala do velkého domu, kde bydlela Holly.

Všichni kovbojové souhlasili s tímto uspořádáním, jen Britt na to bručel. Příčinou toho bylo, že Holly usoudila, že pro Britta bude nyní daleko obtížnější udržovat ji v nevědo-mosti o tom, co se dělo na ranči a v kraji vůbec. Anna Doa-neová byla sice mladší než Holly, ale vypadala mnohem starší. Narodila se za cesty přes velké planiny a dostalo se jí jenom takového vzdělání, které jí mohla dát jako dítěti matka. Byla to příjemná, statná a otužilá dívka s červenými tvářemi, která dovedla jezdit na koni jako kovboj, uměla vrhat laso a měla v mozolovitých koncích prstů veškerou zručnost průkopnického děvčete. A tak jako bylo silné její tělo, byl silný i její charakter. Byla přímá, přitom jednoduchá a vtipná, měla dobré srdce, rozumná prostým způsobem venkovského děvčete, zkrátka a dobře byla západ'ankou.

Velmi brzy po tom, když Anna přijela, projevil Skřivan přání svého srdce. Chtěl se s ní ihned oženit. Anna s tím souhlasila, ale přece jen cítila, že by měla počkat, až uplyne delší doba od otcovy smrti. Na ranči stála prázdná sroubená chata, která se mohla velmi dobře pohodlně zařídit.

"Vidíte, Holly, ty věci se mají takto," prosil Skřivan. "Anna a já bychom se chtěli vzít, dokud ještě můžeme."

"Co tím myslíte?" zeptala se Holly v pochybnostech.

"To víte, mohu být kteréhokoliv dne zastřelen," odpověděl přímo.

"Oh, to je hrozné, že používáte takového odůvodnění pro sňatek! Nic podobného se vám nestane."

"Lady, někteří z našich hochů si to jistě letos v létě odne-sou - a mohu to být právě tak dobře i já," řekl Skřivan s chladnou nevyhnutelností.

"Skřivane, ožeňte se s Annou, kdykoliv se jí to bude hodit. Učiním vše, co bude v mé moci a dám vám dost, abyste mohli pohodlně hospodařit."

Po těchto slovech odběhl Skřivan s radostným pokřikem, neboť si byl pravděpodobně jist Anniným sou-hlasem. Ta ustanovila den, který nebyl ani tak daleký, a pustila se ihned do usilovné práce, aby upravila holou chatu na pohodlné obydlí. Holly se zmocnil tentýž zápal a pomáhala, co jí jen síly stačily.

"Holly, je to od váš náramně laskavé, nemohu však přijmout nic víc, schovejte si také něco pro sebe."

"Pro sebe! Ó, to je nesmysl," zvolala Holly a začervenala se.

"Přece se budete také jednoho krásného dne vdávat."

"Anno, děvče musí být nejdříve požádáno o ruku," odpověděla Holly lehce.

"Holly Rippleová! To přece nemůžete myslet vážně..."

"Beru to velmi vážně, Anno."

"To je ale nesmysl. Každý v tomto kraji ví, že se vám dvořil kdejaký svobodný hoch a také někteří ženatí. Nedělal to také můj hoch?"

"Skřivan? Ten se mi nikdy nedvořil. Skřivan mne měl rád a pokoušel se..."

"Inu, Skřivan mi to řekl sám," přerušila ji Anna se svou neočekávanou otevřeností. To je však v pořádku. Nikdy bych nemohla na vás žárlit. Všichni hoši vás milují. Holly, copak vy se doopravdy nikdy do některého z nich nezamilujete?"

"Kristovy rány, to doufám," řekla Holly tiše.

"Inu, to budete muset. Děvče nemůže zůstat v tomto kraji svobodné. Není to zdravé a není to správné... Podívejte se na ty ubohé opuštěné muže, hladové po ženách! A jen si pomyslete, Holly, mimo vás a mne je jen pět jiných svobod-ných bílých děvčat v celém východním Novém Mexiku a je zde na sta kovbojů. To ovšem nestačí pro všechny.

"Anno, vy to líčíte strašně smutně. Ubozí hoši!"

"Nu, a co Keen, Holly? To je přece hoch! - Sama jsem po něm bláznila."
"Jistě, je báječný. Já - já ho mám docela ráda. To však nestačí."
"Mluví se tady tak mnoho o tom Rennu Frayneovi," pokračovala Anna nenápadně. "Říká se, že je do vás celý pryč. Je tomu tak, Holly?"
"Nikdy mi o tom nic neřekl," prohodila Holly a přála si, aby se podlaha otevřela a pohltila ji.
"Je to muž, Holly, a žádný divoký kovboj, vypadá nád-herně. Strašně by mne mrzelo, kdyby se o mne začal ucházet, ať už je tady Skřivan nebo ne. Jeho pistolnická sláva by mne vůbec neodradila. Tatínek mi svého času vykládal vše, co se říká o Frayneovi... Holly, zde v pohraničí si nemůžete dovolit být moc vyběračnou. Pakliže zůstanete zde na západě, abyste zde žila, musíte se západu přizpůsobit. Znám západňany. Většina z nich nebyla v ně-kterém údobí svého života naprosto bezúhonná. Můj tatínek sám kradl telata, když začal pracovat samostatně, a přece zastřelil muže, který mu kradl dobytek. A Skřivan se mi přiznal k některým velmi zlým věcem, které provedl... Holly, vy jste mladá, jste bohatá, jste krásná a každý vás miluje. A kam se s tím vším dostanete?"
"Nikam, Anno."
"Inu, musím říct, že je to po čertech zlá věc. Promluvím s některými z těch kovbojů."
"Jen se opovažte, Anno Doaneová."
"Jistě, řeknu něco tomu vzhlednému Frayneovi."
"Oh, Anno, nečiňte tak," vykřikla Holly divoce a její důs-tojnost byla tatam.
"Holly! Jak vidím, musíte o něj hodně stát," odpovědělo děvče bystře. "Inu, v tom případě nechám Fraynea na pokoji. Něco se však musí pro vás udělat. Jsem strašně ráda, že jsem přišla na ranč dona Carlose."
Holly nějakým způsobem unikla, ale tato rozmluva spojená se všemi přípravami na svatbu a se zařizováním malého srubu připomínala Holly její opuštěnost a žalostný stav. Objevila, že touží po téže věci. Ani si tak nepřála být] vdaná, chtěla však být ženou Fraynea. Snila o něm celou zimu. Byla šťastná, protože ji opravdu miloval. Kdyby si mohla vyměnit místo s Annou Doaneovou v předpokladu, že Skřivan by byl Fraynem, byla by dala všechny své peníze, klenoty, staré španělské krajky a celý ranč za tuto malou sroubenou chatu.
A tak se stalo, že stará nespokojenost, která ji dříve pronásledovala, se zase zmocnila jejího srdce. Ve své dívčí romantice žila v říši snů. Devět let nad knihami, oddělena od světa vysokou zahradní zdí, kde byla odloučena a stále jen chráněna, ji špatně vybavilo pro její úlohu v tomto tvrdém kraji. Bude muset bojovat. Byla šťastná, poněvadž neuznávala skutečnosti. Byla šíleně zamilovaná do psance, který se polepšil, který však odepíral poskvrnit ji nepočestností své minulosti, poněvadž jeho vnitřní city byly přece jen ušlechtilé. Holly již nyní nezáleželo vůbec na tom, čím byl Renn Frayne dříve. Přála si, aby jeho smutné, zatrpklé rty změkly pod jejími polibky.
Svatební den Anny Doaneové se přiblížil tak rychle, že ji to překvapilo. Holly nemálo vzrušovaly přípravy, zájem, rozčilení a společnost její přítelkyně. Annina svatba byla v Rippleovic obývacím pokoji a obřad vykonal římskokatolický mnich z vesnice. Holly uspořádala na počest ženicha a nevěsty slavnost, které se mohlo zúčastnit jenom několik málo kovbojů. Britt mluvil vyhýbavě a všeobecně. Venku v kraji bylo mnoho těžkostí! Ale svatba byla velmi šťastná pro Skřivana a Annu. Teprve když odešli a Holly zůstala samotná, zdála se jí náhlá prázdnota a změna nesnesitelná. Teprve za časného rána ustalo bouřlivé veselí. Avšak příštího dne vyjel Skřivan opět do práce a Anna se ujala mnohých povinností mladé hospo-dyně. Pro Holly zůstala prázdnota a opuštěnost.
Holly se zdálo, že jedinou záchranou může být návrat k ctižádostivému rozhodnutí z předešlého léta, kdy se us-nesla, že bude pokračovat v práci svého otce, že se jí naučí a že nebude již jen pouhá paní na ranči dona Carlose, nýbrž že se stane užitečnou dcerou statkáře na prériích, která svou věc naprosto ovládá. Ani Britt, ani Frayne jí však nepomáhali v tomto chvályhodném přání. Dokonce i Keen byl vyhýbavý a záludný. Smluvili se, že ji ušetří smutných podrobností života v kraji. Holly se proti tomu bouřila, ze-jména proti pravdě, kterou náhle poznala - že byla tuze roz-mazlená, tuze aristokratická, tuze jemná a dívčí, než aby mohla vydržet tvrdé rány pohraničí. K tomu se přiznala. Celá vina padala na jejího otce; poněvadž si přál, aby v je-jím vzdělání a v její výchově nebylo nic španělského, odvezl ji v útlém věku, kdy se začala tvořit její povaha ze západu, a nechal ji v čistě americké škole, až dospěla. A nyní nebyla ani Španělkou, ani západňankou, ani čímkoliv jiným, byla však velmi vznětlivou a vášnivou mladou ženou, strašně zamilovanou a zoufající si nad svou budoucností.
Holly se netrápila dlouho nerozhodností. Její duch se vzbouřil. Ne snad proti době, ani proti uskoku, který jí připravovaly osud a láska, nýbrž proti tomu, co v ní nebylo západnické. Poznala to ihned, bude proti tomu bojovat a potře to. Proto zveličila všechna proroctví Buffa Belmeta a Britta a zocelila se proti něčemu, co ještě nenastalo. Bylo to však to, co mělo přijít, co Holly trápilo. Měla představivost. Byla však nevědomá, pokud šlo o sklony převládající v kraji, o složité zápletky a jiné možnosti. Jak mohla být jiná, když její předák, její kovbojové a dokonce i muž, kterého zbožňovala, se k ní obrátili zády a nic jí neříkali a nikdo jí nevysvětloval, neučil ji věcem, které bylo třeba, aby znala. Holly jim odpouštěla, poněvadž to byli skutečně rytíři z pastvin. Rozhodla se však, že bude méně vládkyní a více ženou.
Holly vyšla ven do jarního slunce. Britt ji bouřlivě napomínal a ona uposlechla. Keen láteřil a ona ho poslouchala. Frayne ji probodával svým pronikavým zrakem a ona se usmívala. Vítr ji ošlehával bílé tváře, dusila se prachem, chlad pronikal jejím kožichem, často zůstávala celé hodiny s Annou a učila se vařit, péct a šít. Spřátelila se s Conchitou a naučila se velmi mnoho od této krásky a dozvěděla se mnoho klepů. Občas zašla do obchodní stanice a rozprávěla s lovci kožešin, s vojáky, Indiány, Me-xičany a vůbec s každým, koho potkala. Často chodila do domu kovbojů a kovbojové se počínali vždy těšit na její návštěvu. Nerozuměli tomu sice, vycítili však velkou změnu, která se s Holly udala. Přesto jediný Jackson se jí nevyhýbal a neklamal ji. Černoch byl prostý jako dítě a nebyl s to ji obelhat. Holly brzy rozpoznala, proč Britt, Keen nebo Jim k ní vždy přidružili, když mluvila s Jacksonem. Brzo se však Holly rozbřesklo v hlavě a dospěla k názoru, že nikdo z nich, dokonce ani Frayne, se jí nevyrovnají. Byla žena. Síla jejího

citového poznání převyšovala jejich zchytralost a jejich Achillovou patou byla oddanost k ní. Doaneova smrt, jak se zdálo, byla předzvěstí podivných událostí v kraji. Holly měla matné zdání o srážce, která se udála na Šedé hoře. Čery tam byl těžce zraněn. Nepodlehl však. Zranění střelnou zbraní pro tohoto Indiána nic ne-znamenalo. Pro Holly byl hádankou. Jedině vycítila, že ví-rou tohoto rudocha je zásada "Oko za oko, zub za zub."
V těchto jarních měsících přicházel za ní Britt velmi zřídka do jejího domu. Měl mnoho starostí a neustále se mračil. Jakmile však spatřil Holly, nasadil si ihned masku veselí. Keen mnoho pil, ale na Hollyinu přísnou domluvu slíbil, že pití zanechá, a svůj slib také dodržoval. Každý mohl pozorovat, že Frayne jen zřídkakdy nebyl přes noc na ranči. Dobytek, přinejmenším třicet tisíc kusů, což byly dvě třetiny Rippleova stáda, se pásl v údolí táhnoucím se od vysokých hor. Keen s oběma míšenci, s Jacksonem, Flintym a Stingerem jezdili vytrvale a vraceli se domů pozdě, jen zřídka byli doma před tmou a velmi často zůstá-vali po celé noci venku. Nyní již nikdo neodjížděl na delší dobu z ranče. Jim, Graines, Ten, Doane, Rebel a Frayne hlí-dali dolejší konec kraje. Holly viděla často svým kukátkem, jak vytrvale objíždějí kraj, stále na stráži, anebo jak pozorují okolí z některého vyvýšeného místa. Když postrádala Tena několik dní, měla své pochybnosti, ale nechala si je pro sebe. Ten se již nikdy nevrátil. Jednoho dne objevila a později se přesvědčila o tom, že Stinger si léčil zraněnou nohu, a když se ho ptala, co se mu stalo, řekl, že se zranil pádem z koně. Holly však rozpoznala díru od kulky v jeho kožených kalhotách.
To vše byla poplašná znamení. Když se jarní dny oteplo-valy a nastalo časné léto, stále se stupňovala. Mex Southard se vrátil jednoho dne sám a byl raněn. Skoro vykrvácel. Když ho Holly viděla o dva dny později, vedlo se mu již lépe. Ani se nepokusila o to, aby ho přiměla k řeči. O den "později, když se parta vrátila domů, scházel v jejích řadách Flinty.
"Ztrácí se mi dobytek?" zeptala se Holly jednou jakoby mimochodem Keena.
"Vůbec se vám neztrácí," odpověděl zvolna se svým chladným úsměvem. "To však je asi to jediné, co neztrácíte."
"Keene, vy přece víte, že dávám přednost ztrátám na dobytku před ztrátou svých jezdců."
"Co to znamená jeden jezdec tu a tam?"
Anna byla pro Holly nejbohatší pramen zpráv. Nebyla z mlčenlivých západních děvčat a měla klepaření ráda. Ráda se zdržovala ve stanici a obchodě anebo kolem dostavníku. Zprávy z okolí Holly nezajímaly a byly by roz-množily nezměrně břímě jejích starostí. V lincolnském okresu pokračovala válka a bylo vážné nebezpečí, že do ní bude strženo také východní Nové Mexiko. Chisum nebyl do tohoto krvavého sporu zapleten, ale několik band desperátů, které se války zúčastnily, kradly mu dobytek, a proto vyhlásil válku na život a na smrt všem, rustlerům. Mezi Santa Fé a Las Animas pracovali loupežníci.
Tyto zprávy byly sice zajímavé, nedávaly však takový podnět k přemýšlení jako novina, že se utvořilo sdružení dobytkářů, jeho hlavou byl Sewall McCoy a jehož úkolem byla ochrana vlastních stád proti zlodějům dobytka. Holly, která sdílela Brittův názor o McCoyovi, se zdála tato zpráva velmi nepravděpodobná a pokládala ji za pouhý výmysl. Avšak děvče ze západu pohlíželo na věc zcela.jinak.
"Otec byl také členem tohoto sdružení," řekla. "A věděl, právě tak jako ostatní rančeři, že je v tom někde čertovo kopýtko. Jsou zde tlupy rustlerů velmi dobře známé, ale musí zde být zloději - jedna velká tlupa, o které nikdo neví. Otcovo podezření, že je to tlupa McCoyova, ho stálo život. Neměl mluvit tak zpříma. Lidé tvrdí, že McCoy není v čele této tajné zlodějské organizace, poněvadž kdyby byl její hlavou, nebyl by tak náhle zastřelil našeho otce. Někdo však v čele této tlupy stojí. A právě tato nejistota je po čertech zlá věc. Všichni dobytkáři podezřívají jeden druhého a bojí se to říct. Vylijí si svou zlost na několika ubohých kovbojích, jak říká Skřivan, a ti by mohli zcela dobře být z Rippleovy party."
"Ach, Anno, to je nemožné!" zvolala Holly nesmírně překvapená.
"Inu, Talman a Trin byli podvodníci, to je jisté. A Dillon podvedl partu předtím. Žádná jiná parta v tomto kraji nemá tak špatné vysvědčení. Říkám vám, že to dělá Skřivanovi velké starosti, a také říkal, že Britt celé noci nespí."
"To vše musí být pro to, že bojují, aby zachránili můj dobytek?" ptala se Holly.
Vždyť ani nevědí, kolik ho máte. nemohou dobytek ani spočítat. Pasete v tomto kraji tuze velká stáda pro tyto zlé doby."
To je pravda. Ráda bych prodala polovičku svých stád a snad i více, kdyby mohla být přihnána k železnici. Avšak Britt si netroufá vzít jezdce z pastvin, aby hnali dobytek na trh. Je to velmi zdrcující postavení, ve kterém jsme, Anno."
"Nedejte se tím vyvést z míry, Holly. My ženy to musíme prostě vydržet. Nedejte na sobě vůbec znát, jak o věci smýšlíte. Skřivan mi říká: "Jak u čerta si může vyjít Keen nebo Frayne, aby se srazili s tím zabiječem Rankinem, když všichni víme, že by to Holly skoro zabilo, kdyby byl některý z nich vážně zraněn."
Holly se sevřelo srdce na prsou.
"Kdo je Rankin?"
"Je to jeden z nejhorších lidí. Říká se o něm, že zabil dvanáct mužů. Není to docela tak střízlivý pistolník, jako jsou ti praví, ale hádavý, zlý, krvelačný desperát, který dovede vytasit a zamířit revolver rychle jako blesk a umí střílet velmi přesně."
"Proč se mluví o tom Rankinovi obzvlášť ve spojení s Keenem a Fraynem"?
"Inu, říká se, že Rankin a Frayne se srazili kdesi v Kansasu a že Frayne zabil Rankinova velitele. V každém případě se v osadě mluví o tom, že Jeff Rankin chce Fraynea dostat."
"Tak. A jak se do toho připletl Keen?" zeptala se Holly.
"Skřivan říká, že do toho Keenovi nic není, Keen se však zamíchá do každého sporu, který kovbojové mají. A pak od té doby, co zemřel Mason, uzavřel s Fraynem souručenství... Něco se z toho vyvine."
"Ó, bože! Anno, nebylo by možné se těmto hrozným věcem vyhnout?"
"Když mi bylo dvanáct let, řekla mi maminka, že otec ublížil někde nějakému muži. A tento muž vyzval otce, aby vyšel na veřejnost a utkal se s ním v boji. Inu, matka otce nepustila. A víte, Holly, že to otce úplně zničilo u jeho přátel a

sousedů a musel se pak z kraje vystěhovat? Bylo to v jedné z pevností v Kansasu, kde otec pracoval za války. Odstěhoval se dále na západ a od té doby jsem poznala velký kus pohraničí, kde muži jsou považováni za to, čím opravdu jsou."
"Jestliže jeden muž vyzve druhého na souboj, - ať už je to oprávněné nebo ne - musí ten muž nastoupit, aby nebyl oz-načen cejchem zbabělce?"
"Už je to tak, Holly. A já to považuji za nesprávné, protože špatný člověk může donutit dobrého, aby se s ním utkal. Morálka celé věci nepadá zde na váhu. Každý muž se musí bránit revolverem, a pokud to nedovede, tak prostě nepatří k západu. To se týká všech prostých západňanů, ale jistě se to týká daleko víc těch, kteří již jiné lidi zabili. Je to jakýsi druh příšerné zvědavosti, kterou jsou posedlí všichni pis-tolníci, poněvadž se chtějí přesvědčit, kdo dovede rychleji tasit a vystřelit! Na straně obecenstva je ovšem velký zájem na tom, kdo je zabit dříve!"
"A to já musím všechno prodělat?" zeptala se Holly.
"Inu, drahá, nebude to ani tak zlé, dokud nebudete jed-noho z nich milovat," prohlásila Anna se smíchem.
"Dejme tomu však, že ano?"
'To byste se musela náramně nábožně a hodně modlit, aby se váš milý dostal k revolveru rychleji než ten druhý... Bylo zde děvče, které milovalo oba muže. Bojovali o ni a skončilo to náramně špatně."
"Co se stalo?"
"Zabil jeden druhého a ona se musela vrátit ke své staré lásce."
"Jak je to smutné!" zašeptala Holly v napjetí a nevěděla, zdali má bědovat nebo se smát. Bylo naprosto jasné, že tato střízlivá Anna by nikdy nerozuměla její palčivé bolesti. Bude donucena, aby trpěla nejistotou. Dokonce se může stát to nejhorší: že bude totiž právě s ním, když ten surovec Rankin se rozhodne vyvolat srážku. Při tom muži vůbec nemyslí na štěstí, na lásku, na ženy, na děti a domov. Západ se právě tvořil. Holly se stále musela vracet ke své úloze v těchto nezadržitelných událostech. Musela bojovat, aby byla tak silná jako Anna Doaneová.
Nemohla toho však docílit. Když tak o věcech přemýšle-la, rozkládala si je a stěžovala si na ně v duchu, zrodila se v ní zloba na dobu, ve které žila, a na muže, kteří ji trápili.
Holly byla pronásledována těmito vidinami. Kolísala mezi zoufalstvím a rodící se silou. Nikdy úplně nepřemůže své citlivé vzněty a bude vždy soudit o západu jako o něčem velmi tvrdém a nikdy by zde nemohl trvale zůstat, kdyby ji oloupil o lásku. Ale tenhle stále vzrušující stín jen její lásku zvětšoval - jen přiléval oleje do ohně a jen vyzvedával její , nekonečné schopnosti pro něhu a vášeň. Brala si velmi k srdci události a život v celém kraji a očekávala něco, co by mělo být jakousi zkouškou, už jen při pomyšlení na ni bledla a stydla ji krev v žilách.
Holly se vzbudila a zmocnila se jí zlá předtucha. Nebyla to duševní pokleslost ani vliv strašného snu. Nikdy předtím nepřikládala váhu takovému nevysvětlitelnému duševnímu stavu, ačkoliv často měla různá vnuknutí a kovbojové o ni říkali, že vidí i za roh. Bylo to. silné tušení neodvratného osudu, které nemohla zahnat.
Nastal červen. Zlaté paprsky slunce hlásily příchod léta. Holly vstala a vzala si svůj jezdecký oblek. Chtěla se pro-jíždět sem a tam po palouku před domem a kolem ohrad. Její mexické služebnictvo bylo jako obvykle veselé a úslužné. Roseta byla včera večer dole ve vesnici a vyprávěla o běžných událostech, které se tam staly. Po snídani šla Holly na verandu se svým polním kukátkem a prohlížela si celý kraj. Obávala se zkoumat a prohledávat široké rozlohy travnatých prérií, poněvadž nikdo jí nemohl říct, čím byli právě v těchto pohnutých dnech její jezdci zaměstnáni.
Daleko přes kraj na stezce od Topolového pásu vypátrala přijíždějící skupinu. To bude asi Keen a parta, se kterou Britt v poslední době soustavně hlídal kraj. Nebylo v ní tolik jezdců jako obvykle. Hnali před sebou menší počet neosedlaných koní. Zahlédla, jak na některých zvířatech poskakují nákladní sedla. Prach, který tato skupina jezdců zvedala, nenasvědčoval tomu, že by se vraceli v pohodlné jízdě. V těchto dnech měli však kovbojové vždy naspěch.
Britt očekával Keena, že se vrátí, a nemohl skrýt před Holly své starosti o něho. Nyní si teprve uvědomila, že Britt u ní v domě v posledních osmačtyřiceti hodinách nebyl, což nenasvědčovalo ničemu dobrému. Frayne se jí vyhýbal daleko víc než předtím.
Holly přemýšlela o těchto věcech, zatímco pohybovala pomalu kukátkem od přijíždějících jezdců po šířícím se pásu pastvin mezi horami a potokem. Pásl se zde dobytek.
Prozkoumávala krajinu za potokem, aniž našla další jezdce. Frayne a kovbojové, kteří měli službu poblíž ranče, mohli být lehce nalezeni každé ráno, jako obvykle. Avšak purpurové a šedé roviny táhnoucí se tím směrem dnes neodměnily Hollyino úzkostlivé hledání. Oblak prachu za-temnil její jasný výhled a to ji přesvědčilo, že se pohybuje dobytek nebo jezdci směrem k ranči.
A tu náhle byl naplněn kruh Hollyina kukátka těsně sevřenou skupinou jezdců. Jeli po cestě ze San Marcos a nebyli vzdáleni ani míli od ohrad. Holly byla náhle zachvá-cena překvapením a hrůzou. Nebyli to kovbojové. Neseděli na koních tak volně, lehce a ladně jako jiní jezdci.
"Kdo to jen asi je?" mluvila sama k sobě a vzpomněla si na tlupy zlodějů dobytka, kteří často jezdí veřejně otevřeným krajem. Holly viděla více než jednu skupinu to-hoto druhu. Tito jezdci na ni činili dojem, jako by to byli rančeři a dobytkáři, kteří jedou za nějakým obchodním posláním na obchodní stanici nebo do vesnice, možná, že i na její ranč.
Zanechala kukátko na verandě a dívala se do-lů z kopečka, pátrajíc po Brittovi, a hlavou jí probíhaly různé znepokojující úvahy. Když šla dolů z kopce, zakrývaly rozhled od kraje křoviny a stromy. Bezprostředně před ní stála dlouhá ubytovna kovbojů, ke které se pojila velká jídelna a kuchyň, Skřivanova chata a několik domků z nepálených cihel, za které nemohla Holly vidět.
"Britte!" volala úzkostlivě, když vstoupila na verandu. Ten však neodpověděl. Holly zaklepala na otevřené dveře. Ubytovna byl prázdná. Prošla jimi do kuchyně a byla si jistá, že tam najde Josého, ten však byl také pryč.
Holly pospíchala dále přes palouk ke Skřivanově chatě. K jejímu nesmírnému překvapení byly však dveře do chaty otevřeny a Annina zástěra ležela na prahu, kam" ji pravděpodobně v největším chvatu odhodila. V tom okamžiku si

Holly spojila nepřítomnost Britta a nepřítomnost Anny s tlupou jezdců, kteří zřejmě přijeli na návštěvu.
Palouk se jí zdál dlouhý a prašný a byl prázdný. Jedna ohrada za druhou tvořily hranici zastavěné plochy a všechny se otvíraly na velký dvůr určený pro dobytek a koně.
Holly došla až k poslední ohradě a k velkému dvoru. Slyšela prudké hlasy mužů, nemohla však pochytit slova. Za plotem, stála velká'stodola. Holly zůstala stát a přitiskla si ruku na prsa. Ten křik by ji nebyl obvykle postrašil, tentokrát se to však stalo. Co se stane, nejela-li ta tlupa dále do ob-chodní stanice? Kde byli její jezdci? Co se stalo s Fraynem? Odpověď na tyto otázky byl, že jsou ve stodole. Nahlédla kolem rohu poslední ohrady do velkého dvora. Stála tam celá řada osedlaných koní. Holly několik z nich poznávala. Muži stáli v kruhu v dlouhém svahu, který vedl k širokým vratům. Tmavé postavy se rýsovaly proti sluncem osvětlené stěně mezi zdmi. Viděla tam také ženu. Holly se obrátila a běžela k otevřeným vratům do ohrady. Šla podle plotu z oloupaných klád. směrem ke stodole okolo koní za skupinami jezdců tak daleko, až kam mohla dojít. Tam se v rohu ohrady dívala mezi kládami, které tvořily plot. Její postavení bylo rovnoběžné s řadou jezdců na příjezdu do stodoly. Velká vrata byla odsunuta na obě strany.
Britt bez klobouku a se starostlivou a zamračenou tváří přecházel sem a tam. Frayne zaujímal místo uprostřed. Jeho oči se zdály být šedou prázdnotou, která se dívá přes Brittovo hlavu nahoru k panskému domu na ranči. Za Fraynem nalevo stáli drsní dobytkáři, které Holly se vzrůsta-jícím strachem poznala. Když se však podívala na druhou stranu a viděla McCoye s jeho těžkou bradou a sehnutou hlavou, jak stál před několika kovboji, zachvátila ji panika.
"...ale je to hrubá potupa!" klel strašlivě Britt. "Povídám vám" Klemente, byl jste tímto úlisným člověkem oklamán."
"To se uvidí," prohlásil Klement, prošedivělý dobytkář obhroublého zevnějšku. "My všichni jsme někým klamáni, to je jisté. Tady Haywardovi se tato práce nelíbí právě tak jako mně. Museli jsme se však zorganizovat. McCoy má důkazy, že tři z vašich jezdců byli nepoctiví. Byl to Dillon, Talman a Trin. To přece nepopíráte, Britte?"
"Nemohu to popřít, poněvadž je to pravdu," odpověděl Britt a odplivl si, jako by měl horký popel v ústech. "Jsou mrtvi, nebo nejsou? A vůbec, kdo vlastně seslal ten zločin na jejich hlavy? Ti tři byli však poslední z nepoctivých kovbojů v mé partě."
"To si myslíte vy, Britte," promluvil Hayward, vysoký hubený rančer s ostrým pohledem. "Byl jste však ošálen třikrát a můžete být podveden zase. McCoy přísahá, že to dokáže."
"Podáme důkazy, jakmile sem dojede Slaughter," prohlásil McCoy silným hlasem. Má zde být se svými muži každou chvíli."
"U všech všude, bude to muset ale dokázat!" zasyčel Britt.
"Britte, na starého texaského rangera neprojevujete právě mnoho rozumného důvtipu," prohlásil Spencer, malý zava-litý vousatý muž. "Copak vám starý Ripple nenařídil, abyste sebral nejtvrdší partu kovbojů v celém tomto kraji?"
"Ano, to jsem udělal,"
"Nu a nemáte ji?"
"To se můžete vsadit o život, že ji mám," vybuchl Britt. "A proto vám také říkám, že se McCoy klouže po tom nej-tenčím ledě. A pokud vy všichni ho budete v tomto potup-ném podniku podporovat, budete všichni..."
"Nechtě toho, Britte, tento muž je psancem!" přerušil ho Hayward zlobně.
"Byl jím, to připouštím. Ne však zde. Ne v Novém Mexiku. Je právě tak poctivý jako já a je tak proklatě přímý a slušný, že žádný z vás se mu nevyrovná."
"Britte, je to urážka nebo výhružka, kterou nás zde častu-jete?" dožadoval se Hayward.
"Obojí!"
Klement a Spencer rozpačitě přešlapovali. Brittova vášnivost na ně zapůsobila. Zdálo se, že toto trio ovládá Hayward.
"Muži," vmísil se do hovoru McCoy neurvale, "plýtváte tady jen spoustou slov. Vše se to týká Fraynea."
To uštklo Britta, jako kdyby ho někdo švihl bičem.
"Jistě, vy prolhaný počtáři! Hrajete z obou stran v prostředku, abyste se zbavil muže, kterého nenávidíte -muže, kterého se bojíte! Spoléháte se na toho pistolníka Rankina, aby se utkal s Fraynem, ale to se nezdaří. A vy pak budete muset odhalit svou nastrojenou hru. Chcete obviňo-vat Fraynea, že krade dobytek Holly Rippleové!... Dobrotivé nebe, nechtěl být bych ve vašich botách ani za milión!"
McCoy zrudl a zuřil po této rázné a jasné řeči.
"Britte, vy jste ale po čertech znamenitý řečník. Ale vše se točí okolo Fraynea. Dostalo se mu dvou věcí na vybranou. Může se utkat s Rankinem, který je tamhle na stanici a čeká, a jestliže ho zabije, může čelit našim důkazům o krádežích dobytka. Nebo si může vyskočit na koně a opustit tento kraj."
"Renn Frayne odtud nikdy neodejde," odpověděl pobledlý Britt s konečným odhodláním a obrátil se k Frayneovi.
"Kape, věděl jsem to po celou dobu, že se budu muset s tím Rankinem utkat," řekl Frayne chladně. "Učiním to nyní. A pak...!"
Holly proklouzla pod spodními kládami plotu a běžela vzhůru ke stodole. Annin pronikavý výkřik a zlověstný povyk kovbojů dodaly jejím nohám ještě většího spěchu. Frayne se prudce obrátil, aby ji spatřil. Mramorová tvrdost jeho tváře se změnila a jeho obličej náhle oživl.
"Renne"! vykřikla Holly divoce a objala ho kolem krku. Byla téměř na pokraji šílenství. Bylo jí, jakoby podstupovala smrtelný zápas ztráty, ačkoliv ho právě objímala se vší smr-tící vášní. "Renne! Nesmíte odejít! Miluji vás!... Zemřela bych - kdyby - kdyby... Pojďte! Odvedle mne odtud, z toho strašného západu. Půjdu s vámi ráda až na konec světa!"
Frayne ji přivinul těsně k sobě, přitiskl jemně hlavu na svá prsa a sklonil se nad ní. "Vy ubohé dítě! Ó, Holly, pokoušel jsem se, abych vás tohoto ušetřil."
Jeho pohled, jeho náhlé mocné objetí, prudký tlukot srdce na jejích ňadrech, jeho něžná, smutná slova - vše pronikalo a spalovalo nejhlubší nitro její bytosti. Patřil jí. Miloval ji. V uchvácení, které hraničilo se ztrátou vědomí, chvěla se Holly v jeho objetí. Zdálo se, že ji uchvacuje vířivý, mocný proud myšlenek, která zadržovala jen láska, aby ji neunesl. Pak

slyšela Frayneův hlas ták, jako by mluvil z velké dálky.
"Pánové, neutkám se s Rankinem... A pokud jde o McCoyovo obvinění - jsem nevinen a žádám spravedlivý soud."
Hollyiny omráčené smysly byl náhle rozpolcený jako mrak, kterým projede blesk. Hanba prolétla celou její bytostí a do tváře se jí nahnala rozpálená krev. To byl vrcholný okamžik, ke kterému byla vlečena nemilosrdně nekoneč-nými dny a nocemi, nejprve svržena do propasti a potom zase pozdvižena.
"Ó, Renne!" vykřikla a odstoupila od něho. "Co jsem to jen učinila?"
Kapitola XIII.
BRITT SE PROBRAL ZE SVÉHO ÚŽASU a přistoupil k nim. Co to vlastně Holly provedla? Zachránila nebo zničila Fraynea? Avšak jako věrné, báječné a velkodušné děvče, kterým byla, ukázala celému kraji, co pro ni Renn Frayne znamená.
"Holly, zde se vede jednání mezi muži," promluvil Britt drsným hlasem, když k ní přistoupil. "Přenechte to nám."
Umlčela ho rychlým posunkem ruky.
"Odpusťte mi, Renne," prosila ho a dívala se mu oddaně do očí. "Byla jsem úplně vyvedena z míry. Nyní tomu všemu rozumím... Prosím vás, abyste nedovolil ani mně, ani mé lásce, aby se pletla v nejmenším do vašich věcí. Věřím vám. Znám vás... Postavte se těmto mužům - tak, jako byste mne nebyl nikdy předtím spatřil."
"Holly," mohl jenom ze sebe vypravit, když ho opouštěla slabost a umíněnost. Pro toto děvče by byl opustil tvrdou mužnost západu a byl by vzal na sebe stigma bez hanby a bez trpkosti. Nemohl však říct ani slovo o vášni, která ho sžírala.
Holly stále ještě držela Frayneovu ruku a obrátila se k dobytkářům, kteří zde zatím stáli s ústy dokořán. Britt v očarování vyvaloval oči. Její krása a její rod nevystoupil nikdy s-takovou důrazností na povrch jako právě v tomto okamžiku. Z jejího bílého hrdého obličeje metaly velké oči blesky.
"Haywarde a vy všichni ostatní, poslouchejte... Renn Frayne byl pronásledován po léta takovými lidmi, jako je ten váš Rankin. To z něho učinilo psance. Pochybuji o tom, že byl někdy v životě opravdu špatný. To by však pro mne nic neznamenalo, poněvadž je nyní poctivý. Miluji ho a provdám se za něho. Uvažte dobře své nepřátelství v této hodině. Nikdy víc nezapomeneme na vaše zaujaté názory. Ranč dona Carlose stojí a padá s tímto mužem... Sewall McCoy je prašivý pes. Chtěl se se mnou oženit. Vyhrožoval mi spolu s Russem Slaughterem, pokud jej odmítnu. Toto vymyšlené obvinění proti Frayneovi nemá svůj původ v žár-livosti a mstě, nýbrž ve strachu! Bojí se Fraynea, poněvadž McCoy, pánové, je sám tou černou ovcí ve zdejším kraji. On je králem zlodějů dobytka."
"Vy jedna pobledlá míšenecká děvko," vybuchl McCoy v zuřivosti, kterou nemohl zvládnout.
Ticho!" zařval Britt a skočil před McCoye. "Vy jste namíchal tyto karty. A nyní tuto hru dohrajete!"
"Zadržte, Britte! Zachovejte chladnou hlavu," vykřikl Kle-ment, který si jediný jasně uvědomil neočekávaný vývoj situace. "Všichni dohrajeme v této hře... Slečno Rippleová, pronesla jste zde velmi silná slova. Můžeme omluvit vaše rozčilení, poněvadž jste prošla velmi těžkou zkouškou. Jestliže nejste úplně beze smyslů rozčilením a zlostí, budeme vás muset požádat, abyste dokázala..."
"Klemente," přerušila jej Holly, "jste beznadějně v sítích tohoto zloděje dobytka, který najímá chudé kovboje, aby pro něho kradli... Myslíte snad, že já bych lhala? Pane Klemente, nepochybuji ani vteřinu, že za méně než hodinu budete postaven před velmi bolestnou úlohu, abyste vysvětlil své vztahy k Sewallu McCoyovi."
"Prosím vás, Holly, neříkejte již nic víc," promluvil Britt, který usoudil, že by bylo tragické, kdyby se tato scéna prodlužovala. "Jděte domů,.. Anno, odvedle Holly domů."
Anna rychle vystoupila z řady, zatímco se Holly obrátila k Frayneovi.
"Renne, očekávám vás nahoře v domě co nejdříve," řekla chladně a dívala se na něho hrdým pohledem. Frayne nemohl odpovědět. Pak, když Anna vedla Holly z vrat stodoly, potkaly vysokého kovboje.
"Keene!" vykřikla Holly v radostném překvapení. "Kde jste byl?"
"Zde," vyrazil ze sebe.
"Odkdy? Slyšel jste..."
"Přijel jsem před tou tlupou. Viděl jsem vás a sledoval jsem vás. Byl jsem zde celý ten čas."
"Oh, jsem tomu moc ráda," odpověděla Holly rychle a podivně přitom koktala, vysvětlovala si Keenovu pobledlost, strašlivé oči jako známky nevyslovených výčitek? Britt si tak Keenův vzhled nevysvětloval. Tam venku v kraji se strhlo pravé peklo a zde bude ještě větší. Anna odvedla Holly a ostatní děvčata, vesměs Mexičanky, pryč.
"Renne, půjdu s vámi," řekl zvolna Keen. "Chci se podívat na to, jak provrtáte toho malého škorpióna s vodnatýma očima!"
"Vy zůstaňte zde, Keene," rozkázal Britt. "Nedovolte ani jedinému muži, aby opustil tuto stodolu."
"Britte, o to se postarám já," promluvil Klement temně. "Mám upřímné přání, abych spatřil Fraynea, jak se sem vrací. Jinak bychom snad nikdy nevypátrali, kdo se skrývá v pozadí krádeží dobytka. Ha! Ha!"
"To postačí, Klemente," vykřikl Keen. "Budete mít náramné obtíže, abyste spolkl vše to, co jste již řekl. Jste na nesprávné straně a poznáte to proklatě rychle."
Britt musel běžet, aby udržel krok s Fraynem, který měl velmi naspěch, a když se s ním vyrovnal v chůzi, srovnal si v hlavě několik důležitých věcí, které chtěl říct.
"Renne, nemyslete teď vůbec na Holly," bylo první, co řekl.
"Přísahámbůh, to neučiním! Copak si myslíte, že by mne mohl vůbec nějaký člověk předhonit v tasení revolveru, vzpomenu-li si na to, jak vyhlížela a co řekla?"
"Inu, počítám, že ne... Povolte si trošku řemen... A vytaste ten svůj revolver několikrát za sebou... A zasuňte jej zpět lehce, aby vyletěl ven rychleji než namydlený blesk... Bude vás ten Rankin očekávat?"
"Asi sotva. Má o mně falešné mínění. Mohl jsem ho zabít tam v Kansasu, předstíral jsem však, že se mu podařilo mne

oklamat. Byl napůl opilý. McCoy měl ovšem dobré důvody k tomu, aby napomáhal Rankinovi v tom, jakou si má o mně učinit představu. Jsou veškeré předpoklady pro to, že mne McCoy zná. Myslí si však, že Holly ze mne udělala slabocha!"
"Inu, to jsem strašně rád, že teď konečně dojde k akci. Sám vidím všechno červeně. A povídám, nebyla Holly nádherná! Copak to Klementovi a McCoyovi nedala pořádně? Renne, cvičil jste se v poslední době?"
"Dnem i nocí, starý brachu. Předvídal jsem, že to přijde."
"Teď si ale budete muset Holly vzít."
"Dobrotivé nebe, to budu muset udělat!" a Frayne vyhodil svůj klobouk do vzduchu v radostném rozjaření. "Uvalila na mne hanbu - dala v šanc svou dobrou pověst. Před všemi těmi chlapy! Pro mne! Můj Bože, kdyby se mi jen podařilo odejít."
"Avšak tak, jak věci nyní leží a běží, musíte zůstat zde a dokázat, že Holly nelhala... A pomyslete na to, Renne, náramně rychle po tom, až bude tento nepořádek zažehnán, půjdeme nahoru do domu ji navštívit. Holly bude na vás čekat - úplně sama. Bože, hochu, uvědomujete si, jaké vás potkalo štěstí?"
"Ano, Kape, vím to. Nikdo na zemi si to tak jasně neuvě-domuje."
"Renne, je ten Rankin opravdu nebezpečný?"
"Je podlý. Je nebezpečný, má-li zbraň v ruce. To by bylo asi tak vše."
Došli do vesnice. Frayne zpomalil krok a šel prostředkem silnice. Několik Indiánů se povalovalo před obchodní stan-icí. Dva zaprášení koně stáli uvázáni k zábradlí před vcho-dem do výčepu. Jinak byla široká ulice, jak se zdálo, vymřelá. Frayne se napřímil pod potřísněnými dřevěnými vraty do výčepu, mocným trhnutím je otevřel a skočil dovnitř. Britt vklouzl rychle za ním a uskočil k jedné straně. Velká výčepní místnost páchla starou kořalkou. Brittovy jiskřící oči napočetly čtyři muže, než zahlédl malého člověka, o kterém ihned věděl, že je to Rankin. Podlý, šupinatý chřestýš! Stál zády k nálevnímu pultu a měl obě ruce roz-tažené a opřené o jeho kraje. Byl to postoj, který by žádný velký pistolník nikdy v životě nezaujal, tím méně, že by se odvážil takového nebezpečí, když očekával, že se srazí s nepřítelem.
Britt viděl, jak se jeho tělo v tomto postoji napjalo. Som-brero zastiňovalo jeho oči a to byla okolnost k Frayneovi neprospěchu. Frayne však nic takového nepotřeboval. Britt věděl, že v tomto okamžiku, jakmile se kterákoliv Rankinova noha pohne, vytasí Frayne revolver.
Jediný pohyb v místnosti bylo rychlé sehnutí výčepníka, který se schoval za pult a potom běžel ke vzdálenému konci baru.
"Rankine," zvolal V Frayne v chladném očekávání.
"Aha... Frayne, co? Inu, už jsem se vzdával potěšení, že vás potkám. Ve skutečnosti jsem ani v naše setkání mnoho nevěř... Chcete se mnou něco vypít?"
"Ne."
"To jsem si myslel. Slyšel jsem, že jste nechal pití -uvažujete snad o tom, že odejdete z ranče dona Carlose?"
"Ne."
"Nevyzval vás snad Hayward, abyste opustil zdejší kraj?"
"Ano, učinil to."
"A neřekl vám McCoy, že jsem vám vzkázal, abyste vy-padl?"
"Ano, a proto jsem zde."
"Frayne, dávám vám lhůtu až do západu slunce, abyste opustil tento kraj," vykřikl Rankin pronikavě. Zlost vystřídala překvapení, na muži však nebylo ani známky strachu. Celá jeho postava se viditelně napjala. Jeho pravá ruka se počala chvět.
"Opustil jste snad Dodge po tom, když jsem zastřelil vašeho parda, kterému se lepily karty na prsty?" dráždil ho Frayne.
Rankin byl srdnatý, prozrazoval však, že se dostal nejen do nevýhodného postoje, nýbrž že také viděl jistotu, že se musí s Fraynem utkat sám. V pravém slova smyslu se na-ježil. Britt viděl, jak se jeho sombrero jen nepatrně pohnulo nad jeho šedýma, hroznýma očima. Rychle jako blesk se-bou pak jeho tělo trhlo.
Frayneovo vytasení bylo tak rychlé, že uniklo Brittovu postřehu. Viděl však tvrdý blesk, černý kouř - a pak teprve slyšel ránu.
Rankin se prohnul. Jeho hlava klesla tak, že mu široké sombrero zakrývalo tvář. Jeho ruka odpadla od napůl vy-taseného revolveru. Dušené zasténal. Tak zůstal okamžik viset na pultě.
Brittovi nebylo do řeči, když šli zpět do stodoly. Nedovo-lil si však také, aby drsný příval vášní nebo silného pocitu povznesenosti a úlevy zastínil jeho myšlenkové pochody. Okolnosti vyžadovala více, než co by jim mohl jeden muž sám poskytnout. Mimo to nebyl v nijak smířlivé náladě. Keen se jistě utrhne a zachvátí ho amok. McCoy neměl ani nejmenší možnost, aby vyvázl živ a zdráv. Samozřejmě, že nejdůležitější bylo, aby byl podán důkaz Frayneovy neviny a McCoyovy viny před posedlými dobytkáři, a pak zabránit všeobecnému střílení a bitvě. To vše se zdálo velmi nepravděpodobné. McCoy měl s sebou jistý počet svých kovbojů a s ostatním dobytkáři jich bylo asi půl tuctu. Jak se Britt upamatoval, zůstali u Holly čtyři kovbojové: Jim, Skřivan, Stinger a Graines. Co se stalo s Joem, Doanem a Rebelem?
"Frayne, počítáte s tím, že by vás mohl McCoy obvinit?"
"Nikdy. Jeho esem je Russ Slaughter a mám takovou předtuchu, že se tam Slaughter vůbec nedostane."
"Keen!"
"Ano, má něco za lubem."
"Podívejte se támhle dolů na palouk! - Frayne, tam přijíždí naše parta. To je jistě příčina toho, proč je Keen tak sebevědomý."

"Je to nanejvýš pravděpodobné. Pospěšme si. Přijíždějí klusem. Mohli by začít boj velmi rychle."
Britt klusal za Fraynem. Nadešli si přes pole ke stodole a prošli plotem poblíž Vrat. Postoj několika skupin se mnoho nezměnil. McCoy seděl vzdorovitě poněkud dále od svých kovbojů. Dobytkáři přestali mluvit, když se náhle ob-jevil Frayne na cestě ke stodole. Britt zašeptal Jimovi:
"Stoupněte si za ně a buďte na všechno připraven!"
"Tak už vás tady mám, parde!" zvolal Keen svým veselým pronikavým tenorem. "Tito svědomití dobytkáři nikdy nečekali, že se vůbec vrátíte. Já jsem ale vždycky věděl, že přijdete."
McCoy povstal, jeho tvář byla smrtelně bledá a počal je-vit známky poznání, že se fronta nepozorovatelně mění. Keen by byl přivedl do největších rozpaků i nejpočest-nějšího muže.
"Frayne, vy jste se vyhnul setkání s Rankinem?" zeptal se chraplavě.
Odpovědí mu byl pronikavý, vražedný Frayneův pohled. Britt uznal za vhodné, aby mu podal zprávu.
"McCoyi, je ten váš pistolnický chvastoun s vodnatel-nýma očima to nejlepší, s čím se můžete vytasit?"
"Je mrtev?" zajíkal se McCoy.
"Je provrtán přesně do černého."
U Keena se projevila reakce na toto hlášení zvučným smíchem. Ovládal těch několik skupin a dokonce Britt a Frayne ustoupili před jeho nepokojným výrazem. Měl spuštěný revolver nízko u boku a druhý zasunutý v zadní kapse kalhot. Britt z něho cítil střelný prach. Pak si všiml, že jeho pás s patronami je napůl prázdný. Příznačná červeň jeho tváře pobledla a jeho bledosti dodávalo důrazu několik šmouh krve pod rozcuchanými a slepenými vlasy.
Klement nervózně zakašlal a předstoupil o krok před ostatní.
"McCoy, předneste nyní obžalobu proti Frayneovi a předložte své důkazy. Tento podnik by se zdál podivným, kdybyste tak neučinil."
"Podivným, co? vysmíval se McCoy. "Dejte si pozor, abyste je neudělal podivným vy. Řekl jsem vám, že důkazy má Slaughter."
"Vy jste nám však řekl, že je znáte." namítal Klement v pochybách.
"Prosím vás, dejte mi pokoj. Počkejte, až sem přijede Slaughter," vykřikl McCoy podrážděně.
Keen skočil před ně a v každé ruce držel revolver. "Tak tedy zde přichází Slaughter... Ať se nikdo neopováží hnout prstem... Vy lidé od McCoye, pamatujte si, že mám oči i v týle hlavy. Někdo by mohl být lehce provrtán."
Britt viděl, jak právě Keenova tlupa zahýbá z palouku do dvora před stodolou. Jackson šel pěšky a vedl nákladního koně. Břemeno vypadalo jako muž přehozený přes sedlo, jeho hlava a nohy visí dolů. Santone, Čery, Tex a Mex Southardové jeli za malým černochem. Jestliže Britt nikdy neviděl čtyři muže, kteří byli v boji, viděl je nyní. byli černí v obličeji od střelného prachu, měli roztrhané šaty, byli za-prášeni, potřísněni krví a dělali vůbec dojem pirátů. Za nimi jel Blue a jeho tvář byla jako sníh. Vrávoral v sedle.
Když se toto procesí blížilo k cestě, která vedla do stodoly, byla Brittova domněnka o předmětu hozeném přes Jacksonovo sedlo potvrzena. Byl to mrtvý muž, jehož krev kapala dolů na klátící se ruce, které se vláčely v prachu.
"Sesedněte z koní, hoši," volal Keen. "Jacku, přiveďte sem svého koně."
Černoch uposlechl. Britt vyvaloval oči, bylo mu rozčilením nevolno. Nemohl vidět obličej mrtvého muže, poněvadž hlava visela na druhé straně koně, věděl však dobře, kdo to je.
"Shoďte ho na zem, Jacku," nařizoval Keen.
Černoch uchopil muže za boky, nadzvedl ho trochu, takže sklouzl ze sedla a náhle se rozplácl na mlátě stodoly, přičemž stříkala krev všemi směry. Když kůň již nebránil Brittovu rozhledu, bylo potvrzeno jeho podezření o mrtvém muži: Russ Slaughter skýtal strašlivý a odporný pohled.
"Podívejte se všichni dobře," volal Keen neznaje smilování. "Zůstaňte však na svých místech. Podívejte se dobře, vy kovbojové a dobytkáři, tak, abyste věděli, co se může stát zloději dobytka... Vidíte to!? Visel na provaze! Tento zloděj byl nejdříve střelen a ještě zaživa oběšen a pak byl prostřílen olovem jako řešeto!"
Za strašlivého mlčení, které jakoby hromem omráčilo di-váky, přeskočil Keen mrtvého muže a postavil se před smr-telně bledého McCoye a několik jeho kovbojů, jejichž bledé tváře se zdály jako vyřezané ze dřeva.
"Koukejte, McCoy, zde máte svého Russe Slaughtera," pokračoval Keen. "Měl důkazy. Jistě je měl. Byly to však důkazy o vašich špinavých obchodech s ním. Russ musel být člověk, který nevěřil ani vám, ani své paměti. Zapisoval si každý kus dobytka, každé tele - každý dolar. Vše si sepisoval do malé knížky. A já tu knížku mám!"
Keen se stával hrozným ve své chladnokrevné zuřivosti. Jeho mladý souměrný obličej vypadal jako tvář trestající spravedlnosti.
"To by bylo tedy asi dost pro vás, McCoyi," zasyčel.
"A zde máte něco za to, že jste urazil slečnu Holly Rippleovou!" Jeden revolver zahřměl. McCoy se strašlivým výkřikem se popadl křečovitě oběma rukama za břicho. "A zde máte za svou starou nenávist a špinavé nařčení mého parda Renna Fraynea!" druhý revolver práskl. McCoy klesl k zemi za obláčkem kouře. Keen prolétl dýmem a namířil kouřící revolvery na McCoyovy lidi. "Hýbejte se, chlapi, odtud, rychle! Jestli se kdy ještě setkáte s některými za-městnanci Rippleova ranče, chopte se svých revolverů!"
Vyhnal je ze stodoly a křikl:
"Hoši, dávejte na ně pozor. Kdyby se některý obrátil -střílejte!"
Keen se obrátil nyní čelem k dobytkářů, ze kterých byl Klement zřejmě úplně zničen. Svíjel se pod pohledem rozzuřeného kovboje.
"Klemente, vy žlutá duše! Nemohu zjistit naprosto bez-pečně, jak velký jste podvodník. Vaše jméno je však ve Slaughterově knížce. Kupoval jste od něho dobytek. Jak to chcete vysvětlit?"
"Byl to dobytek, který neměl vypálené značky, Keene, přísahám při všemohoucím Bohu," koktal dobytkář.

"Ah, vy lžete! Vidím to ve vašich očích. Poctivý muž se nemusí ničeho bát. Vy však nejste poctivý. Vy jste věděl, že McCoy je podvodník a zloděj."
"Ne, přísahám, to jsem nevěděl!"
"Tak tedy jste věděl, čím byl Slaughter... Přiznejte se dříve, než vás provrtám."
"Ano, ano... Věděl jsem to."
"A vy jste kupoval od něj Rippleův dobytek?"
"Přimhouřil jsem nad tím oko... Byla to vesměs necejchovaná telata a rockové."
"Inu, tak vás střelím jen tak pro štěstí... Kdybyste však nebyl býval podlý a ničemně nízký, když jste mluvil se sleč-nou Rippleovou, byl bych vás snad nechal běžet."
"Pro dobrotivé nebe! Keene!"
Keenův revolver zahoukl a zavil zoufalou a úpěnlivou prosbu.
"Chvátejte odtud, vy svědomití dobytkáři, dříve, než se utrhnu. A při této příležitosti vám ještě říkám, že jsme věděli o každém McCoyovu kroku. Máme písemné doklady. Máme Saudersovu zpověď. Přemýšlejte o tom, vy poctiví a svě-domití zázraci. A naložte si ty mrtvé na jejich koně, pokud nechcete, abychom je předhodili prasatům."
O půl hodiny později předstoupil Keen ze strany K svěžímu neklidnému koni, kterého přivedl Santone na dvůr. Bylo příznačné, že na sedle bylo upevněno lehké zavazadlo a polní láhev. Keen vsedl na koně svým poma-lým, nenapodobitelně ladným způsobem.
"Stůj, Skokane, nebo s tebou zatočím," volal, když uklidňoval velkého hnědáka železnou rukou. "Tak tedy sbo-hem, Jime, Rebele a vy všichni ostatní!"
Zabručeli něco na rozloučenou. Neschvalovali jeho odjezd. Jejich přátelství mělo v sobě něco z Keenovy ne-spoutanosti. Kovbojové museli odcházet. Skláněli se před osudem a před velikostí svého druha.
Britt a Frayne přistoupili blíže.
"Keene, nemusíte odjíždět," řekl Britt zastřeným hlasem.
"Parde, ten člověk se přece přiznal, že je vinen," namítal Frayne. "Hayward, Spencer a my všichni ostatní jsem to slyšeli."
Keen si zapálil cigaretu a když odhazoval sirku, podíval se dolů se svým matným záhadným úsměvem. Jeho velmi výrazné oči ztratily svou bodavou modrou tvrdost za stínem, který mohl být také bolestí.
"Inu, jsem tak trochu otráven rančem dona Carlose," řekl svou pomalou chladnou řečí. "Mne teď láká Pecos a te-xaský dlouhorohý dobytek."
Britt byl zticha, poněvadž nemohl mluvit, zatímco Frayne se upřeně díval v němém zármutku a s výrazem porozumění v pohledu.
"Parde, udělejte mi něco kvůli," pokračoval Keen a jeho hubená ruka se opřela o Frayneovo rameno. "Budete-li mít s Holly někdy syna, říkejte mu Keen."
Pak zazvonily ostruhy, zazněl dupot kopyt a Keen odjel rychle jako vítr. Pozorovali ho, jak přejíždí cestu a jak se vzdaluje po šedé pastvině směrem k pasu a dlouhé osamělé stezce do Texasu.
Dny míjely. Červen utekl a nastal teplý červenec. Daleko široko se šířila sláva kovbojů Holly Rippleové. Obě strany, které vedly mezi sebou válku v lincolnském kraji, se pokoušely získat je pro sebe. Měsíc pokoje zlákal jezdce zpět ke dnům starých dobrých prolenošených chvil. Jezdili krajem, sázeli se mezi sebou, prováděli si lecos na zlost, hlídali dobytek a těšili se úctě daleko široko; nikdo si na ně netroufal, a proto měli nesmírnou radost ze získané nezávislosti.
Blížily se Hollyiny narozeniny a toho dne se měl také konat její sňatek. Byli pozváni jen její kovbojové a několik přátel ze sousedství.
Britt, který pociťoval zodpovědnost za tuto velkou a šťastnou událost, opustil neklidné, strojeně se chovající a mezi sebou šeptající kovboje a odešel nahoru do domu majitelky ranče. Jam našel zářící Holly, jak přihlížela dokončování příprav a byla již skoro připravena odejít s Annou a Conchitou do svého pokoje a začít se oblékat.
"Kape, děvčata mne nyní ustrojí," zvolala. "Budu se Rennovi líbit? Svatební šaty jsme šily samy... Drahý starý páteř Augustin je již také zde. Renn trvá na tom, že se musíme dát oddat dvakrát - podruhé evangelickým kazatelem. Chce si mne nadobro zajistit. Katolický obřad mi však úplně postačil."
Právě v tu chvíli vstoupil celý udýchaný Jackson a snažil se popadnout dech.
"Co tu chcete, Jacku?" zeptal se Britt.
"Proč jste tak udýchán, ubohý hochu?" zvolala Holly.
"Slečno Holly, je mi to nesmírně líto - je i to hrozně líto," oddychoval a kroutil smutně očima.
"Líto! Čeho je vám líto?"
"Jacku, koukejte vypadnout. Teď není čas na to, abyste slečnu Holly obtěžoval," zakročil Britt rozzlobeně. Černoch byl vážný a měl pravděpodobně nějaké nepříjemné zprávy, které by mohly počkat na pozdější chvíli.
"Přináším zprávu od pana Renna. Říkal, že se s vámi ne-může dát dnes oddat."
"Oh, to není možné! Britte, Anno, slyšeli jste Jacksona? Probůh, co se zase stalo? Oh, nikdy jsem si nebyla Rennem jista! Odjel, opustil mne!"
To je nesmysl, Holly," vpadl jí do řeči Britt. "Nevyvádějte tady tak. Nemůže to být nic vazného. Vždyť to není ani ho-dina, co jsem viděl Renna tak poblázněného, že ani neviděl, ani neslyšel hochy, jak si z něho střílejí. Je do vás celý pryč. Nikdy jsem neviděl šťastnějšího muže."
"Poblázněný? - Šťastný! - Proč teď tedy při všech svatých... Jacksone, vy zevloune jeden černá! Proč nemůže mít dnes pan Frayne svatbu?"
"Poněvadž nám přepadli zloději dobytek, slečno. San-tone se právě vrátil domů a řekl nám to. Došlo k tomu na Šedé

hoře. Nikdy jsem neviděl pana Renna tak rozzlobeného. Strašlivě klel. "U všech ďáblů, což mi nemohou dát ani jediný den pokoj, abych se mohl oženit?" vykřikoval.
"Ale, Jacksone - přece neodjel?" naříkala Holly.
"Ano, slečno, docela určitě odjel. S celou partou, tak, jak byla slavnostně oblečena. Budu si muset náramně pospíšit, abych je dohonil."
"Řekl snad - kdy se vrátí?" zeptala se Holly mdle.
"Řekl, abych vám vyřídil, že to nemůže s určitostí říct. Možná, že se vrátí zítra, možná že ne."
V tomto okamžiku zachvátil Holly úžasný vztek - bylo to poprvé, co ji viděl Britt v takovémto stavu. Ze začátku nemohla nalézt slov a mohla jenom rozbíjet keramiku a házet různými předměty, které se jí dostaly do rukou. Brzy však nalezla řeč:
"Oh, ten proklatý dobytek! V můj svatební den! Opustí mne, aby honil rustlery. Oh, do horoucího pekla s mým dobytkem! - Chci mít svatbu, chci svého manžela!"
"Slečno, zapomněl jsem vám ještě něco vyřídit," řekl čer-noch. "Řekl mi, abych vám řekl, abyste mávala svou šálou -tak jak to vždycky děláte. Musíte si však pospíšit, dříve než zmizí z dohledu."
"Nikdy!" Nechci to udělat! Budu na něho snad mávat, když mne opustí pro několik mizerných krav? Oh, Britte, musí to být strašně zlé. Velké přepadení! Renn by mne jinak jistě neopustil. Kde je moje šála? Anno, Conchito! Chci svou šálu, vy mumie!"
Holly běhala sem a tam po pokoji, plakala. Lomila rukama, zoufalá ve svých smíšených pocitech. Pak vytrhla šálu Anně z ruky a utíkala překotně na verandu. Britt běžel za ní. Skočila z verandy jedním skokem na cestičku mezi záhonky květin, měla ruku zdviženou a upírala oči do kraje.
Pastviny pod domem byly široko daleko opuštěné: Zato na hlavní cestě necelých padesát kroků po mírném svahu zpozorovala Holly průvod pochodujících kovbojů, kterým v čele kráčel Renn Frayne.
Vypadal velmi vzhledně, ale také hloupě a byl nevýslovně šťasten.
Holly postupovala pozadu s výkřikem až ke konci schodům na verandu, na které si náhle sedla. Šála jí vy-padla z ruky na zem. Záblesk radosti jí rychle vyprchal z obličeje. Britt byl úplně ohromen jejíma široce rozevřenýma očima. Sedělo zde zdrcené dítě.
"Holly," zvolal Frayne, když se k ní přiblížil. "Jak se vám všichni líbíme? - Přišli jsme asi moc brzy, nemohl jsem se však dočkat."
"Vystřelili jste si ze mne! Je to trik," vyrazila ze sebe Holly.
"Trik? Vůbec ne. Tato svatba je velice vážná, nejkrásnější - nejnádhernější..."
"Čerte, ďáblem posedlý!" vykřikla Holly.
"Co?" škytl vyjeveně Renn.
"Úskočný ničemo!"
Po těchto slovech nebyl schopen ničeho jiného než se na ni dolů udiveně dívat. Úsměv zmizel z jeho tváře.
"Lotře!"
Frayne se obrátil k Brittovi s němou otázkou. Avšak ten-tokráte byl Britt poprvé němý. Měl skoro nepřekonatelnou chuť napodobit Jacksona, který válel sudy v trávě. Na všech ostatních se počaly jevit známky mocného a nezvládnutel-ného vzrušení.
"Kovboji! Nemohu přijít na žádné hrozivější jméno pro vás, vy jeden kovboji!" vykřikla Holly.
"Ale, miláčku, co jsem učinil?" zeptal se zmateně Frayne a sedl si vedle ní.
"Nejsme žádný váš miláček! Nenávidím vás! Nikdy se za vás neprovdám! Podívejte se na své spiklenecké přátele!
Frayne se podíval a vše mu zůstalo i nadále záhadou. Jeho druzi se váleli jeden přes druhého v trávě a vyráželi ze sebe nesouvislé zvuky nevázaného veselí. Nedbali vůbec toho, že na sobě měli nejlepší, pečlivě vyžehlené a čistě vykartáčované šaty.
"Holly, nevím sice, oč jde, ať jsem však cokoliv, jsem nevinen," prohlásil Frayne.
"Nevinen! Když jste sem poslal toho šklebícího se černého démona, aby mi vyřídil, že dnes nemůže být " svatba? Rustleři! Musel jste odjet. Nebudete se moct vrátit -snad až. zítra! Oh, jak jste to jen mohl udělat? Takový Strašný kousek! Což vy kovbojové neumíte rozeznat, co je žert a co je kruté" ... Zlomilo mi to srdce. Já - já si vás po tomto činu nikdy nevezmu!"
"Holly! To neříkejte. Nic jsem nevěděl. Provedli mi to také. Myslel jsem si, že mají něco za lubem. Jsem celý zmatený. Chodím jako ve snu! Drahoušku, nesvalujte jejich hřích na mou ubohou hlavu."
"Oh, Frayne! - Varuji vás. Nelžete mi. To by bylo přespříliš."
"Holly, dokáži to," prohlásil Frayne a vyskočil a uštědřil po zemi se zmítajícímu Jacksonovi důkladný kopanec. "Vy černý podvodníku! - Pojďte sem! - Řekněte jí na kolenou vše, nebo budete bit jako žito."
Přivlekl svíjejícího se černocha k Hollyiným nohám.
"Propánakrále - slečno Holly... Věděl jsem, že to padne na moji hlavu. Musel jsem slíbit Keenovi, že to udělám."
"Keenovi?" vykřikla Holly, jako by ji byl někdo bodl.
"Ano, slečno. Byl to Keen. Ten čert s koudelí na hlavě. Vše dal dohromady dříve než odjel, slečno Holly. On zosnoval tento trik. Museli jsme odpřísáhnout, že to provedeme, a namluvil mi, že já -jsem jediný, který by byl schopen vás oklamat... Je mi to strašně líto. Na mou duši."
"Jacksone, neklečte zde před mnou," odpověděla Holly. "Odpouštím vám. Dělám to však jen proto, že vás Keen navedl a přemluvil vás, abyste provedl jeden z jeho pekelných kousků."
"Děkuji vám, slečno Rippleová. přísahám, že již nikdy nebudu na nikoho líčit nějaké triky."
"Jacksone, což nemáte vůbec srdce?" pokračovala Holly a přemohla zvědavost. "Měl jste vůbec někdy před

svat-bou?"
"Ano, slečno, jednou jsem byl této katastrofě náramně blízko. Ale dobrotivý Bůh, který chrání nás černochy, mne zachránil. Ta služebná černoška utekla s jiným negrem, který na to dozajista zle doplatil. A vzala si s sebou šedesát devět mých dolarů."
"Jacksone, odpustíme vám," řekla Holly. "Hoši, jděte do obývacího pokoje a požádejte Rosetu, aby vám půjčila ně-jaké kartáče, abyste si mohli očistit šaty."
Šli jeden za druhým do domu jako skupina školáků a měli náramnou radost, že se z toho dostali tak lehce. Holly si opřela hlavu o Frayneovo rameno.
"Žehnej jim Bůh!" zašeptala. "Byla jsem již téměř rozhod-nutá s nimi velmi důkladně zatočit."
"Neříkejte mi, že jste nezuřila."
"Zprvu jsem byla nemálo rozčilena a lomcoval mnou vztek a zklamání. Když jsem však porozuměla a viděla jsem jejich rozpustilé veselí, bylo mi do křiku."
"No, ale vy jste také křičela, Holly," odpověděl Frayne a pokyvoval velmi vážně hlavou. "Vy jste mi uštědřila něko-lik strašlivých jmen. Že, Kape?"
"Inu, abych řekl pravdu, právě vám nelichotila."
"Vy jste měl také radost. Renne, byl-li někdo kovbojem, zůstane jím navždycky."
Aby bylo toto jedinečné prohlášení dotvrzeno, objevil se v tomto okamžiku mezi dveřmi Jackson.
"Slečno Rippleová, mohlo se to ale přihodit, jak jsem ří-kal. To jistě. Poněvadž já a Santone jsme viděli dnes ráno nějaké rustlery. Ale neřekli jsme o tom panu Frayneovi ani slovo."
"Kape, hoďte něco po tom černém netvorovi!"
Britt uposlechl s velkou čilostí.
"Nic mi na tom nezáleží, co budou dělat potom..." zašep-tala Holly.
"Po čem?" zeptal se Frayne jemně, když odcházela. Zůstala však zticha. "Holly, bylo by nyní daleko lépe, kdy-byste nahradila ta jména, která jste mi dala, jmény lepšími."
"Renne!" zašeptala.
"To zní dobře."
"Drahoušku!"
"To je lepší, ale zkus to ještě jednou."
"Miláčku!"
Zdálo se, že Frayne je úplně přemožen její sladkou koketérií, pod kterou se skrývala vášnivá něžnost. Mohl jenom přitisknout její černou hlavu ke svým rtům.
Holly vyskočila. "Budu vám říkat velmi brzy manželi!" zvolala s veselým smíchem a vběhla do domu.
Frayne zůstal stát vedle Britta a díval se ven do kraje. Starý předák neměl chuť mluvit o svých pocitech v této chvíli. Věděl však dobře, že Holly je konečně zabezpečena. Znal západ a západňany! Ještě po léta budou přicházet a odcházet muži s pevné sevřenými rty a tvrdým pohledem a nějaký čas se ještě bude krást dobytek. Pochyboval, že žije v této době muž, který by se mohl vyrovnat Rennu Fray-neovi. Vzpomněl si na chvíli na dobrosrdečného kovboje s plamenným zrakem, který odjel do osady melancholic-kých pastvin Texasu? Brittova věrnost ztělesňovala v Kee-novi vše, což bylo na prériích velké. V tomto okamžiku si však připomněl s pocitem bolesti kovboje, kteří byli z téhož hrdinského fládru a kteří se veselili v domě Holly Rippleové, připraveni vyjet ven do kraje v kterýkoliv okamžik, odhodláni zemřít pro ni právě tak jako jejich již zemřelí druzi - tak jako všichni rytíři divokého ducha, kteří spali v neoznačených hrobech venku v osamělé prérii.
KONEC
Kdo byl Zane Grey
Americký spisovatel Zane Grey se narodil dne 31. 1. 1872 v Zanesville ve státě Ohio, ovšem některé prameny uvádějí rok narození 1875. Zemřel dne 23. 10. 1939 v Altadeně ve státě Kalifornia, některé prameny uvádějí místo úmrtí Pasadenu v Kalifornii. Jeho otcem byl zálesák Lewis M. Grey a matkou Alice J. Zane, jejíž předkové měli také zálesácké a průkopnické zkušenosti. O předcích své matky píše Grey v historické indiánské trilogii "Děvče divočiny" a "Na pokraji civilizace". Studoval v Zanesville High School a na Universitě of Pensylvania, kde vynikal v base-ballovém mužstvu. Po ukončení školy v roce 1898 si v New Yorku otevřel ordinaci a provozoval zubní praxi. V roce 1905 se oženil s Linou E. Roth z New Yorku.
Jeho mysl neustále zalétala na Divoký západ, proto dlouho při práci nevydržel a odstěhoval se do Lackawaxenu, aby mohl splnit svůj dávný sen stát se spisovatelem. První své romány vydal vlastním nákladem v ma-lém počtu výtisků. Několik let psal a stále nemohl najít nakladatele, který by jeho rukopisy vydal. V roce 1908 se seznámil s Buffalo Jonesem, známým mužem západu, který se zasloužil o záchranu amerického bizona. Buffalo Jones si přečetl Greyovy rukopisy a velice se mu líbily. Grey provázel slavného lovce několik měsíců na lovu pum. Tyto zážitky zpracoval v knize "Poslední prérijník - Poslední z prérie". Tato kniha byla rovněž nakladateli odmítnuta. Až jednou se mu konečně podařilo přemluvit nakladatele v New Yorku, aby vzal na sebe riziko vydat román spisovatele, který nemá žádné zvučné jméno. Román "Dědictví pouště" měl dobrý úspěch. Ale hned následující dílo "Jezdci z purpurových stepí" v nákladu 1 milión výtisků bylo rozebráno ve velmi krátké době a Zane Grey nastoupil dráhu nejčtenějšího spisovatele Ameriky. Každý další román byl jeho čtenáři nedočkavě očekáván. Jeho romány byly přeloženy do většiny světových jazyků a mnohé se dočkaly i filmového zpracování, jako například "Nevada", kde hlavní roli hrál slavný Gary Cooper. U nás byl s velkým úspěchem promítán v letech 1928 až 1930 film "Postrach Mormonů" v hlavní úloze Lassitera s neméně slavným Tomem Mixem.
Zane Grey publikoval v letech 1904 až 1939 a napsal 54 románů a mnoho povídek z větší části pojednáva-jících o

romantických dějinách velikého západu.
Byl jedním z těch spisovatelů, které okouzlila příroda. Byla to americká divočina, šalvějové pláně, hluboké lesy oregonské a arizonské, zářivé purpurové stepi Utahu. Nechme mluvit samotného Zane Greye:
"Moji mysl obetkává kouzlo pustiny, jež se ke mně stále navrací. Vidím závoje par podobné purpurovému dýmu, táhnoucí se kaňony a cítím jejich ticho. A zdá se mně, že se opět musím pokusit proniknout je a oddat se tak zvláštnímu, divokému životu v poslední americké divočině - divoké stále tak, jak byla od pravěku." A svoje spisovatelské snahy vyjádřil těmito slovy: "Inspiraci k spisování jsem čerpal vždy z přírody. Povahy a děj jsou podřízeny jejímu rámci. Svými spisy jsem se snažil přesvědčit čtenáře, že jsou příliš obklopeni lidskou společností. Shonem po penězích a jejich utrácením plýtvají silami a nepoznají nikdy podivuhodný život ve volné přírodě."
Zane Grey žil podobný život jako jeho hrdinové, ve volné přírodě vzdálen civilizaci. Jezdil na koních, z nichž někteří byli příliš divocí, někdy více jak čtyřicet mil denně lovil medvědy, kuguary, divoké krocany a hlavně nové příběhy svých románů. V lednu a únoru pobýval na korálovém ostrůvku Long Kay naproti Kubě. Na jaře se vracel do svého domova v Altadeně a na léto odjížděl na ostrov Catalina v Tichém oceáně nedaleko Los Angeles, kde se zabýval jednou ze svých velkých vášní, a to lovem mečounů a jiných mořských oblud. Podzim prosíval na lovu v za-milované Arizoně, v pralesích kotliny Tonta, kde si nechával vyprávět příběhy od lovců, dřevorubců, zlatokopů, indiánů a farmářů a hlavně psal. Tak vznikaly jeho romány, které jsou plné chvály krásy divoké přírody, rytířskosti, radosti ze sportu, čestnosti a spravedlnosti. Nezapomněl ani na utiskované indiány, které líčí ve velmi příznivém světle například v románu "Poslední rudého plémě".
Málokterý americký spisovatel měl to štěstí, aby jeho romány byly přeloženy do češtiny v tak hojném počtu. U nás vyšlo 40 románů, 4 romány pro mládež, 2 knihy povídek a jedna kniha společně napsaná se sestrou Buffalo Billa, H. Wettmore. První romány přeložené do češtiny vyšly v roce 1925. Na Slovensku začal Zane Grey vycházet až v roce 1947.
Zane Grey byl přesvědčen, že pravdivě popisuje romantické dějiny velikého západu. Dá se říci, že se mu to v některých případech^nepovedlo. Pravděpodobně to bylo tím, že své romány zpracovával podle vyprávění jiných traperů, kovbojů, povozníků, pamětníků starých časů "old timers", a tím se vyskytly určité nepřesnosti. Dnes by to měl daleko lehčí, protože ve Spojených státech jsou rozsáhlé instituce, které se tímto údobím zabývají a své práce publikují. Přes tyto nedostatky je Zane Grey dnes i u nás hodně čtený a oblíbený autor.
Zpracováno s použitím materiálů pana Františka Jíchy.